

67

COLECTIA SFINX COLECTIA SFINX COLECTIA

COLECTIA SFINX COLECTIA SFINX COLECTIA

GHEORGHE BUZOIANU

Capcana

EDITURA MILITARA

Gheorghe Buzoianu

C A P C A N A

— *Roman* -

EDITURA MILITARĂ
Colecția SFINX, nr. 67
București - 1984

Prolog

Băbeanu zis Chilipir fu ultimul dintre călătorii ce coborâra din tren în gara reședinței de județ, la ora aceea. Timp de câteva momente fu izbit de impresia neplăcută a înstrăinării. Fațada depoului de locomotive era de nerecunoscut; o pată albă, imensă, împresurată de pâcla înserării. Când plecase din oraș depoul fusese acoperit de schele și nicio activitate nu domnea în jurul lor.

Se aplecă deasupra fântânii arteziene, sorbi o înghițitură de apă, se șterse la gură cu dosul palmei și intră în holul aglomerat al gării, strecurându-se printre două grupuri de eleve ce plecau într-o excursie, conduse cu autoritate de o profesoară severă. Lămpile cu neon de sub cupola largă se aprinseră în secunda când din megafon izbucnea o voce uscată, impersonală, ce-i anunța pe stimații călători să folosească și cel de-al doilea depozit de bagaje, de curând înființat.

Băbeanu zis Chilipir se opri lângă chioșcul de dulciuri și răcoritoare, aprinse o țigară și aruncă o privire suspicioasă peste umăr; nu sesiză nimic suspect, dar pe figura-i banală, ștearsă, se ivi o vagă umbră de îngrijorare. Își mută servieta de sub brațul stâng sub cel drept și-i cercetă încă o dată, cu sporită atenție, pe semenii din preajmă.

Dorea să se convingă dacă este urmărit sau nu.

Își dădu seama cu regret că nu-i posibil să înlăture îngrijorarea, orice ins amestecat în mulțime putea fi un însoțitor discret.

Se reîntorcea acasă după o absență de trei zile. Călătorise mai întâi cu o rablă de autobuz ce duhnea îngrozitor a benzină, apoi în remorca unui camion și în cele din urmă cu Personalul, ale cărui banchete sfidau cele mai elementare principii de comoditate. Pe deasupra, în ultimele două nopți abia izbutise să ațipească trei-patru ore.

Nu era deloc exclus să fi fost supravegheat neconținut. Poate se ținea scai de el unul din oamenii *concurenței*, poate îl supraveghea cu abilitate un ofițer de miliție îmbrăcat civil.

Își mușcă buzele palide, suspinând.

Abia aștepta să ajungă acasă, să arunce hainele de pe el, să se întindă pe pat, eliberat definitiv de sentimentul insuportabil al hăituielii. Da, asta era tot ceea ce dorea în clipa de față, să doarmă ore în șir fără griji, ca un prunc la sânul mamei, fără a mai fi nevoit să stea neîncetat la pândă, cu văzul și auzul încordate la maximum.

Se întrebă dacă n-ar fi fost cu putință să refuze de la bun început treaba la care se înhămasse în ultimele zile. Ar fi fost cu putință, desigur, în schimb nu s-ar fi ales cu niciun profit. Suma promisă drept răsplată pentru serviciul prestat era prea ispititoare, teribil de ispititoare. Mâine avea să-i prezinte „Șefului” rezultatul expediției. Gândul întâlnirii cu omul care îi va depune în palmă un plic burdușit cu frumoase bancnote albastre îi îndepărtă temporar frica de eventualii urmăritori. Își închipui atenția cu care va fi ascultat. De astă dată ochii de gheață ai „Șefului” vor fi străbătuți de un licăr de admirație. În definitiv, acționase exact cum i se ceruse, nu se abătuse cu o iotă de la treaba încredințată, culesese absolut toate informațiile pretinse. Cu siguranță că „Șeful” nu îl va mai ține în picioare ca pe un milog în antreul acela întunecos și strâmt, îl va invita să ia loc pe un scaun, îi va strânge și mâna, poate îi va oferi o tărie...

Strivi țigara sub călcâi și porni către ieșirea ce dădea într-o piațetă străjuită de clădiri vechi, mohorâte, cu ziduri ca de fortăreață.

Încă nu era pe deplin convins că nu-l urmărește nimeni.

În tren, ca și în autobuz, se străduise tot timpul să remarce vreun urmăritor, dar cei din jurul lui sau care trecuseră pe lângă el nu-i treziseră în niciun fel neîncrederea.

Se strâmbă, scăpând o înjurătură în gând la adresa propriei persoane. Nu era chiar atât de ageamiu încât să creadă că toți indivizii cu înfățișare nevinovată sunt într-adevăr ceea ce par să fie și, mai ales, ceea ce vor să fie.

Se opri puțin pe trotuar, nehotărât în privința direcției. N-avea rost să meargă direct acasă. Îi era tare foame și, din pricina oboselii, îl scutură deodată un fior de frig.

Norii adunați pe nesimțite deasupra orașului începură să verse picuri grei, rari. Ploaie de vară. Pietonii grăbeau pașii, adăpostindu-se cu veselie exagerată sub balcoane.

Își aminti că dincolo de piațetă, în spatele monumentului eroilor din primul război mondial, exista o bodegă modestă, rareori aglomerată către sfârșitul serii. Ceasul din turnul gării indica orele douăzeci și patruzeci și cinci. Așteptă să treacă două autoturisme, apoi se urni cu pași leneși, flancat de pietoni aferți. Călca încet, își simțea picioarele grele ca plumbul, tălpile încinse îl usturau, avea senzația că înoată cu mișcări molatice printr-un lichid vâscos. Se decise să facă un mic ocol tactic, cu scopul de a se desprinde de eventualele *cozi*.

Apucă pe o stradă scurtă, o străbătu repede, își schimbă iarăși ritmul mersului, pași agale când trecu prin dreptul celui mai nou hotel din oraș. Animația dinapoia ferestrelor strălucitoare ale restaurantului situat la parter îl ispiti un moment să urce treptele în formă de evantai, la capătul cărora veghea un portar galonat.

Scuipă în rigolă, cu dispreț.

Nu, nu era cazul să intre în hotel în halul în care arăta, nebărbierit de trei zile, cu hainele boțite, cu cămașa jechoasă... Personalul restaurantului l-ar întâmpina cu priviri cei puțin intrigate, dacă nu cumva ar chema un milițian, considerând că au de-a face cu un vagabond hămesit.

„Mâine am să cinez neapărat aici”, hotărî Băbeanu, vrând parcă să se răzbune pe faptul că în seara aceea nu-și permitea să se aventureze în cel mai elegant restaurant al

orașului. „Dezmăț în toată regula, o să comand ciuperci și caviar, am să cer cele mai scumpe băuturi și am s-o invit și pe păcătoasa de Lina Zurlia, n-am mai scos-o de mult la un local. Mamă, mamă, o să-i sară ochii din cap, în viața ei n-a văzut asemenea lux... Ba nu, n-am s-o invit, e a naibii de vulgară, înjură ca un birjar când trage la măsea, face circ, e obișnuită cu bombele ei de mahala... Și mai are un defect capital, e teribil de curioasă, pune întrebări cu nemiluita, mai bine mă las păgubaș...”

Ultima sută de metri o parcurse mai lent, dar nu din pricina oboselii. Se oprea tot mai des în fața vitrinelor și întorcea capul ca din întâmplare, pentru a se asigura că nu-i urmărit. Scrută încă o dată strada înainte de a împinge ușa bodegii.

Nimic suspect...

Vainburșul¹ răsfoia o revistă, înăbușindu-și un căscat cu podul palmei, ospătarul se întreținea cu unicul client, un bătrânel cu mutră de cioclu, care sugea apatic din țoiul cu țuică.

Băbeanu zis Chilipir se așează cu un suspin de plăcere la masa din vecinătatea bătrânului, având senzația naufragiatului care zărește la orizont o navă salvatoare. Servieta o depuse pe scaunul de-alături. Comandă o iahnie de fasole cu două porții de cârnați, „foarte rumeniți”, și o sticlă de *Cabernet Sauvignon*; vru să ceară și o salată de castraveciori murați, dar renunță după o scurtă șovăială, amintindu-și de crizele de ulcer ce-i dădeau târcoale în ultima vreme. Oricum, făcuse o concesie în privința iahniei de fasole.

Aprinse o țigară și începu să fumeze preocupat, recapitulând în gând raportul către „Șef”. Da, mâine va scăpa de coșmarul ultimelor două zile și trei nopți, va încasa un teanc impresionant de sute, apoi nu se va mai sinchisi de nimeni și de nimic, în continuare avea să acționeze „Șeful”, să-și bată singur capul cu *treaba* aia

¹ bufetier, cârciumar.

afurisit de periculoasă, să se spele pe cap cu comoara lui.

„Sper să nu mă oblighe să-l slujesc toată viața... Ce mama dracului, m-am băgat destul în rahat, salt lovelele și mă car urgent într-o localitate cât mai îndepărtată, și rămân acolo până nu încep să mișune milițienii prin zona aia. Și o să am grijă să nu mai pice măgăreața pe mine...”

Ospătarul desfundă sticla, turnă vin în pahar, se înclină cu un zâmbet profesional, apoi reluă dialogul cu bătrânelul cam tare de ureche.

Când i se aduse mâncarea, aruncă țigara în scrumieră și alungă cu palma șuvița de fum ce plana deasupra mesei. Fumase peste măsură, mai ales în tren, îl ustura gâtulejul, parcă i se strepeziseră gingiile și limba i se lipea de cerul gurii.

Locul în care se așezase i se părea ideal. Putea să cuprindă cu privirea întregul local, fără să dea de bănuț. La puțin timp după ce atacă primul cârnat, intră în bodegă un ceferist; bău la iuțea un rom mare și un pahar cu apă minerală, schimbă câteva replici anodine cu vainburșul și ieși la fel de grăbit precum intrase.

Ceva mai târziu își făcu apariția alt client, un individ de statură mijlocie, cu părul lins, cu o mustăcioară caraghioasă, nepotrivită pe obrazul rotund, cărnos. Purta un hanorac maroniu, și pe cap îi stătea șmecherește o șapcă în carouri, cu cozoroc lat. Se așeză la masa de lângă ușă și-i spuse ospătarului să-i aducă o bere, subliniind cu glas răspicat: „Să fie rece, înțelegi?”

Băbeanu zis Chilipir înregistra mecanic ceea ce se petrecea în bodegă. Totul i se părea că decurge cât se poate de normal.

Mesteca tacticos, simțind cum prinde treptat puteri, în răstimpuri, își muia buzele în pahar, degustând fiecare picătură din vinul negru, taninos.

Zâmbi nostalgic, amintindu-și prima întâlnire cu „Șeful”: era o zi de iarnă năprasnică, mai degrabă seară, iar el rătăcea pe o stradă dosnică, dârdâind de frig, cu mâțele

chirăind de foame, la câteva ore după ce ispăşise ultima condamnare; întâlnire întrucâtva penibilă, dar şi (trebuia să recunoască în mod cinstit) de-a dreptul salvatoare.

„Eşti Chilipir, nu?” îl acostase pe strada pustie un individ a cărui faţă era acoperită aproape în întregime de nişte ochelari de motociclist.

„Şi ce-i cu asta?”

„Te-am întrebat ceva.”

„Da, mi se mai zice şi Chilipir. Ai chef să-mi dai de pomană?”

„Pomană nu dau nimănui, dar pot să-ţi ofer un avans, în vederea unor viitoare afaceri...”

Scosese cu un gest de scamator o hârtie de-o sută şi i-o fluturase pe sub nas.

„Ce părere ai, te tentează?”

În loc să-i răspundă, începuse să se bâlbâie ca un cretin, pe urmă întinsese mâna stângă să-i smulgă suta, iar cu pumnul drept încercase să lovească. Necunoscutul parase lovitura cu o mişcare dibace, izbindu-l crunt cu genunchiul sub centură; îi auzise apoi vocea dură, tăioasă, în timp ce el zăcea, înjurând printre dinţi, în zăpada sticloasă:

„Mă Chilipir, mă, te ştiam mai deştept decât un manglitor de duzină, sper să nu mă mai dezamăgeşti, hai, ridică-te, nu te mai purta ca un nevolnic...”

Uşa bodegii se deschise din nou. În prag se ivi un tânăr cu obrajii supti, de o paloare bolnăvicioasă; îşi propti coatele pe tejghea, se aplecă şi-i şopti ceva barmanului.

„Ar putea fi un ins oarecare, un prieten al vainburşului, n-are moacă de curcan, dar n-ar fi exclus să facă parte din grupul concurenţilor. «Şeful» m-a avertizat că nu este singurul care încearcă să pună mâna pe... Va trebui să mă port cât mai firesc.”

Tăie al doilea cârnat, trecându-i în revistă încă o dată pe cei trei clienţi. Dinspre partea bătrânelului nicio grijă. Tipul cu mustăcioară îşi savura berea, părând complet indiferent la ceea ce se petrecea în bodegă, iar cel de-al

treilea client, tipul cu înfățișare de ftizie, continua să stea cu coatele proptite pe tejghea și să privească pe sub pleoapele pe jumătate plecate sticlele cu etichete multicolore din rafturi.

Nicio primejdie...

Își turnă vin în pahar, se pregăti să tragă o dușcă zdravănă. Dar gestul ridicării paharului fu întrerupt de o tresărire când îl observă pe individul cu mustăcioară cum își aprinde țigara. Avu deodată senzația că îl asaltează un pericol stăruitor, ca o ceață densă și cenușie apărută din senin.

Bricheta din mâna cu degete spatulate a mustăciosului avea o formă deosebită, semăna cu un obuz în miniatură; și mai văzuse o dată bricheta aceea, o remarcase în cursul dimineții, când așteptase să-i vină rândul la casa de bilete a gării mohorâte de unde își luase biletul de tren. Întorsese capul spre stânga, privise întâmplător mâna omului din spatele său, observase cum aprinde țigara cu aceeași brichetă gălbuie, în formă de obuz. Îi rămăsese întipărit în memorie amănuntul acela. Iar acum, după atâtea ore, și la mare distanță de primul loc, vedea aceeași brichetă.

Coincidența trebuia exclusă cu desăvârșire.

„Tipul ăsta cu moacă de slujbaș într-un birou oarecare m-a supravegheat neîncetat. Ce mai pui de lele, pariez pe oricât că-i de la miliție. Și dacă nu scap iute de el, mă paște iar pârnaia, și...”

Se strădui să mănânce la fel de tacticos ca mai înainte, cu gesturi pedante, de parcă n-ar fi intervenit nimic deosebit. Avea aerul unui om a cărui unică preocupare este aceea de a-și îndestula stomacul, părea că nu-l interesează altceva decât hrana din farfurie și vinul din sticlă, deși reflecta înfrigurat la manevra prin care ar reuși să taie o breșă în plasa urmăritorului.

Oare să-l avertizeze pe „Șef”, să-l cheme să-i dea o mână de ajutor? Din păcate, bodega nu poseda post telefonic...

Minutele se scurgeau prea rapid.

Își dădu seama instinctiv că nu-i este permis să încerce o acțiune fățișă, că o eventuală busculadă s-ar dovedi a dracului de riscantă pentru sine, sfârșindu-se lamentabil la prima secție de miliție. Era absolut necesar să scape de urmăritor, să discute cu „șeful”, să încaseze răsplata promisă și să spele putina.

Puse servieta pe colțul mesei, la vedere - conținea un prosop murdar, mersul trenurilor, un săpun și o periută de dinți - se ridică încruntat, cu palmele apăsate pe stomac și se îndreptă precipitat către perdeaua ce masca toaleta.

Bodega era dotată cu o singură cabină, a cărei fereastră de aerisire (protejată de o rețea groasă de sârmă) se afla la aproximativ doi metri de podea. Scoase șișul - un cuțit cu dublu tăiș, bine echilibrat, cu plăsele de corn - și se apucă să desprindă un colț al rețelei. Lucra cu înverșunare, silindu-se să evite cel mai mic zgomot. Cuiele ce fixau rama erau atacate de rugină; izbuti să le înlăture în mai puțin de trei minute. Își șterse sudoarea ce-i șiroia pe frunte și pe gât, trase aer în piept și se strecură ca o felină prin fereastra îngustă, alunecând încet într-o curte interioară, la capătul căreia se zărea un gang. Singura ieșire, unde însă putea să-l aștepte o surpriză afurisit de neplăcută. Șovăi câteva secunde înainte de a se urni de lângă zid. Se simțea zăvorât ca într-o cursă de șobolani, era obligat să-și încerce norocul. Făcu o mișcare greșită, pripită, se izbi de o cutie de gunoi, o răsturnă, și zăngănitul metalic i se păru că se repercutează în toate ungherele curții. Străbătu tiptil gangul și așteptă să treacă un camion. Când hurducăitu-i enervant se pierdu în lungul străzii, simți cum i se abate o palmă grea peste umăr și, întorcându-se cu o mișcare bruscă de fiară încolțită, îl văzu pe insul îmbrăcat în hanorac. Mustața subțire ce-i tăia obrazul rotund i se păru și mai ridicolă.

— Ce aveți cu mine?

— Ai ajuns la capătul drumului, Băbene.

— Nu vă cunosc!

— Lasă fleacurile, ard de nerăbdare să-ți cunosc prietenii.

— Eu nu...

Încă mai păstra șişul în mână, îi simțea mânerul poros în podul palmei, parcă sudat de piele. Acționă fără să stea pe gânduri, se deplasă fulgerător cu o jumătate de pas la dreapta, izbind cu sete. Auzi un icnet înfundat, urmat de un gălgâit, apoi observă aproape cu uimire că mustăciosul își pierde echilibrul și alunecă lent, foarte lent pe caldarâm, ca într-un film rulat cu încetinitorul.

Aruncă o privire cercetătoare în jur. Nici țipenie!

Cu gesturi iuți, experte, fără ca pe chip să i se clintească vreun mușchi, goli toate buzunarele victimei, apoi târî trupul în gang, ieși în stradă, ocoli prudent o stație de benzină și se făcu nevăzut pe după colțul primei clădiri.

*

Doi tineri pletosi, costumați fistichiu, se opriră nehotărâți în fața clădirii de lângă stația de benzină. Unul din ei purta sub braț o chitară electrică, celălalt avea atârnat de gât un acordeon. Cel cu chitara trase din buzunar o hârtiuță, frecă un chibrit și, la lumina-i plăpândă, silabisi o adresă.

— Strada Parfumului, numărul 4... Aici ar fi. Dacă m-ai cărat degeaba în văgăuna asta...

— Nici vorbă, se grăbi să-l liniștească cel cu acordeonul. Am convenit clar cu nașul, o mie înainte, altfel o roim și-i lăsăm baltă. Trebuie să mai fie notat ceva pe hârtia aia.

— Scrie că intrarea e prin gang, prima ușă pe dreapta. Mamă, ce beznă!

— Aprinde alt chibrit.

— Aprind... Stai un pic, uite un bețiv, ce mama dracului, alt loc nu și-a găsit să doarmă? O să-și dea duhul pe ciment dacă...

Se lăsă pe vine, apucă umărul omului întins în gang și-l

scutură.

— Deșteptarea! Scoală, neică, a venit lăptăreasa!

Capul „bețivului” alunecă într-o parte, și chitaristul putu să-i distingă figura inertă și gura deformată de un rictus oribil. Îi puse mâna pe piept, cu intenția de a-l zgâlțâi mai zdravăn, dar în clipa următoare o retrase îngrozit, simțind-o năpădită de un lichid vâscos, călduț. Aprinse alt chibrit, își luminează degetele și bâigui:

— Sânge...

— Valea! O ștergem rapid, rosti cu glas uscat acordeonistul. Se lasă cu tămbălău, n-am chef să dau declarații la miliție.

— Poate nu-i mort.

— Mă bagi în belea, Valerică.

— Idiotule! Sună la toate ușile, bate cu pumnii și cu piciorul în ele, trebuie să existe un telefon în casa asta. Nu te mai zgâi, mișcă-te!

— Când te încăpățânezi tu.

După vreo zece minute, o ambulanță transporta victima în stare de agonie la cel mai apropiat spital. Sirena mașinii răsuna lugubru, sfâșiind aerul încă umed al începutului da toamnă...

Capitolul 1

Căpitanul de miliție Vlădoianu se uită la ceasul de pe noptieră, constatând cu necaz că în curând aveau să mijească zorile fără a fi izbutit să ațipească măcar o jumătate de oră.

Dormitorul i se părea prea spațios, ca întotdeauna când se întorcea acasă dintr-o lungă deplasare, avea senzația că a nimerit din greșeală într-o locuință străină. La hoteluri cerea cele mai mici camere, de regulă cele situate la ultimul etaj. Un obicei vechi, pe care nu se îndura să-l mai schimbe, deși colegii îl luau peste picior, susținând că preferă camerele mici din două motive: pentru că sunt mai ieftine și pentru că suferă de agorafobie². Nu avea teamă de spațiile largi și nu era meschin când era vorba de un confort binemeritat, dar colegii îl șicanau în speranța că vor izbuti să-i zdruncine calmul.

Se apropie de fereastră, dădu perdelele la o parte și contemplă îngândurat peisajul nocturn din vecinătatea cheiului Dâmboviței.

O noapte fără somn nu reprezenta un efort deosebit în viața sa agitată, plină de tensiune; existaseră destule nopți când din pricina profesiei fusese dator să rămână treaz - nu pur și simplu treaz, ci cu toate simțurile încordate - să vegheze nemișcat la marginea unei păduri, înfruntând un ger de crăpau pietrele, sau să străbată tiptil străzi desfundate sub ploaia monotonă și pătrunzătoare a lunilor de toamnă, într-un oarecare oraș de provincie; și totdeauna se străduise să acționeze cu mult sânge rece, să aleagă

² teama de a fi singur în situații sau locuri, mai ales în locuri publice, care nu pot fi părăsite imediat sau în care ajutorul poate să nu fie disponibil în eventualitatea că ar apărea un atac de panică.

calea rațională fără a ține seama de instinct, să întâmpine pregătit elementul ce putea să survină pe neașteptate, apoi să-și surprindă adversarul tocmai când acesta se aștepta mai puțin.

„Își frecă mașinal cu dosul palmei perii țepoși crescuți sub bărbie și reveni lângă pat. Ceasul deșteptător montat în postamentul veiozei indica orele patru și jumătate. Se cufundă morocănos într-un fotoliu, lipindu-și spinarea de spetează. Brațele îi atârnavă moi, vârfurile degetelor aproape atingeau covorul, capul îi era învăluit în penumbră, ochii închiși. Constată nemulțumit că starea de repaus total asociată cu absența gândurilor nu-i folosea de astă dată. Iritarea continua să-l asalteze din ce în ce mai stăruitor. Scoase o țigară din pachetul de pe măsută și o aprinse, trăgând cu sete din ea.

Îl obseda tot mai mult *scrisoarea*.

Se săltă din fotoliu, deschise ușa balconului și inhală cu aviditate aerul răcoros. Cerul începea să se limpezească, să capete la orizont o culoare alburie. Se aplecă peste balustradă și azvârli restul țigării în mijlocul străzii pustii. Chiștocul răspândi astfel o jerbă de minuscule scânteii, străluci efemer o clipă apoi deveni invizibil.

Începea să se facă simțită apropierea toamnei, mai ales noaptea; un vânt cu miros amărui mătura aleile slab luminate dintre blocuri. Își ridică gulerul pijamalei și reintră zgribulit în dormitor. Șezu un timp în picioare, respirând zgomotos, cu brațele încrucișate pe piept.

Fu scuturat de un fior ce îi readuse în minte o seară petrecută cu trei luni mai înainte. Revăzu restaurantul impozant, de un lux învechit, chipurile îmbujorate de emoție ale foștilor colegi de liceu, scânteierea șampaniei în cupe. I se păru chiar că aude cu deosebită claritate ritmul vioi al orchestrei, strigătele de veselie întretăiate deasupra mesei împodobită festiv, urările de viață lungă și de împliniri...

Trase un sertar și scoase un plic burdușit cu fotografii,

mai vechi și mai noi, reluându-și locul în fotoliu. Alese dintre ele pe cele făcute cu prilejul reîntâlnirii cu foștii colegi de liceu. Le examinează îndelung, una câte una, fixându-și privirea asupra Ruxandrei, sperând să discearnă un anume element ieșit din comun. Zadarnic, figura ei impasibilă nu-i dezvăluie niciun amănunt, în toate fotografiile apărând în planul al doilea, ștearsă, banală, ciudat de insignifiantă, parcă dinadins ascunsă pe jumătate în spatele altora, în așa fel încât nu i se distinge decât o parte a feței palide, ascetice.

Nu, fotografiile nu erau capabile să-i clarifice starea de spirit a Ruxandrei, frământările, zbuciumul, trebuia să recurgă la amintiri, să reconstituie minuțios în gând ceea ce se întâmplase în seara aceea, în urmă cu trei luni.

Întinse picioarele, își mișcă brațele de câteva ori pentru a înșela amorteala mușchilor. Era prea târziu să se mai culce și era convins că nu va reuși să adoarmă, deși oboseala îl invadea treptat. Își schimbă locul, se trânti pe pat cu mâinile sub ceafă, căutându-și o poziție mai comodă. Foșnetul scrisorii din buzunarul pijamalei îl făcu să se încrunte; se ridică și începu să bată camera în lung și în lat, cu pași leneși. Cunoștea perfect de bine conținutul scrisorii, o recitise de mai multe ori, știa pe de rost fiecare frază.

Sosise acasă pe la miezul nopții, după o absență de o săptămână, întorcându-se dintr-un oraș din sudul țării, unde condusesese o anchetă complicată, istovitoare.

Înainte de a coborî din mașina încălzită și prăfuită rămăsese un minut sau două cu fruntea sprijinită de volan, incapabil să se mai urnească, gata să ațipească. Se smulsese cu un ultim efort din starea plăcută de somnolență, parcase mașina în spatele blocului și pătrunsese în antreul cufundat într-o neverosimilă tăcere; pe jumătate adormit, apăsase pe butonul liftului. Zărise scrisoarea în ultimul moment, trăgând mașinal cu coada ochiului către cutiile poștale înșiruite pe peretele din

dreapta intrării. Întâi își spusese că poate să stea acolo până a doua zi, apoi se răzgândise.

O desfăcuse pe culoar, înainte de a descuria ușa apartamentului, intrigat de faptul că lipsea numele expeditorului. Și somnul îi pierise subit, ca prin farmec.

Oare de câte ori a recitit-o?

Își încordă brațele, suspinând. Foșnetul filelor din buzunar îl obligă să retrăiască pregnant seara revederii cu foștii colegi, absolvenți ai liceului din orașul natal.

Fusese extrem de curios să-i revadă, să cerceteze pe chipul fiecăruia dintre ei scurgerea implacabilă a anilor...

*

Sandu Ulmeanu era singurul dintre foștii colegi cu care se întâlnea destul de des. Mai cu seamă de când Sandu se mutase cu locuința pe o stradă învecinată. Celorlalți le pierduse urma, rareori îi mai parvenea câte o știre despre ei, erau risipiți prin toate colțurile țării, având diferite profesii. Câteodată, se întâlnea întâmplător cu vreunul și atunci schimbau câteva fraze pe trotuar ori beau o bere în fugă, discutând cu lungi pauze, parcă stingheriți, aidoma unor bătrâni care nu s-au văzut de multă vreme și care încearcă în zadar să reînvie minunatele zile ale adolescenței.

În urmă cu doi ani, se izbise în foaierul aglomerat al unui teatru de o femeie scundă, obeză, cu părul de un roșu strident ce răspândea pe o rază apreciabilă un persistent parfum de iasomie. De brațul ei atârna un omuleț chel, cu ochii bulbucați și tenul pământiu. Dăduse să treacă mai departe, murmurând o scuză de rigoare, dar grăsansa se repezise la el, trăgându-l de mânecă:

— Gabriel! Nu te-ai schimbat deloc!

Vocea impetuoasă, cu accente ironice, o anume sclipire jucăușă a ochilor verzi și pistruii de la rădăcina nasului i-au readus-o în minte pe Viorica Rotaru, fostă colegă de liceu

și prietenă de joacă, fala profesorilor de matematici. În rest, nimic nu mai amintea de fetișcana pirpirie cu cozi negre ca pana corbului, pregătită oricând să participe la organizarea unei farse. Au stat de vorbă până la terminarea antracului, depănând amintiri din școală. Era moașă la o maternitate din Brăila, iar bărbatul care o însoțea - cel de-al doilea soț -, tehnician pe un șantier din Galați.

Altă dată, în timpul unui concediu petrecut la Brașov, asistase la inaugurarea unei expoziții retrospective de pictură. Simțise o reală plăcere, poate chiar mândrie, când printre numele celor cinci pictori îl descoperise și pe cel al unui fost coleg de clasă.

Despre ceilalți colegi nu știa mai nimic. Făcea excepție, bineînțeles, Sandu, adică maiorul medic Ulmeanu, care locuia la doi pași de el și cu care se întâlnea deseori.

Într-o după-amiază, în urmă cu trei luni, Sandu, intrase ca o vijelie în apartament, se trântise în fotoliu și întrebase cu voce tărăgănată, încercând să se prefacă indiferent:

— Ai citit *România liberă* de azi, căpitane?

— Abia am venit de la serviciu. Ziarele sunt în vestibul, n-am apucat să mă uit prin ele.

— Vasăzică, n-ai aflat. Rău, amice, foarte rău.

— Nu mă mai fierbe. Dacă e ceva interesant, dă-i drumul!

Sandu clătinase din cap în semn de imputare.

— Ești o hahaleră, Gabriele!

— Ai cam întrecut măsura, tovarășe maior. Drept pedeapsă, te provoc la un meci de șah. Trei partide... Aduc imediat piesele.

— Adu-le, oricum sunt dator să-ți acord o revanșă, pentru că data trecută ai pierdut. Totuși, dacă mă tratezi cu o *Fetească* am să-mi calc orgoliul în picioare, și mă dau bătut.

— A secat balta.

— Te-ai făcut un calic și jumătate. Duminica trecută mai

aveai două sticle în cămară, pe raftul din dreapta, jos. Nu cumva a început să te lase memoria? Semn rău pentru un ofițer de miliție, bătrâne...

S-au mai ciondănit prietenește câteva minute până când a adus vinul, apoi Ulmeanu a scos din servietă ziarul și i-a citit un anunț de la *Mica publicitate*. Era vorba de reîntâlnirea, după douăzeci de ani, a colegilor de promoție ai liceului dintr-un orășel de munte, reîntâlnire organizată de unul dintre premianți, în prezent conferențiar la o Catedră de Fizică.

— Mergem, nu-i așa? întrebasese Sandu și, fără să mai aștepte răspunsul, care nu putea fi decât afirmativ, murmurase dus pe gânduri:

— Ca să vezi minune... Douăzeci de ani bătuți pe muchie! Aproape că nu-mi vine să mă împac cu ideea că au trecut atât de repede. Uluitor de repede... Parcă ieri intram sufocați de emoție la ultimul examen, și apoi ne îmbrățișam la banchetul de adio...

— Au trecut, ce să-i faci?! Nu mai suntem chiar tineri, dragă Sandule... Nu, să nu-mi spui că tu te simți foarte tânăr... N-are rost să ne amăgim. Știi, de multe ori m-am gândit la foștii colegi de clasă. Cum or fi arătând ei acum? Tu erai un găligan cu obrajii pătați de coșuri... amoretzat nebunește de profesoara de franceză... îi scriai interminabile epistole de dragoste, înțesate cu fragmente din clasicii francezi, pe urmă le rupeai furios.

— Nici tu nu erai mai breaz, bătrâne... Îți sfârâiau călcâiele după Ruxandra.

— Ruxandra?

— Doar nu vrei să spui că ai uitat de superba noastră colegă, pentru care toți eram în stare să ne aruncăm și în foc?

Nu-i răspunsese.

În clipa aceea, pentru prima dată după mulți ani, dorise intens să o revadă. Era la curent, firește, cu faptul că se măritase în cel de-al doilea an de facultate cu un profesor

trecut binișor de cincizeci de ani. Fusesse o lovitură neașteptată, cruntă, luni de zile umblase năuc, se considerase nu numai ofensat, dar și zdrobit sufletește. Apoi, treptat, scurgerea inexorabilă a timpului așternuse vâlul uitării peste chipul iubit al Ruxandrei.

Și deodată, după optsprezece ani - făcuse imediat socoteala și constatasese uluit că trecuseră optsprezece ani de când nu o mai văzuse și nu mai auzise nimic despre ea -, în după-amiaza aceea când Sandu îi citise anunțul de la *Mica publicitate*, silueta Ruxandrei reapăruse parcă din ceață, imagine incertă, adresându-i surâsul ei tandru, acaparator. O fată înaltă, veselă, cu tâmplele ușor scobite, cu mers maiestuos și cu ochii de un albastru amețitor și dulce...

— La ce te gândești? îl întrebase Sandu, observându-l intrigat. Te-am trezit dintr-un vis?

Înălțase din umeri, mormăind o banalitate. Era de-a dreptul absurd să-și închipuie că Ruxandra nu s-a schimbat deloc, că cel puțin înfățișarea i-a rămas aceeași. Probabil va întâlni chiar o femeie neglijentă, cu privirile obosite, cu sânii căzuți și picioarele deformate de varice. Da, se putea să fie și așa, era cât se poate de normal ca scurgerea anilor să-și fi lăsat amprenta necruțătoare și pe trupul ei. În definitiv, nici el, Gabriel, nu mai este tânărul impetuos și ardent de odinioară; iar în ceea ce privește aspectul fizic, e cazul să nu se amăgească, i-a încărunțit părul la tâmple, i-a apărut o chelie cât un bănuț în creștetul capului, nu se poate lipsi de ochelari când citește la lumina electrică, iar cele două cute adânci săpate de-o parte și de alta a gurii îl fac deseori să pară mai bătrân și mai morocănos decât este în realitate.

Nu fusese numai el îndrăgostit de Ruxandra. Din pricina cochetăriei pe care o afișa, se creau destule animozități în clasă. Cel puțin trei sferturi din băieți ar fi fost capabili de tot felul de nebunii pentru a fi răsplătiți cu un zâmbet de către Ruxandra. Dar el, Gabriel Vlădoianu, era singurul

care se putea lăuda că o sărutase în acea vreme. O iubise cu patimă, așa cum de regulă se întâmplă în adolescență.

Se săltă de pe pat și aprinse altă țigară. Amintirile revederii se derulau cu repeziciune, sacadat, abia reușea să țină pasul cu ele, trebuia să facă un efort pentru a le detașa unele de altele.

Retrăia cu înfrigurare fiecare moment al serii petrecute în restaurantul de pe fosta Stradă Mare, revedea fiecare amănunt de parcă ieri s-ar fi despărțit de foștii colegi.

Sala înaltă cu candelabre pretentioase, stucatura complicată a plafonului, oglinzile cam uzate ce reflectau în apele lor gălbui gulerele imaculate ale bărbaților și rochiile fastuoase ale femeilor, irizarea paharelor, mișcările unduioase ale dansatorilor, agitația celor doi ospățari... Și, mai clar decât orice, chipul palid al Ruxandrei, încadrat de părul dens și roșietic. Sta dreaptă în capul mesei, aproape țeapănă, cu umerii acoperiți de un șal pufos, cărămiziu, cu privirea fixă și pupilele puțin dilatate, fără să participe la veselia comesenilor. A recunoscut încântat că aspectul ei fizic nu s-a schimbat radical. Se maturizase, desigur, trăsăturile îi deveniseră mai pronunțate, expresia feței mai gravă. Pleoapele îi tremurau de câte ori cineva îi adresa cuvântul, era cuprinsă de o nervozitate de care în mod evident nu se putea descotorosi, acaparată de o spaimă nețărnută, cronică, izbucnită din străfundurile sufletului, întipărită pe obraz; un rictus bizar, ce nu dura decât o clipită.

Abia acum, după ce citise scrisoarea de nenumărate ori, își dădea seama că ochii Ruxandrei semănau izbitor cu ochii unui vânat în agonie, care cerșește un ultim glonț, lovitura de grație, pentru a fi scutit de chinuri fără rost.

O privise avid, pe furiș, gândindu-se la anii când fusese atât de îndrăgostit de ea. Constatase ușurat că devenise invulnerabil; din marea pasiune nu mai rămăsese decât nostalgia, o amintire plăcută și foarte îndepărtată. O

invitase la dans. Îl refuzase cu politețe seacă, pretextând o migrenă. Și nu dansase cu niciunul dintre foștii colegi, repetând aceeași scuză față de toți. Înalțase încă de la începutul serii un zid rece și invizibil în jurul ei.

Sedea tăcută, preocupată, fuma fără încetare și, din când în când, își strângea șalul peste umerii scuturați de un fior, uitându-se mereu la ceasul de mână. Se retrăsese foarte devreme, înaintea tuturor, într-un mod atât de discret, încât nimeni nu-i remarcase absența. La plecare, în vestiar, schimbase câteva replici cu Sandu Ulmeanu.

Târziu, după ce au părăsit restaurantul, el încă era obsedat de neliniștea stranie din privirile Ruxandrei. Sandu, deși mahmur, intuise la ce reflectează. Îl bătuse pe umăr și murmurase:

— A divorțat de vreo zece ani... Știi?

— De unde să știu? N-am mai întâlnit-o de-acum optsprezece ani. Cu ce se ocupă? Unde a fost repartizată după examenul de Stat?

— Ai să râzi...

— De ce să râd?

— E dactilografă într-un birou oarecare.

— Îți bați joc de mine?

— Nicidecum.

Pășiseră un timp în tăcere pe sub șirul de castani de pe fosta Stradă Mare, apăsați de aerul jilav al zorilor, apoi Sandu îl luase de braț, îi întinsese pachetul de țigări și-l îndemnase să se așeze pe banca din fața Poștei. Fumaseră fără să se privească, învăluți în lumina incertă a începutului de zi. În cele din urmă, ghicindu-i întrebarea ce-i plutea pe buze, Sandu reluase cu glas scăzut, domol:

— N-a mai terminat facultatea, s-a retras pe la mijlocul anului trei. A ezitat să-mi dea amănunte... O frământă ceva... Se pare că nu te-a uitat complet. S-a interesat unde lucrezi, dacă ai nevastă, copii.

— I-ai spus?

— Da.

— I-ai spus că lucrez la Ministerul de Interne?
— Da. Nu trebuia?
— Ba da...
— Când a auzit că ești ofițer de miliție a făcut o mină...
— Adică? Ce-a zis?
— A tresărit vizibil. Tare aş vrea să știu ce o frământă pe biata noastră Ruxandra.
— Ai observat și tu că o frământă ceva?
— Cum să nu observ?! La plecare mi-a cerut adresa ta, vrea să-ți trimită o ilustrată.

*

Așadar, trecuseră trei luni de la revederea cu foștii colegi de liceu.

Și în noaptea asta, revenind în București după o absență de-o săptămână, găsisese în cutia poștală ciudata scrisoare expediată de Ruxandra.

Somnul îl ocolea cu înverșunare. În curând avea să se lumineze de ziuă. Deschise larg fereastra, făcu câteva exerciții de înviorare și de box cu umbra, apoi reîmbrăcă bluza pijamalei și percepă din nou foșnetul scrisorii. Se gândi că va trebui să discute cu colonelul Mitu înainte de a lua o hotărâre în legătură cu cele scrise de Ruxandra.

Din depărtare sosi lent uruitul unui tramvai, apoi scrâșnetele surde ale unui camion și zăngănitul navetelor cu sticle de lapte descărcate pe trotuarul din fața Alimentarei. Somnul îi fugise de-a binelea, și pleoapele continuau să-l usture.

Cinci minute mai târziu ședea ghemuit în fotoliu, cu un pahar de ceai negru la îndemână, examinând încordat filele scrisorii etalate pe genunchi, acoperite cu un scris mărunț, ascuțit, tremurat pe alocuri, cu spații largi între cuvinte. Aprinse o țigară, sorbi o înghițitură din ceaiul fierbinte și se apucă să parcurgă iarăși rândurile acelea, de astă dată citind cu glas tare, rar, ca un actor care dorește

să-și întipărească în memorie fiecare nuanță a frazelor unui rol dificil și extrem de important pentru cariera sa:

Dragă Gabriel,

Am reflectat zile întregi înainte de a-ți scrie, nu o dată am avut intenția de a renunța, apoi, mânăată probabil de un imbold inexplicabil, am luat totuși hotărârea să aștern pe hârtie aceste rânduri.

Te rog să mă scuzi dacă îți voi părea incoerentă...

De fapt, este normal să-ți par incoerentă, împrăștiată, dat fiind starea de spirit care mă apasă...

Când vei cunoaște toate faptele, îți vei da seama cu ușurință că nu-mi puteam permite să mă adresez oricui... Ah, n-are rost să pierd minute prețioase încercând să mă justific; pe urmă, ca să fiu sinceră, am deplină încredere în tine. Sper să nu mă dezamăgești, în ciuda faptului că într-o anume perioadă m-am purtat destul de urât cu tine. Poate tocmai acesta este motivul care mă îndeamnă la destăinuiți, poate vreau să mă pedepsesc, să mă umilesc, să fac penitență dezvăluindu-mi gândurile în fața ta.

Într-un anume fel, am convingerea că numai tu mă poți ajuta, dragul meu Gabriel...

Îmi vine nespus de greu să calc peste ultimele rămășițe de orgoliu, mi-e rușine că sunt nevoită să apelez la fostul meu prieten, falnicul și credinciosul meu scutier de odinioară. Nu pot proceda altfel; în situația disperată în care mă aflu eu acum, mândria s-ar putea dovedi un balast inutil și, mai cu seamă, costisitor de primejdios...

De fapt, te rog să crezi că fac apel nu numai la fostul coleg și prieten ci și, în egală măsură, la actualul ofițer de miliție.

Mă tem, Gabriel, mi-e tare frică, mă torturează o spaimă teribilă, am senzația din ce în ce mai acută că o mare primejdie îmi dă târcoale neconținut.

Zilele îmi sunt numărate.

Parcă te văd cum surâzi neîncrezător.

Sunt condamnată să pier, presimt că nu mi-a mai rămas nicio șansă de salvare. „EI” sunt formidabil de puternici și de vicleni, reprezintă o forță cu care eu nu mă încumet să lupt. Admit, totul este pierdut, nu mai sunt în stare să rezist tensiunii crescânde, dar poate tu vei izbuti să mă smulgi din capcană... Poate... EI SUNT FOARTE TARI... Am certitudinea că cele mai mărunte deplasări îmi sunt supravegheate cu strictețe.

Îmi dau silința să nu afle nimeni de această scrisoare.

Chiar și în cursul nopții stau de veghe, pândind pașii care îmi vor aduce sfârșitul trist și iremediabil, deznodământul de care nu mă pot feri. Știu, n-am realizat nimic deosebit în viață, e cazul să aștept cu resemnare gongul final, dar acum, când mă îndrept către capătul drumului, mă agăț cu disperare de tine, deși, într-un fel, sunt aproape convinsă că nimeni și nimic nu mă mai poate ocroti. Nu, nu sunt o fatalistă.

E prea târziu să mai pot fi salvată, dragul meu Gabriel...

Am grijă să nu rămân pe stradă când începe să se întunece, mă încui în casă, aprind lumina și stau în pat, crispată, cu ochii larg deschiși, fumând țigară după țigară. Uneori am senzația că aud niște pași, că cineva se furișează prin curte. Minutele se scurg lent, silnic de lent, când aștept și când îmi repet mereu că nu mi-a mai rămas nicio fărâmbă de speranță. Nu mai pot să rezist... Poate chiar doresc să se termine coșmarul cât mai degrabă. Ivirea zorilor mă surprinde trează, epuizată, și atunci îmi spun că mi s-au mai acordat câteva ore penibile, iluzorii, poate chiar o zi întreagă de răgaz tern și istovitor. În cursul zilei mă amenință același pericol, în fața căruia mă simt la fel de neputincioasă. Umbre tainice mă împresoară în permanență...

Noapțile sunt incomparabil mai chinuitoare. N-am curajul să iau somnifere pentru a scăpa de coșmarul acesta palpabil, material, în fața căruia mă simt la fel de paralizată, probabil mi-a mai rămas totuși o infimă doză de rezistență... Ar trebui doar să întind mâna spre cutia de pe noptieră, să înghit o pilulă și să dorm, să mă învăluie somnul adânc și înșelător, în timpul căruia să se consume prăbușirea în neant, fără a mai fi nevoită să asist apatică la propria-mi agonie.

Stau în pat, înfrigurată, ascult șuieratul vântului printre crengile nukului din curte, scârțâitul porții și lătratul câinilor din vecini; zăresc pe lângă marginile perdelelor lumina firavă a becului de deasupra bodegii „Nicorești” și un petec de cer vinețiu, pe care se învâlmășesc norii.

Ajută-mă, Gabriele!

Știu, scrisoarea mea ți se va părea ridicol de patetică, poate chiar vei avea impresia că e decupată dintr-o melodramă de prost gust. Îți dau cuvântul meu că nu exagerez absolut nimic. Pentru a te convinge de vinovăția lor, îmi voi da silința să-ți expun faptele în ordine cronologică, deși cazul acesta nu conține nimic clar, totul fiind după părerea mea confuz și de-a dreptul absurd.

Așadar, voi începe cu ceea ce consider eu că se poate numi un prim reper. De fapt, un amănunt neînsemnat la prima vedere, însă necesar în interpretarea bizarelor întâmplări pe care le trăiesc în ultima vreme.

N-aș fi acordat atenție acestui amănunt dacă mai târziu nu s-ar fi repetat și dacă nu m-ar fi îndemnat să trag o anume concluzie cu urmări nefaste pentru mine... Câteodată am pur și simplu senzația că amenințarea e atât de

Fraza se întrerupea aici.

Nu exista nici măcar semnătura, ca și când Ruxandra

fusesse obligată de anumite împrejurări să renunțe a mai continua scrisoarea, apoi, într-un moment prielnic, reușise s-o expedieze în pripă.

Dacă nu i-ar fi recunoscut scrisul - după atâția ani încă își amintea de literele mult înclinate spre dreapta, de neglijarea semnelor diacritice, de virgulele lungi și anemice - ar fi fost tentat să-și imagineze că cineva dorește cu tot dinadinsul să-i joace o farsă tâmpită. Dar nu putea fi vorba de așa ceva, tonul era prea dramatic pentru a fi fals; pe urmă, îl obseda fizionomia Ruxandrei din seara reîntâlnirii cu foștii colegi de liceu: privirea resemnată, pleoapele roșii, trăsăturile ascuțite, adânci, cutremurarea umerilor, crisparea degetelor, semne ce demonstau că încă de acum trei luni era măcinată de griji, speriată.

Oare pericolul este cu adevărat grav și real? Cine o amenință? De ce este hărțuită? Și din ce cauză n-a mai terminat scrisoarea? Nu cumva suferă de mania persecuției? Poate sistemul nervos i-a fost zdruncinat de un șoc oarecare și ar trebui mai degrabă să se adreseze unui psihiatru, nu unui ofițer de miliție...

Nu pomeniște niciun nume propriu, nicio descriere de persoană, niciun fapt concret, doar pronumele personal „EI”, din care se poate deduce că este amenințată de doi sau mai mulți indivizi. Din păcate, acești indivizi au statut de fantome, le lipsesc înfățișarea fizică, vârsta, adresa...

Oricum, e de datoria lui să ia legătura cât mai curând cu Ruxandra, să verifice amănunțit, și pe cale oficială, temerile ei. Peste câteva ore se va prezenta în fața colonelului Mitu, va raporta totul și, bineînțeles, va stărui să i se încredințeze acest caz straniu.

Dar dacă va fi prea târziu?

Un strop de sudoare rece i se prelinse pe șira spinării. Duse paharul la gură și înghiți restul de ceai. Se răcise, avea un gust neplăcut, parcă de rugină.

Scrisoarea zăcuse o săptămână în cutia poștală de la parterul blocului și acest fapt trebuia să fie luat în

considerație cu luciditate. Dacă era adevărat ceea ce susținea Ruxandra, dacă realmente o amenințau niște indivizi foarte vicleni, nu îi era deloc permis să se legene cu iluzii deșarte. Într-o săptămână se puteau petrece multe lucruri neprevăzute. Trecuseră exact șapte zile de când poștașul depusese plicul în cutia de corespondență, iar șapte zile reprezintă un răstimp enorm pentru un om a cărui viață este amenințată de un permanent pericol.

Constată uimit, și totodată nemulțumit, că nu deține nicio informație referitoare la situația actuală a Ruxandrei, nici măcar adresa sau locul de muncă, pentru a anunța organele de miliție din localitatea respectivă s-o ia sub protecție până la sosirea lui.

Îl se promisese că va putea să-și ia concediul de odihnă îndată ce se va întoarce din misiune. Bun, va pleca în concediu chiar în orașul unde trăiește Ruxandra... Înălță din umeri, iritat, gândindu-se că va trebui să discute cu colonelul Mitu, nu îi era permis să acționeze de unul singur; probabil cei care o amenință pe Ruxandra sunt niște infractori foarte versați. Era posibil ca ei să fi aflat de scrisoare și să-și ia măsurile de rigoare, să-și mascheze intențiile, să se dea la fund, să devină invizibili o perioadă. Da, probabil sunt foarte abili, din moment ce ea manifestă atâta prudență.

Scrisoarea purta ștampila poștei dintr-un orașel situat în nordul țării. Dacă se gândea bine, trecuse cândva pe-acolo, cu vreo opt ani în urmă; își mai amintea de o șosea în pantă, de niște case răzlețe, de o pădure seculară la poalele unui masiv muntos...

Scoase din bibliotecă un dicționar și câteva ghiduri, căută numele localității respective, apoi consultă o hartă și notă pe o hârtie puținele informații obținute: stațiune climaterică situată la poalele munților... fabrică de cherestea... izvoare de ape minerale indicate în cura bolilor ficatului și a căilor biliare... se pot face excursii și alpinism pe Muntele Palanga... ruinele cetății de pe

creasta muntelui datează din secolul...

Încercă în zadar să-și închipuie atmosfera cotidiană din acel orașel. La ce instituție lucrează Ruxandra? Datorită cărei împrejurări a ajuns să se stabilească pe acele meleaguri?

Stinse veioza și se uită la ceas. Era șase fără un sfert. Lumina certă a dimineții invadase pe nesimțite întreaga încăpere.

Ridică receptorul telefonului și formă numărul lui Sandu Ulmeanu. După ce suportă cu stoicism blestemele amicale ale maiorului, trezit prea devreme din somn, capătă confirmarea că Ruxandra locuia în localitatea de unde fusese expediată scrisoarea, că se stabilise acolo cu vreo doi ani mai înainte, venind din Cluj.

Întrerupse legătura fără să-i mai spună prietenului de ce îl interesează la o oră atât de matinală soarta fostei lor colege de liceu.

Un pasaj din scrisoare menționa: *Ivirea zorilor mă surprinde trează, epuizată, și atunci îmi spun că mi s-au mai acordat câteva ore penibile, iluzorii, poate chiar o zi întreagă de răgaz...*

Probabil „EI” uzau de amenințări numai cu scopul de a o împiedica să recurgă la ajutorul autorităților. Faptul că reușise totuși să găsească un moment prielnic pentru expedierea apelului dovedea, într-o oarecare măsură, că infractorii nu aveau curajul să atace fățiș.

Privi din nou ceasul, având senzația că minutele se scurg mult mai lent în această dimineață. Începea să-l obsedeze o anumită frază din scrisoare: *E prea târziu pentru a mai putea fi salvată, dragul meu Gabriel...*

Capitolul 2

Secretara colonelului rostea răspicat în receptor „da, da, da”, făcea o pauză pentru a-și asculta interlocutorul și nota convorbirea într-un registru consumat pe trei sferturi. Pixul îi alerga cu repeziciune pe hârtie, abia înălțase capul când Vlădoianu pășise în anticameră. O șuviță a părului de culoarea abanosului - pe care căpitanul îl bănuia deosebit de mătăsos - îi alunecase pe frunte, gulerul bluzei era mototolit. În dimineața aceea secretara semăna cu o școlăriță model, premianta clasei, prinsă pentru prima oară cu lecția neînvățată.

De câte ori trecea prin anticameră, Vlădoianu spera să observe câteva firimituri de pâine pe birou, urme de ruj pe un pahar, un creion cu vârful rupt sau orice alt semn ce putea să-i confirme faptul că se găsea în prezența unei ființe omenesti, nu a unui robot cu aspect de femeie superbă, enervant de corectă, care nu-și pierde stăpânirea de sine niciodată. Și iată că azi, în fine, secretara arăta complet schimbată, era nervoasă și parcă în ochii ei migdalați stăruia o durere surdă. După ce termină convorbirea, rămase câteva secunde cu receptorul în mână, absentă, apoi îl trânti în furcă și schiță un gest către Vlădoianu, îndemnându-l să intre la șef.

Colonelul ședea în picioare, la fereastră, cu spinarea ușor încovoiată. Păru-i încă bogat, în întregime albit, era zburlit, dovadă că își trecuse tot timpul degetele prin el, cum obișnuia când îl nemulțumea ceva. Deasupra biroului se încolăceau spirale dense de fum de țigară, iar scrumiera înțesată de chiștoace emana un miros acru. Faptul îl șoca pe căpitan, întrucât știa că Mitu se lăsase de fumat de mai bine de doi ani și că de-atunci nu mai permitea nimănui să

fumeze în biroul său.

Colonelul întoarse capul, îl privi câteva momente pe căpitan cu o expresie de nedumerire, clipind, surprins parcă de prezența lui acolo. Oftă și începu să măsoare încăperea cu pași rari.

— Ți-am citit raportul. Te felicit pentru îndeplinirea cu succes a misiunii. Ia loc. Scuză-mă, te-am lăsat să aștepti cam mult.

Vlădoianu se instalează comod, trăgând cu coada ochiului la silueta agitată a colonelului. Duse mâna la buzunarul unde își ținea țigările, trase pachetul pe jumătate, apoi îl îndesă la loc.

— Poți să fumezi, zise Mitu.

Observă uimirea căpitanului și schiță un zâmbet de resemnare.

— Fumează, și dă-mi și mie o țigară.

— Carpați fără filtru...

— Nu contează. Țigară să fie! De ce mă privești așa? N-ai mai văzut oameni fumând? Da, m-am luat iarăși de fumat, deși jurasem să nu mai pun gura pe tutun toată viața.

Trase cu lăcomie două fumuri și continuă pe un ton din care răzbătea iritarea, dar și o notă de tristețe.

— Azi-noapte am dat gata un pachet și jumătate de Mărășești. Buruiana dracului! Am avut noroc cu șoferul, avea el o rezervă. La ce oră ai sosit acasă?

— La douăzeci și trei și treizeci.

— Da, bine...

Făcu un gest evaziv, își reluă îngândurat plimbarea prin încăpere, și pe frunte i se iviră cutele verticale ce indicau concentrarea intensă. Se opri lângă fereastră, propti palmele pe pervaz, și umerii îi fură scuturați de un fior. Vorbi fără să se întoarcă:

— Voi ai să-ți iei concediu, nu?

— Mi-ați promis că îndată ce mă întorc...

— Ți-am promis, ai dreptate. Numai că...

Se întrerupse, părând brusc preocupat de peisajul de afară. Căpitanul fu convins că pe Mitu nu-l interesau câtuși de puțin vârfurile plopilor din curte și nici pădurea de antene de pe acoperișurile blocurilor din vecinătate. Fu izbit deodată de un amănunt pe care ar fi trebuit să-l sesizeze încă din clipa când intrase în cabinetul colonelului Mitu. De obicei, biroul acestuia era aglomerat de acte, de mape, de dosare, de o sumedenie de hârtii adnotate pe margine cu creioane de diferite culori. De astă dată, biroul arăta uimitor de pustiu, chiar de tot pustiu dacă pe cristalul din mijloc nu s-ar fi găsit o singură fotografie, de formatul unei cărți poștale. Din locul în care era așezat nu izbutea să vadă clar pe cine reprezintă acea fotografie, deslușea vag doar bustul unui bărbat. Fu smuls din gânduri de vocea colonelului:

— Ții neapărat să pleci în concediu?

„M-am ars, își zise Vlădoianu, mă ia cu binișorul, cu siguranță că are de gând să mă însărcineze cu o nouă anchetă. Trebuie să rezist, ce dracu', am tot dreptul să mă odihnesc. E cazul să scot mai repede scrisoarea Ruxandrei și să încerc să-i explic... Ce să-i explic? Că doresc să plec eu și nu altcineva în orașul în care locuiește fosta mea colegă de liceu? Parcă văd că mă voi lăsa înduplecat, cum m-am lăsat întotdeauna... Nu, n-am să mai cedez, oricât ar stărui să renunț la concediu.”

Colonelul își dresе vocea cu putere, se apropie de căpitan, îi puse mâna pe umăr și murmură:

— Gabriele, băiatule, noi doi ne-am înțeles de minune până acum.

— Ne-am înțeles, nu pot să tăgăduiesc.

— Ce s-o mai lungim, ai picat la țanc, dacă astăzi nu te-ai fi aflat aici, te-aș fi înștiințat să te întorci rapid. Da, foarte rapid!

Îl bătu pe umăr ușurel, ocoli biroul și se așeză oftând pe scaun. Ridică fotografia, o privi clătinând din cap și o întinse căpitanului.

— Îl cunoști?

Vlădoianu se concentrează asupra chipului surâzător din poză: un ofițer de miliție, un locotenent cu părul lins și o umbră de mustață ce-i împrumută feței cărnose, joviale, aerul caraghios de demn al unui actor de vodevil care a fost silit de cine știe ce împrejurare să interpreteze rolul principal dintr-o tragedie antică.

— Nu-l cunosc personal, însă fotografia am mai văzut-o undeva... Da, precis am mai văzut-o... Să mă gândesc puțin...

— Gândește-te.

Căpitanul fu surprins de tonul foarte grav cu care fusese pronunțat cuvântul, se uită la colonel și fu și mai surprins descifrând durerea din ochii lui.

— Am mai văzut-o acum trei ani, înrămată și atârnată pe unul din pereții locuinței dumneavoastră. Dacă nu mă înșel, în prima cameră, în dreapta bibliotecii. În noaptea aceea de pomină, când am făcut revelionul împreună cu dumneavoastră și cu căpitanul Marinescu. Trebuie să recunosc, ați avut un vin grozav, nu ne-am astâmpărat până n-am dat gata toată damigeana.

— Așa e! Credeam că erai prea amețit ca să mai poți observa ceva.

— Ei, nici chiar în halul ăsta.

— Vezi tu, nu știu cum să încep... Locotenentul se numește Adrian Georgescu și este nepotul meu. Soră-mea, adică mama lui, a murit când el încă nu împlinise cinci ani... Iar tatăl, un nepricopsit cu care nu prea întrețineam relații, s-a recăsătorit imediat. Și atunci l-am luat eu pe Adrian, l-am crescut, l-am educat, i-am îndrumat cum m-am priceput primii pași în viață... Și acum...

Vlădoianu avu impresia că privirea colonelului se umezește. Înclină capul; un gest ce putea să însemne orice, compasiune, încurajare, înțelegere. De fapt, neștiind care-i cauza tristeții lui Mitu, nu putea să se pronunțe.

— Adrian dorea să se facă economist, dar eu am insistat

să se înscrie la școala de ofițeri de miliție... L-am convins cu destulă greutate, și acum regret... Poate vedeam în el un demn urmaș al meu! Ar fi avut parte de altă soartă, dacă eu n-aș fi insistat să... Dar să termin cu lamentările. Scuză-mă, mă bâlbâi ca o babă lacrimogenă...

Continuă sumbru, cu privirea fixată peste capul căpitanului:

— Aseară, puțin, după orele douăzeci și unu, locotenentul Georgescu a fost atacat și rănit de un necunoscut, ceea ce, într-un fel, demonstrează că nepotul meu nu era bine pregătit din punct de vedere profesional.

— Depinde de situația în care se afla. Rănit grav?

— Da... Rănit foarte grav. Nu se știe dacă va mai supraviețui.

Făcu o pauză pentru a-și aduna gândurile și reluă:

— Vestea mi-a fost anunțată imediat de către comandantul Inspectoratului județean al Ministerului de Interne. M-a asigurat că se va încerca tot ce-i ominește posibil pentru a-i fi salvată viața. Nu-mi fac iluzii, dacă va trăi, va rămâne infirm, un om suferind până la sfârșitul zilelor sale. Înainte de a te chema, am luat legătura cu ministerul. S-a hotărât ca un om din serviciul meu să preia cazul de care se ocupa Adrian. Rămâne la latitudinea mea alegerea ofițerului respectiv. Și...

— Și v-ați gândit la mine.

— M-am fixat asupra ta. N-am dreptul să-ți impun acest caz, ți-am promis că-ți voi aproba plecarea în concediu și nu vreau să-mi calc cuvântul. Pe de altă parte, bănuiesc că propunerea de a prelua tu acest caz te onorează.

„Mă onorează, desigur, îmi vine să sar în tavan de bucurie, gândi căpitanul făcând haz de necaz. Dacă n-ar exista scrisoarea Ruxandrei, m-aș simți teribil de mândru pentru această apreciere...”

Se lăsă pe speteaza scaunului și înclină din cap, afirmativ. Colonelul păru ușurat, alege o țigară din pachetul de pe birou, o frământă între degete și spuse:

— Te rog să fi convins că am reflectat cu multă seriozitate înainte de a-mi fixa alegerea asupra ta. Va trebui să te porți cât mai firesc, să-ți pui la contribuție toate capacitățile fizice și intelectuale în rolul pe care îl vei juca. În plus, să dai dovadă de prudență, de cât mai multă prudență...

— Voi fi prudența personificată.

— Orice gest necugetat te-ar putea deconspira.

Miroși țigara, vru s-o aprindă, se răzgândi și o aruncă scârbit în scrumieră.

— Se înțelege de la sine că vei fi detașat în județul respectiv până la elucidarea completă a cazului. Vei conlucra cu tovarășul maior Coliban, i te vei adresa, îi vei cere sprijinul de câte ori se va ivi o problemă neașteptată. De altfel, îți va fi șef direct. Îmi revine sarcina să te pun în temă. Din păcate, dispunem de foarte puține date...

În urmă cu două săptămâni, a acostat în portul Constanța o navă sub pavilion panamez. Marinarii au primit obișnuita învoire. La apelul de seară, deci după expirarea învoirii, șeful echipajului a constatat absența unuia dintre ei. Lipsea Willem Claesz, de origine olandeză, angajat în timp ce vasul făcea escală în portul Pireu. Atât se știa despre olandez în momentul când s-a anunțat autorităților românești dispariția lui. Și, bineînțeles, au fost furnizate și semnalmente lui: de statură mijlocie, foarte voinic, cu barbă în formă de colier, cu o cicatrice sub lobul urechii stângi. Individul se dovedise un taciturn, nu legase prietenie cu niciunul din ceilalți membri ai echipajului, nefiind câtuși de puțin înclinat spre confesiuni, cum se întâmplă de obicei cu oamenii care prin natura profesiei sunt nevoiți să conviețuiască multă vreme într-un spațiu restrâns. S-au întreprins imediat cercetări. Olandezul a fost găsit mort după patru zile lovit de o mașină, neidentificată încă, pe o stradă periferică din Cluj. Nu mai purta hainele cu care plecase de pe navă, era îmbrăcat cu un costum nou, de serie, confecționat într-una din fabricile

noastre. Își răsesse barba și n-avea niciun act asupra lui.

— Suspect.

— Așa-i. Procesul-verbal de necropsie a relevat că înghițise un somnifer foarte puternic înainte de a fi lovit de mașină, de unde a rezultat ipoteza normală că accidentul a fost înscenat. Cu câteva ore înainte de deces, olandezul a fost văzut într-o bodegă din Cluj, în compania unui individ necunoscut. L-a remarcat ospătarul care l-a servit, datorită acelei cicatrice izbitoare. Ambii clienți vorbeau bine românește, fără vreo urmă de accent străin. Pornindu-se de la acest indiciu, s-a stabilit în curând adevărata identitate a marinarului olandez de pe vasul panamez. În realitate, Willem Claesz era românul Apostiu Ion...

— Spionaj?

— Nicidecum. Deja s-au făcut investigații.

Își drese vocea și reluă:

— Așadar, s-a stabilit că Willem Claesz era de fapt românul Apostiu Ion, de profesie tehnician auto, născut în București în anul 1932, fugit din țară în anul 1960. În 1963 a ispășit o condamnare destul de blândă într-o închisoare din Italia, fiind implicat într-o afacere cu trafic de aur. A continuat să frecventeze medii infracționale. În ultima vreme era în strânsă legătură cu un individ din Grecia, fișat la Interpol, bănuț că face parte dintr-un *gang* internațional care practică sustragerea obiectelor de artă din diferite țări. Furtul capodoperelor a devenit din ce în ce mai rentabil, uneori chiar mai rentabil decât afacerile cu stupefiante. O bună parte din aceste opere de artă sunt achiziționate ilegal de colecționari fanatici, foarte bogați, care n-au niciun fel de scrupule când e vorba de proveniența acestor opere. Le zăvoresc în depozite secrete, păzite cu strășnicie, scoțându-le din circuitul valorilor muzeale. Se zice că un astfel de colecționar a declarat cu emfază că, la moartea lui, colecția va fi arsă împreună cu el...

Se întrerupse pentru a-și potoli accesul de tuse, bău un

pahar cu apă și reluă:

— Locotenentul Georgescu Adrian a fost însărcinat să afle cu ce s-a ocupat Apostiu Ion în cele patru zile cât a stat în România, adică din momentul când ni s-a anunțat dispariția lui din Constanța și până în momentul când a decedat în chip suspect în Cluj. De ce a revenit acest transfug în țară? Cu cine s-a întâlnit? Ce treburi a învățat? Prima urmă a lui Apostiu trecea printr-o localitate din județul de care aparține Georgescu. A început investigațiile fără a neglija niciun aspect al problemei. Adrian este un tip extrem de meticulos. Poate tocmai din cauza asta a dorit să se facă economist... Hmm! A izbutit să descopere că Apostiu fusese trimis la noi pentru a lua legătura cu niște infractori din nordul țării.

— Credeți că se pune la cale furtul și transportul peste hotare a unor obiecte de artă?

— Nu știu... Este posibil, dată fiind specialitatea celor care l-au catapultat aici pe Apostiu. Din păcate, nu putem trage nicio concluzie. Joi dimineață, Adrian i-a transmis maiorului Coliban că intenționează să verifice o pistă importantă, care avea să-l conducă direct la șeful bandei. Atât... Din nefericire, n-a mai avut posibilitatea să raporteze rezultatul investigațiilor. Aseară, puțin după orele douăzeci și unu, a intrat să bea o bere într-o bodegă situată la periferia orașului N.

— Ceea ce înseamnă că urmărea o persoană care intrase de asemeni în bodegă.

— Putem afirma cu precizie că așa s-a întâmplat, deoarece unul din clienți a spălat putina fără să achite nota de plată, la scurtă vreme după ce a apărut Adrian în local. Presupun că Adrian s-a deconspirat într-un mod oarecare. Cel urmărit s-a dus la toaletă, a forțat fereastra acoperită cu o plasă de sârmă, a sărit într-o curte interioară, a străbătut un gang și...

— Și la capătul gangului a fost așteptat de locotenentul Georgescu.

— De unde știi?

— Așa aș fi procedat și eu. Nu l-aș fi lăsat să-mi scape din mână.

— Și te-ai fi lăsat doborât ca o mazăre?

— V-am mai spus, depinde de situația care...

— Te rog, nu e cazul să mai discutăm. A acționat ca un începător și a plătit scump. A avut totuși un dram de noroc, s-au împiedicat de el doi lăutari, doi tineri care fuseseră tocmiți la o petrecere. A fost transportat la spital într-o stare foarte gravă... Nu se poate discuta cu el. Și încă un amănunt, deloc neînsemnat: după ce a fost înjunghiat, i-au fost golite buzunarele, probabil cu intenția de a se obține vreo informație sau poate pentru a ne face pe noi să credem că a fost atacat pentru a fi jefuit.

— Sper că nu obișnuia să poarte asupra lui un jurnal al activității zilnice.

— Nu!

— Am glumit, iertați-mă.

Colonelul îi aruncă o privire muștrătoare și reluă:

— Clientul care a șters-o fără să achite nota de plată a lăsat pe masă o servietă. Garanție derizorie...

Trase un sertar și scoase din el o servietă jerpelită, din vinilin; o deschise și înșiră pe cristalul de pe birou câteva obiecte:

— Un prosop murdar, un săpun abia început, o periută de dinți, un mers al trenurilor.

— Amprente?

— Destule, dar amestecate și difuze, întrucât servieta a circulat printr-o mulțime de mâini înainte de a ne parveni. Niciunul din aceste obiecte nu ne poate lansa o pistă, fie ea cât de vagă.

— Paharul și tacâmurile?

— Totul a fost curățat, spălat, deoarece după o jumătate de oră bodega și-a tras obloanele.

— Semnalmente?

— Nimic. Adică nimic folositor.

— Se știe ce avea locotenentul Georgescu în buzunare?

— În linii mari... Un stilou, o legătură de chei, legitimația, țigări, probabil o anume sumă de bani... Și o brichetă de forma unui obuz în miniatură, de care nu se despărțea niciodată, pe care i-am dăruit-o eu când a absolvit școala de ofițeri. O considera un fel de amuletă... O promisem pe front, în Munții Tatra, de la un partizan ceh pe care l-am smuls ca prin minune din ghearele unui pluton de execuție. Bricheta are gravată pe ea dictonul latin DULCE ET DECORUM EST PRO PATRIA MORI.

Închise ochii câteva secunde (Vlădoianu fu sigur că Mitu își amintea ziua aceea îndepărtată când primise bricheta din mâinile partizanului ceh), își umezi buzele și continuă:

— Unul dintre brancardierii care l-au urcat pe Adrian în ambulanță susține că l-ar fi auzit șoptind de două ori cuvântul *cocor*. Nu cunoaștem însemnătatea acestui cuvânt și nici nu-l putem lua în considerație, dată fiind starea gravă a rănitului. Într-unul din buzunarele pantalonilor a mai rămas un mic petec de hârtie: un sfert de tichet folosit la călătoria cu unul din autobuzele întreprinderii Auto din județul respectiv. Specialiștii noștri au tras concluzia că tichetul a fost cumpărat din localitatea Ghințurești.

Vlădoianu își stăpâni o tresărire. Ghințurești era chiar localitatea unde locuia în prezent Ruxandra, orașelul din care expediase ciudata scrisoare. Oare exista o legătură între cazul de care se ocupase locotenentul Georgescu și scrisoare? Apropierea era tentantă...

— Așadar, urmă colonelul, bizuindu-ne pe acea rămășiță de tichet, putem afirma fără teama de a greși că Adrian a părăsit ieri Ghințureștii, probabil după ce a descoperit ce anume a învârtit Apostiu Ion în cele patru zile dinaintea morții.

Se întrerupse pentru a-și masa câteva clipe fruntea.

— Vei prelua misiunea lui. Recunosc, posezi puține date. Vei avea de rezolvat o problemă foarte încălțită. Adversarii

noștri dețin deocamdată un atu, știu că au intrat în colimatorul miliției și vor acționa în consecință. Trebuie să existe în Ghințurești un grup format din mai multe persoane, bărbați sau femei, care sub masca unor îndeletniciri banale plănuiesc o infracțiune de proporții. Acolo se află nodul principal, din orașelul acela pleacă firele urzelii lor... M-am întrebat și eu dacă nu cumva avem de-a face cu niște spioni. Nu! De altfel, am discutat cu colegii de la Securitate. Nici în Ghințurești, nici prin împrejurimi nu există obiective militare sau industriale care ar putea stârni apetitul unor servicii de spionaj.

— Poate există acolo un muzeu de artă dotat cu vreo piesă rarisimă, și atunci s-ar explica...

— Nu există, am verificat. Vei porni de la zero, întrucât nu putem obține nicio informație din partea lui Adrian...

— Îmi permiteți? Un anume fapt mă îndeamnă să presupun că nu voi porni chiar de la zero.

Mitu înălță sprâncenele:

— Ce fapt?

— Mi-a făcut un semn discret zeița Fortuna...

Relată pe larg întâlnirea festivă cu foștii colegi de liceu, discuția dintre Ruxandra și maiorul medic Ulmeanu, apoi depuse pe birou scrisoarea ce-i acaparase orele din timpul nopții.

Colonelul se aplecă intrigat deasupra filelor. Începu să citească trecându-și mereu degetele prin păr, iar când termină își săltă ochelarii pe frunte și murmură:

— Aș zice să nu te încrezi în zeița Fortuna. Deseori e înșelătoare, îți trage o otheadă, pe urmă te abandonează când ți-e lumea mai dragă. Să nu ne entuziasmăm prea devreme. Nu uita că scrisoarea a fost expediată acum o săptămână.

Scrise câteva rânduri pe o hârtie și apăsă pe butonul soneriei. Secretara apără îndată, străbătu încăperea cu un mers straniu, parcă mecanic, și se opri lângă birou.

Colonelul îi întinse nota.

— Să ni se răspundă urgent.

Secretara înclină capul fără să rostească vreun cuvânt și ieși însoțită de privirea căpitanului. Mitu aprinse altă țigară și spuse cu gravitate:

— La lucru! Trageți scaunul mai aproape. Am hotărât, de comun acord cu maiorul Coliban, să nu acționezi singur.

— Dar eu niciodată nu am...

— Fără proteste! Încă nu a fost ales cel care te va secunda. Va sosi la Ghințurești la două-trei zile după tine. Maiorul Coliban dispune de mai mulți candidați. Problema alegerii lui nu e atât de simplă. Va trebui să fie iscusit din multe puncte de vedere. Va asculta de ordinele tale și totodată te va păzi ca pe ochii din cap, cât mai discret posibil. Am întocmit un plan general... Nu-i deloc exclus să intervină unele modificări pe parcurs.

— Ca întotdeauna.

— Te sfătuiesc să faci risipă de fantezie și îți atrag atenția să te porți extrem de prudent. N-am nevoie de acte gratuite de bravură.

— Am înțeles.

— Nu trebuie să uiți nici măcar o clipă ce i s-a întâmplat lui Adrian.

— Vă asigur că nu voi uita.

— Vei lucra acoperit. E necesar să te adaptezi cât mai rapid cu noua identitate. Din nefericire, n-avem prea mult timp la dispoziție. Vei pleca la Ghințurești mâine, la începutul după-amiezii.

Scrută intens chipul căpitanului și spuse:

— Iată cum vei proceda...

Capitolul 3

Informația cerută de colonel îi parveni acestuia după o

jumătate de oră. Conținutul ei făcu să mijească un licăr de speranță în ochii căpitanului. Dactilografa Lăzăreanu Ruxandra se dovedea a fi vie și nevătămată, continua să locuiască în Ghințurești, pe strada Republicii nr. 23, și lucra la Consiliul Popular orășenesc. Colonelul dădu dispoziții să fie vegheată în taină și cu strășnicie până în ziua următoare, când urma să se întâlnească Vlădoianu cu ea.

Totodată, li se aduse la cunoștință că în apropierea localității Ghințurești există un pisc numit Cocorul, ceea ce-l îndemnă pe Mitu să emită ipoteza unui raport între piscul acela și cuvântul omonim pronunțat de locotenentul Georgescu Adrian în momentul când fusese urcat în ambulanță.

*

A doua zi, puțin înainte de căderea întunericului, o *Dacie* 1300 frână pe strada principală a orașelului Ghințurești, în fața elegantului hotel „Carpați”. Din mașină coborî căpitanul Vlădoianu, ușor amețit de lunga călătorie.

De fapt, acum nu se mai numea Vlădoianu Gabriel, ci Vălureanu Andrei; era inginer și deținea o funcție oarecare într-un minister; suferise un șoc nervos, îi muriseră de curând ambii părinți într-un accident de circulație, fusese internat pentru tratament într-un spital de psihiatrie și medicii îi recomandasera să-și petreacă convalescența într-o stațiune montană, cât mai departe de tumultul Bucureștilor.

Învățase la perfecție datele noii sale identități, răspunzând degajat întrebărilor de probă.

Colonelul Mitu se dovedise un examinator teribil de sever, chiar sâcâitor, îl bombardase necruțător cu o sumedenie de chestiuni legate de trecutul inginerului Vălureanu Andrei, de starea-i civilă și socială, fără a lăsa nimic la voia întâmplării; se legase de orice chichiță și în

cele din urmă se îndurase să bombăne: „Cred că-i de-ajuns, ai învățat lecția binișor. Ai grijă, nici măcar în somn să nu comiți vreo gafă...”

În portbagajul mașinii se lăfăiau două geamantane respectabile ce conțineau impresionanta garderobă a inginerului; pe unul din ele erau lipite etichetele multicolore ale unor hoteluri din occident, deoarece inginerul călătorise de câteva ori în R.F.G. și în Belgia, în interes de serviciu. Pe bancheta din spate erau etalate cu neglijență niște prospecte ale O.N.T.-ului, două-trei reviste franțuzești, un cartuș de țigări *Kent* și o cutie cu tutun de pipă *Prince Albert*; cu alte cuvinte, câteva din acele fleacuri ce stârnesc în mod sigur invidia pietonilor xenofobi.

Adia un vânt abia simțit. Peisajul se înfățișa fantastic, deasupra acoperișurilor și a copacilor plutea un amurg sângerieu, lent.

Își aprinse o țigară, privind curios împrejur. Localitatea, jumătate sat-jumătate oraș, se întindea de-a lungul unei văi sinuoase, acoperite cu vegetație abundentă. De o parte și de alta a văii, dincolo de străzile în pantă, se zărea pădurea seculară, străjuită ici-colo de piscurile golașe ale munților.

Funcționarul de la recepția hotelului îl întâmpină cu o mină sceptică, rostind ca pe o parolă obișnuită formulă: „N-avem camere, încercați în altă parte”, dar își schimbă subit atitudinea când simți în palmă foșnetul discret al unei bancnote. În mai puțin de zece minute, „domnul inginerul Văluoreanu” fu instalat într-o cameră situată la ultimul etaj, ale cărei ferestre dădeau spre parcul orașelului.

Făcu un duș fierbinte pentru a alunga oboseala călătoriei, își schimbă hainele și coborî în hol. Depuse cheia camerei pe pupitrul de la recepție, și același funcționar îi zâmbi de astă dată îndatoritor, informându-l că hotelul este temporar aglomerat din cauza unui grup numeros de turiști suedezi; îl asigură cu mâna pe inimă că peste două zile suedezii vor pleca, și atunci îi va schimba

camera, dacă cea primită nu-i convenea. Inginerul îl trată cu o țigară *Kent* și-i răspunde că hotelul este grozav, dar nu intenționează să-și petreacă întregul concediu acolo. Dorea să se retragă într-un loc mai izolat, poate într-una din vilele de la marginea localității sau la vreo gazdă particulară. În timp ce discutau, se apropie de recepție un bărbat de vreo șaizeci de ani, grăsuliu, de statură mijlocie, cu figură rubicondă, cărămizie. Surâse, parcă stânjenit de imixtiunea sa, și i se adresa lui Vătureanu, cu un aproape insesizabil accent străin:

— Mă iertați că intervin, domnul meu... Am auzit fără să vreau că sunteți în căutarea unui loc mai liniștit, mai izolat...

Căpitanul îl măsură cu privirea, intrigat.

„De unde dracu’ a mai apărut și ăsta? Seamănă cu un Hopa-Mitică...”

Individul i se părea agasant, dar se grăbi să-i înapoieze surâsul, un surâs cât mai amabil, explicând:

— Sunt în concediu medical. Hotelul, oricât ar fi de comod, nu mi se pare un loc potrivit pentru...

— Tocmai, tocmai! Îmi dați voie să vă spun un secret, domnul meu?

— Vă rog.

— Am descoperit în timpul unei plimbări o cabană de curând dată în folosință, popasul turistic „Pui de urs”.

— N-am auzit de acest popas. De fapt, abia am sosit.

— O cabană colosală! Eu mă mut chiar astă-seară acolo. Formidabil, domnul meu!

Probabil din pricina entuziasmului rostise ultimele cuvinte cu un accent caraghios, foarte gutural: „*Formitapil, tomnul meu!*”

— Vă rămân îndatorat și vă promit că voi ține seama de recomandarea dumneavoastră, îl asigură Vătureanu, examinându-l cu mai mult interes.

„Trebuie să fie străin, probabil de origine germană.”

În spatele stratului de grăsime ce-i îneca chipul rotund

ca o lună plină, se ghicea o vigoare fizică nealterată de scurgerea anilor, iar ochii mici și cenușii străluceau neastâmpărați.

Recepționarul se decise să facă prezentările:

— Domnul Wenzl - domnul inginer Văluoreanu.

Căpitanul se înclină cu deferență și strânse o mână cu degete puternice, uscate.

Wenzl ridică în slăvi încă o dată, în termeni și mai bombastici, popasul „Pui de urs”, apoi se depărtă cu pași săltăreți, aprinzându-și din mers un trabuc respectabil.

— Domnul Wenzl este cetățean austriac, preciză recepționarul, își face vacanța la Ghințurești.

— Vorbește corect românește.

— Destul de bine, uneori nici nu s-ar bănuî să-i străin. S-a născut în Ardeal.

În cazul acesta e explicabilă fluența rostirii.

— Cel mai bun client al nostru. Regretăm că se va muta, ne înțelegeam de minune cu dânsul...

— E departe cabana de care mi-a vorbit?

— La capătul drumului de unde începe traseul spre piscul Cocorul. Domnul Wenzl e un excursionist înfocat, îi place să cutreiere potecile munților cât e ziua de lungă. Poate din cauza asta dorește să se mute la popas.

— M-a făcut curios, am să trec și cu pe-acolo mâine sau poimâine. Poate mă instalez la „Pui de urs”.

— Sunt prieten cu responsabilul. Îl cheamă Ionescu. Dacă doriți, îi dau un telefon...

— N-ar strica, deși m-ar tenta o cameră chiar într-una din căsuțele de la marginea orașului.

Bău o cafea mare la barul hotelului, apoi ieși în stradă consultându-și ceasul. Peste câteva minute avea întâlnire cu colegul care o veghea pe Ruxandra. Îl întrebă pe un localnic în ce parte se află strada Republicii. Era destul de aproape, trebuia să ocolească parcul, să treacă pe lângă o policlinică pentru copii, pe urmă să apuce la stânga, către calea ferată.

Ajuns în fața bufetului „Nicorești”, trase cu coada ochiului spre curtea unde locuia fosta colegă de liceu. Văzu o casă mică, fără etaj, ale cărei ziduri de curând zugrăvite străluceau în întuneric. Una din ferestre, complet întunecată, cu perdelele trase, îi strecură în suflet o undă de îngrijorare.

Își aminti involuntar un pasaj din scrisoarea expediată de Ruxandra: *„Stau în pat, înfrigurată, ascult şuieratul vântului printre crengile nukului din curte, scârțâitul porții și lătratul câinilor din vecini; zăresc pe lângă marginile perdelelor lumina gălbuie a becului de deasupra bodegii „Nicorești” și un petec de cer vinețiu, pe care se învâlmășesc norii.”*

Se posomorî.

Descrierea se potrivea, se dovedea atât de sugestivă, încât fu nevoit să facă un efort de voință pentru a-și alunga gândurile sumbre. Un vânt subțire mătura strada, se furișa pe sub crengile nukului, clătina enervant poarta șubredă, făcând-o să scârțâie lugubru. Lumina fantomatică de deasupra bodegii împrăstia un halou galben împrejurul ușilor larg deschise, câinii din ogrăzile de alături salutau cu hămăituri bezmetice apariția fiecărui trecător. Doar cerul era diferit, acum calm, senin, spuzit de nenumărate stele.

Se îndreptă către scuarul din dreapta bodegii. Pășea agale, cu mâinile la spate, ca un om care își face mica și utila plimbare de seară. Depăși un grup de tineri gălăgioși, ocoli două boschete de tuia și se opri lângă o bancă ocupată de un bărbat spătos, îndesat, la picioarele căruia dormita un terier scoțian. Căpitanul se aplecă să mângâie câinele, interesându-se:

— Mușcă?

— Nu vă fie teamă, de obicei fugărește găinile...

Câinele își agită ușor coada, apoi își propti iarăși capul pe labe, fornăind.

— Luați loc. Sunt locotenentul Dobrotescu, vă așteptam.

— Îmi pare bine de cunoștință. Căpitan Vlădoianu.

Se lăsă să cadă pe bancă și așteptă încordat, cu palmele sprijinite pe genunchi.

— Care-i situația?

— Vești proaste, îl anunță Dobrotescu, trăgând dintr-o pipă ce putea îngrozitor.

Căpitanul simți un junghi în inimă. Încleștă pumnii și întreabă precipitat:

— Adică?

Și, pentru că Dobrotescu nu se grăbea cu răspunsul, rosti cu un ton tăios:

— Vreau un raport amănunțit!

— Da, firește, amănunțit...

Șovăi câteva clipe, apoi continuă:

— Ruxandra Lăzăreanu a decedat ieri seară.

— Ucisă?

Locotenentul își scutură umerii masivi, oftând:

— Probabil. Încă nu știm ce s-a întâmplat cu adevărat... Gazda i-a bătut în ușă pe la orele douăzeci și două. Intenționa s-o invite la televizor. Neprimind niciun răspuns, și-a închipuit că Ruxandra e plecată în oraș. De altfel, lumina din cameră era stinsă. A simțit apoi un miros persistent de gaz metan ce se strecura, pe sub ușă, a cuprins-o panica, a alarmat toată mahalaua. Țipa de parcă ar fi sărit cineva s-o înjunghie... Mă aflam în fața porții. Am forțat broasca și am dat buzna în odaie. Din nefericire, intervenția a fost tardivă.

— Necropsia? Aveți rezultatul ei?

— Îl avem, bineînțeles. S-a stabilit că decesul s-a produs în jurul orelor douăzeci și unu, datorită unei intoxicații puternice cu gaz metan. Obiectele din locuință, formată dintr-o cameră și un vestibul folosit drept bucătărie, se găseau la locul lor, neclintite, conform declarației gazdei. Pe corpul victimei nu s-a descoperit absolut nicio urmă de violență. Era întinsă pe pat. Înghițise o doză exagerată de somnifer, din flaconul aflat pe noptieră. Proprietăreasa

sustine că chiriaşa sa stătea prost cu nervii. În ultima vreme abuza de tranchilizante. Avea coşmaruri...

— Amprente?

— Doar cele ale victimei şi ale gazdei.

— Şi gazda e demnă de încredere?

— Categorie! A stat toată seara în camera situată la capătul opus al cerdacului, împreună cu soţul ei şi cu doi vecini. Au jucat tabinet până când proprietăreaşa s-a dus s-o cheme pe Ruxandra Lăzăreanu la televizor. Şi atunci a izbit-o mirosul de gaz metan.

— Presupui că e vorba de un accident?

— Menţinem şi această ipoteză, nu ne putem permite s-o înlăturăm definitiv. Este cu putinţă ca accidentul să se fi produs în felul următor: Ruxandra Lăzăreanu se întoarce acasă pe la ora opt, obosită, îngrijorată, ia un somnifer şi uită să stingă focul.

— Dar l-aţi găsit stins.

— Ieri seară a bănut un vânt puternic, iar hornul este cam defect. Nu-i deloc exclus ca focul să se fi stins de la sine în timp ce Ruxandra dormea.

— Crezi?

— V-am expus o eventuală desfăşurare a faptelor.

— Nu mă împac cu ideea asta.

— Mă rog, e dreptul dumneavoastră să vă îndoiti. Din păcate, în afară de ipoteza crimei sau a accidentului, persistă şi cea a sinuciderii.

— Sinucigaşii obişnuiesc să justifice gestul, să lase însemnări, o scrisoare, un bilet, o notă, cel puţin două-trei cuvinte de adio.

— Nu-i o regulă generală.

— Totuşi...

— Nu toţi procedează astfel.

— Da, nu toţi. Spui că luminile erau stinse?

— Toate. Camera şi antreul erau cufundate în beznă. Trăsese şi perdelele.

— Se zice că sinucigaşii se tem de întuneric, că suferă de

fotofobie.

— Posibil...

Căpitanul întinse mâna și bătu câinele încetișor pe spinare. Dobrotescu își goli pipa, ciocănind-o de marginea băncii și reluă:

— Am primit ordin să rămân la dispoziția dumneavoastră, să vă secondez cel puțin până când va sosi colegul de la Inspectoratul județean. Dacă veți avea de transmis ceva urgent tovarășului maior Coliban, mă veți găsi la telefonul ăsta.

Îi întinse un petec de hârtie pe care erau notate un număr de telefon și o adresă din Ghințurești. Căpitanul le memoră mecanic, îi înapoie hârtia și vorbi cu glas scăzut:

— Vi s-a ordonat s-o vegheați pe Ruxandra Lăzăreanu cu mare grijă și cu mare atenție.

Dobrotescu se întoarse pe jumătate, cu o mișcare lentă. Chipul dur al căpitanului era slab luminat de razele felinarului dinapoia băncii. La prima vedere părea cioplit în piatră. Se uită stăruitor la el și distinse freamătul nărilor și pulsația convulsivă a fălcilor. Clătină din cap și rosti cu o notă de imputare în glas:

— S-a făcut tot ceea ce era omeneste cu putință.

— Credeți? Vreau să știu cum și-a petrecut timpul Ruxandra Lăzăreanu din momentul când a început să fie păzită.

— Alaltăieri nu s-a întâmplat nimic deosebit.

— Mă interesează orice amănunt.

— După ce a terminat serviciul, s-a dus să mănânce ca de obicei la cantina fabricii de cherestea, unde era abonată, apoi a venit acasă și până a doua zi nu s-a urnit din cameră. N-a fost vizitată de nimeni. Ieri, același program în cursul dimineții și în prima parte a amiezii, adică orele de birou și masa la cantină. Pe urmă a băut o cafea la cofetăria din centru. Când a părăsit cofetăria s-a putut observa că-i tulburată.

— Cum ați dedus lucrul acesta?

— Se uita mereu înapoi, parcă pentru a se asigura că nu-i urmărită. După o scurtă plimbare, a intrat în cabina unui telefon public și a format un număr de telefon...

— Se știe cu cine a vorbit?

— Posibil cu un anume Rențea Ștefan, deoarece după convorbire s-a îndreptat către locuința lui. Un fost librar, actualmente pensionar și botanist amator, care scrie o carte despre flora județului nostru. Ruxandra îl ajuta în orele ei libere, îi dactilografia manuscrisul, culegea unele plante, le conserva... A plecat de la el după o jumătate de oră, ținând sub braț un ierbar. Bătrânul a condus-o până la poartă, unde au mai discutat cordial un minut sau două, după care ea s-a dus acasă, a lăsat ierbarul și a pornit agale către cealaltă parte a orașului, în direcția popasului turistic „Pui de urs”. A fost ajunsă din urmă de un *Volkswagen* înmatriculat la Salzburg, condus de un turist austriac care își petrece vacanța la Ghințurești. Locuiește la hotelul „Carpați” și se numește...

— Wenzl.

— De unde știți?

— Îmi place să mă joc de-a ghicitul. Am nimerit?

— În plin! În mașină, în afară de austriacul Wenzl Helmuth, se mai aflau doi suedezi, soț și soție. Au întrebat-o pe dactilografă cum se poate ajunge mai repede la „Pui de urs”, au invitat-o să urce și s-au oprit toți patru la popas.

— A acceptat de bunăvoie să urce în mașină? Nu cumva a fost constrânsă?

— Nicidecum. Părea bucuroasă de asemenea ocazie. La cabană n-a rămas cu ei, a stat singură la bar, a băut un vermut mic și a schimbat câteva replici banale cu doi inși cazați la popas: Dimitriu Ion și Brătilă Matei. Nu discuta cu ei pentru prima oară, îi cunoștea de vreo zece zile, fiindcă obișnuia să meargă la popas cam de două ori pe săptămână... Uneori intra la bar, bea un vermut sau un suc, alteori, mai cu seamă duminica, făcea mici excursii

prin preajma cabanei.

— Singură?

— Singură sau însoțită de colegi și colege de serviciu. Luau masa la iarbă verde.

Căpitanul mormăi foarte încet:

— Hmm, cabana asta...

— Ați spus ceva?

— Nimic interesant.

— Cei care au avut ocazia s-o cunoască mai bine pe dactilografa Lăzăreanu Ruxandra au caracterizat-o drept o ființă taciturnă. Se zice că a suferit mult din cauza celui de-al doilea divorț... Se pare că prima căsătorie a făcut-o din interes, iar cea de-a doua din dragoste...

Căpitanul își apăsă palmele pe genunchi, oftând. Nu știa că fosta lui colegă de liceu fusese măritată de două ori.

— De primul bărbat s-a despărțit pe vremea când era studentă la Filologie. N-a mai frecventat cursurile facultății, a lucrat la o întreprindere oarecare, iar peste câțiva ani s-a recăsătorit cu un mecanic auto. Nici această căsnicie n-a fost reușită, a divorțat din nou, acum șase ani... Și doi ani mai târziu s-a stabilit la Ghințurești, angajându-se ca dactilografă la Consiliul Popular. La serviciu s-a purtat corect, nu i s-a reproșat niciodată nimic. În rest, era amabilă cu toată lumea, atât cât cereau conveniențele. Dacă vreun coleg sau vreo colegă încercau să o facă să alunece pe panta confesiunilor, devenea subit rigidă, bănuitoare, posacă, inabordabilă. Spunea tuturor că este mulțumită cu viața pe care o duce aici, că și-a găsit în fine un echilibru interior.

— Probabil în prima perioadă. Cum s-a purtat în ultima vreme?

— Apare curios faptul că în urmă cu vreo patru luni și-a schimbat comportamentul, a devenit încetul cu încetul distrată, apoi irascibilă, chiar speriată... Unei colege care a sfătuit-o să se adreseze medicilor i-a răspuns: „Nu există leac pentru suferința mea, nu pot fi vindecată cu

medicamente.” Altei colege i-a spus: „Nimeni și nimic nu mă mai salvează”, iar față de gazdă, care într-o seară s-a mirat cât de zbuciumată, cât de deprimată arăta chiriașa sa, s-a exprimat: „Mi-e indiferent cum arăt, am să mor în curând.”

Făcu o pauză pentru a-și îndesa pipa cu tutunul acela care duhnea a varză stricată, o aprinse preocupat și continuă:

— Alt aspect ciudat... În ultimele zile nu mai părea atât de temătoare, lăsa impresia că se împăcase cu ideea unui anume deznodământ, devenise foarte apatică. Mai mult n-am reușit să aflu despre Ruxandra Lăzăreanu.

Lansă în aer un colac gros de fum, privi visător cum se destramă și adăugă repede, observând nemulțumirea căpitanului:

— Vă dau de știre, firește, dacă vor interveni elemente noi, interesante pentru anchetă...

Urmă o pauză încărcată de tensiune. Scuarul părea acum cufundat într-o tăcere apăsătoare, iritantă, grupul de elevi plecase, dulăii din ogrăzile învecinate lătrau din ce în ce mai rar, vântul încetase. Căpitanul reflecta la spusele lui Dobrotescu.

„Într-un fel, este explicabilă indiferența manifestată de Ruxandra în ultimele zile. Era convinsă că scrisoarea i-a fost interceptată și reținută de cei ce o urmăreau... Răspunsul meu întârzia... era normal să creadă că nu primisem scrisoarea... Și minima speranță a fost înlocuită de o implacabilă resemnare... Totuși, nu accept ipoteza sinuciderii. Mi se pare absurdă... Cu câteva ceasuri înainte de a muri a pornit în plimbare spre o cabană... Se impune să nu neglijez popasul acela, va trebui să stau de vorbă cu turiștii cazați acolo...”

Își dresе vocea și întrebă:

— Se poate ajunge la piscul Cocorul, de la „Pui de urs”?

— De-acolo începe cărarea spre pisc. E cel mai ușor traseu. Există și alte trasee, desigur, care pornesc din

localitățile aflate pe versantul opus, dar sunt mai lungi, mai dificile, mai întortocheate.

— Am nevoie de o listă cu datele personale ale turiștilor cazați la „Pui de urs”.

— O veți primi mâine dimineață.

— În regulă. Ce s-a întâmplat în continuare? Ce a făcut Ruxandra?

— Wenzl s-a oferit s-o conducă în oraș cu mașina, chiar a stăruit: „Aș fi deosebit de încântat dacă mi-ați permite să vă invit diseară la restaurantul hotelului «Carpați». Am comandat niște păstrăvi”. L-a refuzat categoric, s-a întors pe jos în oraș, singură, a cumpărat un pachet de țigări și o revistă de la o tutungerie, apoi s-a îndreptat către casă. A intrat în cameră puțin înainte de orele douăzeci. Și nu s-a mai întâlnit cu nimeni.

— Ce înseamnă puțin înainte de orele douăzeci?

— Câteva minute...

— Ești sigur că în afară de dumneata nu mai era urmărită și de altcineva?

— Sigur. Am verificat.

— După câte constat, se poate ajunge la cerdac și pe altă cale, mai ocolită, venind prin spatele casei.

— N-am lăsat nimic la voia întâmplării! N-a intrat și n-a ieșit nimeni pe porțița din spatele casei. A fost ținută în permanență sub observație, cu tot atâta strictețe ca și cea din față.

— În permanență?

— Vreau să spun în timpul cât Ruxandra se găsea în casă.

— Aha!

Dobrotescu se încruntă, neștiind cum să interpreteze exclamația căpitanului. Acesta îi explică:

— *Permanența* asta poate fi o scăpare... Unde ai găsit cheia după ce ai forțat ușa?

— Era pusă pe o poliță din antreu.

— Individul care avea intenția să comită omorul putea să

pătrundă în cameră în absența Ruxandrei, descuind cu o dublură a cheii confecționată din vreme. Sau putea fi o persoană cunoscută, de care viitoarea victimă nu se temea. O convinge să ia un somnifer, așteaptă până adoarme, dă drumul la gazul metan, încuie ușa și dispare protejat de întuneric, furișându-se prin grădinile dinapoia casei.

— Riscant și prea complicat.

— Dar posibil totuși. Când are loc înhumarea?

— Mâine, în jurul orelor șaisprezece. Corpul victimei este depus în capela cimitirului din Ghințurești.

Vlădoianu se uită la ceas și murmură:

— Ne putem despărți. Eu mai rămân puțin, nu e recomandabil să plecăm împreună.

Dobrotescu înclină capul în semn de aprobare, trase de zgarda câinelui și ieși din scuar în pas de plimbare, pufăind din pipa care improșca scânteii.

Căpitanul șezu câteva minute nemișcat, cu palmele strânse între genunchi, apoi se săltă brusc, parcă împins de un resort, și se îndreptă către ușile deschise ale bodegii „Nicorești”. Se opri un moment pe trepte, pe urmă se apropie de tejghea și ceru un coniac pe care îl bău cu înghițituri mici, privind posac strada în pantă, casa cu zidurile proaspăt zugrăvite, cerdacul și fereastra întunecată. Își aminti cum arăta Ruxandra cu mulți ani în urmă: o fetișcană totdeauna veselă, de o exuberanță molipsitoare, cu ochi migdalați, limpezi, de un albastru amețitor și dulce...

Capitolul 4

În dimineța următoare, după ce se trezi din somn, căpitanul rămase minute în șir cu privirea pironită în tavan, amintindu-și în cele mai mici detalii discuția purtată

cu locotenentul Dobrotescu în ajun.

Îl obseda sfârșitul tragic și prematur al Ruxandrei. Pornise din București cu certitudinea că problema pe care o avea de rezolvat era relativ simplă, cu siguranța că totul se va lămuri îndată ce Ruxandra i se va confesa, îndată ce-i va spune cine și de ce o amenință... Odată cu dispariția Ruxandrei, dispăreau și prețioasele informații pe care nădăjduse să le obțină din partea ei.

Se dădu jos din pat, deschise fereastra și începu să execute exerciții de gimnastică suedeză și de box cu umbra, pentru a-și alunga mahmureala. După coniacul infect băut la bodega „Nicorești”, hoinărise un timp pe străzi, posac, apoi intrase la barul hotelului și pusese capac coniacului cu un cocteil recomandat de barman, o mixtură deplorabilă ce-i provocase o stare prelungită de anxietate, din pricina căreia adormise cu greu.

„Inginerul Văluoreanu e un biet convalescent, își zise, o ființă încă nevolnică, obligată să-și amintească la fiecare pas recomandarea stăruitoare a medicilor de a se feri de băuturile alcoolice.”

Soarele începutului de toamnă scălda într-o lumină stacojie crestele dantelate ale Muntelui Falanga. În parcul de sub fereastră două bătrâne croșetau alene, contemplând cu duioșie un prichindel care își consuma vigoarea agitându-se în jurul unui tractor în miniatură. Pe o bancă dintre două boschete, își număra banii un vânzător de *Loz în plic*, scotea dintr-o cutie câte o bancnotă mototolită, o netezea cu grijă pe genunchi și o vâra în buzunarul interior al hainei, aruncând în stânga și în dreapta priviri circumspecte.

Înainte de a intra în camera de baie telefonă la restaurantul hotelului și comandă un mic dejun format din două ouă moi, pâine prăjită și o cafea mare. Se bărbieri și făcu un duș, iar când reveni în dormitor găsi pe masă tava cu micul dejun. De ceașca cu cafea era sprijinit un plic roz, adresat inginerului Văluoreanu Andrei. Mâncă dus pe

gânduri, fără să se grăbească, aprinse o țigară și desfăcu plicul. După cum bănuise, era trimis de locotenentul Dobrotescu și conținea un tabel cu numele și prenumele persoanelor cazate la popasul turistic „Pui de urs”, cu profesia lor, domiciliul stabil și data sosirii în localitatea Ghințurești.

1. *Vlăsceanu Silvia*, pensionară, București, str. Scărilor nr. 14, 6 aug. a.c.

2. *Dimitriu Ion*, avocat, Iași, str. Pitari, nr. 26, 10 aug. a.c.

3. *Dimitriu Eleonora*, soția lui Dimitriu Ion, bibliotecară, 10 aug. a.c.

4. *Caranfil George*, contabil, București, str. Tolstoi nr. 40 bis, 14 aug. a.c.

5. *Brătilă Matei*, tehnician constr., Arad, str. Rusca nr. 8, 15 aug. a.c.

6. *Wenzl Helmuth*, cetățean austriac, comerciant, Salzburg, 28 aug. a.c.

Așadar, șase turiști trecuți pe tabel în ordinea instalării la popas; prima - Vlăsceanu Silvia, ultimul - austriacul Wenzl Helmuth. Printre ei puteau să se afle unul sau mai mulți suspecti... O presupunere ce se impunea să fie neapărat verificată la fața locului. Nu îi era permis să tragă concluzii pripite înainte de a-i cunoaște personal, temeinic. Va fi necesar să se mute și el la „Pui de urs”, pentru a le studia cu atenție și mai ales cu prudență comportamentul.

Înălță din umeri, ușor derutat, reamintindu-și ultima recomandare a colonelului Mitu. Îl condusesese până la ușă, îi strânsese mâna și rostise cu glas grav: „Repetă-ți neîncetat că Adrian a comis o gafă pe care a plătit-o cu vârf și îndesat. N-am nevoie de acte de bravură gratuite!”

Reveni cu gândul la cei șase turiști de la „Pui de urs”. Deocamdată șase inși mai mult sau mai puțin banali, sosiți la popas cu intenția de a-și petrece timpul liber într-un

cadru alpin. Dar numărul lor nu avea să rămână constant, putea să crească de la o zi la alta, orice cetățean fiind liber să se instaleze acolo oricând credea de cuviință, fapt ce trebuia luat în considerație și care nu-i va ușura deloc sarcina. Lista se putea lungi...

Colonelul Mitu îi trasase un plan general, sfătuindu-l să acționeze în funcție de evenimentele ce puteau să survină în orice moment. Ceva trebuia să se întâmple, nu în zadar se deplasase locotenentul Adrian Georgescu la Ghințurești; investigațiile legate de falsul olandez îl conduseseră în acest orașel de munte, unde descoperise probabil niște infractori a căror activitate se desfășura mai ales în jurul piscului Cocorul.

Dar Ruxandra?

Intuiția îi spunea că viața ei fusese curmată în mod deliberat, cu sânge rece, de niște inși decisi să nu lase urme. Nu-l mulțumea deloc ipoteza accidentului și mai ales cea a sinuciderii. Probabil Ruxandra nimerise din greșeală în plin viespar, devenise incomodă fără să știe, punând în primejdie planurile infractorilor, care nu ezitaseră să o înlăture.

Colonelul Mitu îi ordonase să fie prevăzător, să chibzuiască fiecare gest, să se poarte cât mai firesc.

Biografia inginerului Andrei Văluoreanu fusese minuțios întocmită: caracter, obiceiuri, data și locul nașterii, studii, rude, colegi. Și dacă cineva se interesa de rudele sau colegii inginerului Văluoreanu, trebuia să pomenească niște persoane ce puteau să-i confirme oricând spusele.

Îmbracă un costum albastru, din stofă subțire, impecabil croit, și un sfert de oră mai târziu trecu prin holul hotelului, arborând o mină ușor melancolică.

Până la ora prânzului colindă pe la cele câteva adrese furnizate de recepționarul hotelului. Dacă vreun individ prea curios ar fi dorit să se intereseze cum și-a petrecut timpul inginerul Văluoreanu în dimineața aceea excesiv de călduroasă, ar fi aflat că purtase tratative cu diverse gazde

în vederea închirierii unei camere. Se purtă așa cum se cuvenea să se poarte un om care a fost bolnav de astenie, discută cu amabilitate, curtenitor, însă și puțin întristat, mai degrabă îngândurat, mereu preocupat de starea sănătății sale, de ambianța în care avea să trăiască în următoarele zile ale concediului. Nu găsi nicio cameră pe placul său. Într-un loc obiectă că nu-i priește lumina de sud, într-altul că se sufocă din pricina spațiului prea redus, în al treilea loc regretă enorm că nu se putea muta; peisajul era splendid, prețul modic, dar, din păcate tocmai atunci se instala o conductă pe o stradă învecinată și liniștea era tulburată de un compresor ce spărgea pavajul.

În cele din urmă se decise să urmeze sfatul unei ospătărițe de la pensiunea „Excelsior”; o fată scundă, pistriuată, foarte emotivă, înduioșată de înfățișarea tragică a acelui client; i se păru că seamănă uimitor cu Humphrey Bogart, actorul ei preferat. Îl îndrumă pe inginer către popasul turistic „Pui de urs”, garantându-i că va găsi acolo destule camere libere. Căpitanul bău un ceai excelent la pensiune, se mai întreținu vreo zece minute cu amabila ospătăriță, îi mulțumi călduros pentru indicație și se întoarse agale la hotel.

*

Cimitirul orașelului era situat în apropierea gării, pe o pantă lină, presărată cu fagi seculari. Frunzele ce începeau să ruginescă formau un contrast stenic cu iarba de un verde crud și cu abundența coloristică a florilor de pe morminte. O alee centrală, bine întreținută, străbătea întreg cimitirul, tăindu-l în două părți egale. Pornea de la poarta cu dantelărie de fier forjat și sfârșea la pâraul ce curgea limpede și vioi prin spatele gării. O locomotivă de manevră sfâșia din când în când cu pufăitu-i exploziv tăcerea densă, parcă stratificată.

Inginerul își trase bascul pe frunte pentru a-și apăra

ochii de lumina violacee a asfințitului și coti pe o potecă lăturalnică.

Citea din mers, distrat, epitafurile de pe cruci. Sosise mai devreme, deoarece intenționa să ocupe un loc ferit de privirile celor ce aveau să participe la ceremonia înhumării. Nu era exclus să se ivească cine știe ce rudă a răposatei sau cunoștință care să-l fi cunoscut cu ani în urmă. Plănuia să ocupe un loc de unde să observe nestingherit ceea ce avea să se întâmple. De fapt, nu-și dădea seama ce anume va avea de observat. Se opri câteva clipe pentru a admira construcția unui cavou monumental, cu cruce de granit și acoperiș în formă de boltă, apoi se uită către capela din dreapta intrării. Nu se zărea nicio mișcare.

Păși către capătul potecii, unde o bătrână cu basmaua lăsată pe ceafă plivea buruienile de pe un mormânt cu cruce aproape putredă, înclinată, gata să se prăbușească. Femeia înălță capul când căpitanul ajunsese lângă ea, clipi mărunț și zise cu voce hârâită:

— Am uitat chibriturile acasă...

Îi întinse cutia lui, tăcut, urmărind cum aprinde cu mâna tremurândă lumânarea din interiorul felinarului.

— Toți ajungem aici, maică, vorbi ea în șoaptă, înapoiindu-i cutia.

— Da, toți...

— Suntem datori să ne pregătim din vreme pentru ultimul drum.

— Suntem datori, admise căpitanul involuntar, puțin intimidat de tonul solemn al bătrânei.

Șezu un timp neclintit, urmărind munca femeii aplecată peste mormânt. Degetele ei uscate, aproape scheletice, se mișcau cu iuteală deasupra moviței dreptunghiulare, ca un mecanism perfect reglat, smulgând neîncetat buruienile.

Se depărtă cu mâinile în buzunare, meditativ, merse un minut pe lângă zidul ce mărginea latura din dreapta a

cimitirului, apoi apucă pe altă potecă. Nimeri fără să vrea în fața aceluiași cavou monumental. Se lăsă încet pe banca de piatră, ștergându-și sudoarea ce-i șiroia pe gât. Când plecase de la hotel avusese impresia că va veni ploaia, se îmbrăcase prea gros, cu niște pantaloni maron, anonimi, și cu o bluză cenușie. Soarele aluneca spre apus, lumina i se micșora treptat, dar stăruia încă în aerul tremurător o zăpușeală copleșitoare, ca o cergă grea, întinsă peste văile orașelului. Bătrâna trecu pe lângă el călcând încet, gârbovită de greutatea unei stropitori pe care o umpluse la cișmeaua de pe aleea principală.

Simți nevoia să fumeze, scoase din pachet o țigară, dar nu o aprinse, rămase cu ea în mână, îngândurat, încă obsedat de moartea tragică a Ruxandrei. Îl chinuia neîncetat o întrebare capitală: ce incident a aruncat-o pe Ruxandra în vârtoarea unor întâmplări din care n-a mai reușit să scape nevătămată? Era din ce în ce mai convins că această întrebare reprezintă punctul esențial al anchetei, firul călăuzitor prin labirintul în care se înfundase în momentul când i-a fost anunțată moartea fostei colege de liceu. Se foi pe banca incomodă, lăsându-se purtat de valul amintirilor îndepărtate. Poate nu chiar atât de îndepărtate, fiindcă avu brusc senzația că doar ieri se întâlnise cu Ruxandra în grădina publică a orașului natal. Răcoarea serii de primăvară le înfiora trupurile crispate... continuau să se sărute pe banca ascunsă în mijlocul arbuștilor de liliac și de tuia...

Se gândi că poate ar trebui să intre în capelă, să stea de veghe măcar un minut la căpătâiul celei pe care o iubise cu patima adolescenței...

Nu, nu îi era îngăduit să se deconspire, avea de îndeplinit o misiune dificilă, era trimis să lupte cu niște indivizi necruțători.

Privi mormintele dimprejur, străduindu-se să se elibereze de obsesia amintirilor. Își concentrează atenția asupra inscripțiilor de pe cruci. În dreapta se afla un

mormânt relativ proaspăt, acoperit cu imense jerbe de garoafe ce încă nu apucaseră să se ofilească. Exalau un miros pătrunzător, grețos. Fotografia ținută provizoriu pe cruce reprezenta un bărbat pirpiriu, purtând la gât o lavalieră înfioată, stând în picioare, cu palma stângă proptită ostentativ de o măsuță pirogravată, pe care se găsea o amforă cu lalele, evident artificiale. Pe perdeaua din spate era zugrăvit un castel somptuos, cu terase largi și turnulețe crenelate. Datele înscrise cu litere aurite făceau cunoscut că bărbatul cu lavalieră se numise Chimion Scipione, că decedase în urmă cu cinci zile, la venerabila vârstă de 98 de ani. Sub fotografie erau încrustate niște versuri puerile, potrivite de minune cu croiala demodată a hainelor răposatului, cu surâsul visător-dulceag și cu castelul acela ireal, parcă de pe alt tărâm:

*Să nu plângi căci plânsul este
Durerea personificată.
Să-ți amintești ca în povești
Că am trăit și eu odată.*

Surâse fără să vrea, repetă versurile în gând și înălță nepăsător din umeri.

Groapa Ruxandrei fusese săpată în cealaltă jumătate a cimitirului, la câțiva pași de aleea principală. Groparul își terminase munca, se așezase pe bordura mormântului vecin și-și curăța cu briceagul noroiul de pe bocanci.

Dintr-un taxi oprit în fața porții coborî preotul însoțit de dascăl, apoi sosi un camion prăfuit, plin cu femei între două vârste, probabil colege de serviciu și vecine de-ale răposatei, toate cu basmale negre. Păreau că nu se îndură să se urnească de pe băncile rudimentare din camion, ședeau ghemuite unele într-altele, privind apatic peste grilajul de fier forjat. Șoferul propti o scăriță de marginea caroseriei și le îndemnă cu glas gros să coboare mai

repede. Pășiră apoi una câte una către capelă și, peste câteva minute, răsună vocea cavernoasă și târăgănată a preotului, semn că începuse oficierea slujbei.

Răsuflă ușurat la gândul că în curând se va termina înmormântarea, după care va putea, în fine, să părăsească cimitirul. Avea impresia că slujba durează nefiresc de mult, se uita mereu, nerăbdător, la minutarul ceasului. Sări brusc de pe bancă, ușor surescit, când sicriul fu scos din capelă. Alunecă pe pământul clisos și călcă din nebăgare de seamă pe una din panglicile decolorate ale jerbelor înghesuite pe mormântul insului cu lavalieră. I se păru că bătrânul din fotografie se încruntă muștrător.

Avusese intenția să observe totul de la oarecare distanță, dar după o scurtă șovăială se atașă discret cortegiului format din vreo douăzeci de persoane. Femeile emiteau comentarii în șoaptă, strângeau batistele în pumni și se înălțau în vârful picioarelor pentru a scruta chipul moartei. Nu se împăcau cu versiunea oficială, deloc romantică, a morții accidentale datorite intoxicației cu gaz metan, își exprimau părerea că Ruxandra și-a pus de bunăvoie capăt vieții, din pricina vreunei decepții sentimentale. Pe figurile lor late, banale, îmbujorate nu atât de emoție, cât de arșița nimicitoare, se citea o nestăvilită curiozitate.

Îl zări pe Dobrotescu pe o alee mai depărtată. Pășea adus de spate, solemn, având înfășurată pe încheietura mâinii stângi lesa nelipsitului terier.

În imediata apropiere a sicriului pășea mama Ruxandrei, dusă de braț de o femeie roșcovană, trupeșă, probabil fosta gazdă a răposatei.

Fu mulțumit că bătrâna nu e singură, că cineva îi poartă de grijă în această zi funestă, când își lua rămas bun pentru totdeauna de la unica ei fiică. Se retrase doi pași, instinctiv. Mama Ruxandrei îl putea recunoaște, deși nu se văzuseră de mai bine de douăzeci de ani. Distinse chipul moartei abia după ce sicriul fu depus pe scândurile de

deasupra gropii. Nu mai păstra nimic din expresia de permanentă neliniște de acum trei luni, când șezuse în capul mesei la banchetul de revedere, trăsăturile îi erau complet destinse, părea că s-a cufundat nesilită de nimeni într-un somn profund, din care se va trezi odihnită, fără necazuri.

Trase cu coada ochiului împrejur, observă fizionomiile și gesturile tuturor, dar nu izbuti să descopere niciun indiciu revelator.

În definitiv, se întrebă, ce spera să descopere aici? Era ridicol să-și închipuie că asasinul asistă la înmormântare. Și chiar dacă ar accepta această idee, i-ar fi cu neputință să-l identifice, deoarece nu îi cunoaște semnalmente.

Ridică mecanic gulerul lat al bluzei și se strecură mai aproape. Regreta din suflet că nu poate sta alături de mama Ruxandrei, că nu poate schimba niciun cuvânt cu ea. Cu siguranță că l-ar întreba cum de a nimerit în cimitir tocmai astăzi, unde locuiește, cu ce se ocupă. Și n-ar fi în stare să mintă, n-ar îndrăzni să-i spună că este inginer și că a trecut întâmplător pe aici. În copilărie, de câte ori făcea o boroboată se refugia în casa ei, vecină cu cea a părinților lui, mărturisea greșeala, și mama Ruxandrei îi lua apărarea...

Iată. Acum coborau sicriul.

Câteva clipe, imense parcă, se înstăpâni în cimitir o liniște stranie, întreruptă subit de plânsul sfâșietor al mamei cernite. Preotul psalmodie în grabă ultima rugăciune, capacul sicriului fu bătut în cuie, două-trei femei aruncară peste el câte un pumn de țărână, având aerul satisfăcut, demn, chiar puțin caraghios al celor care consideră că și-au îndeplinit cu prisosință ultimul punct al unui ritual pe care n-au să-l repete prea curând.

Grupul de femei începea să se destrame, se îndreptau către poartă. Își puse bascul pe cap, se urni din loc, dar după câțiva pași întoarse capul și aruncă o ultimă privire către mormântul Ruxandrei Lăzăreanu. În ceea ce o privea,

totul se sfârșise, rămânea doar o amintire, însă pentru el abia acum începea greul...

Trecu prin dreptul capelei odată cu bătrâna căreia îi împrumutase chibriturile. Se opriră ca la o comandă lângă o femeie scundă, cu ochi lacrimoși, care tocmai sălta pe braț un coș.

— Gata, Sevastiță? se interesă bătrâna. Ai terminat cu împărțitul?

— Terminat. Putem merge împreună, coană Magdaleno. Ia un colac și niște colivă.

— Bogdaproste, mormăi coana Magdalena. Să-i fie iertate păcatele, Sevastițo!

— Oare a avut păcate? interveni într-o doară căpitanul.

Bătrâna îl recunoscuse și-i zâmbi.

— Cine să mai știe?! (Mușcă o bucățică din colac, morfolind-o între gingiile pustiite de dinți.) Lumea vorbește destule prostii. Gura lumii n-o astupi în veci, oricât te-ai căzni.

— Dumneata ce părere ai?

— Nu știu, maică, pe mine să nu mă întrebi, eu nu mă amestec niciodată unde nu-mi fierbe oala. Așa-i, Sevastiță?

— Îi drept.

— Tu ai fost vecină cu răposata.

— Era bună ca pâinea caldă, spuse Sevastița cu emfază. Doamne păzește, ce i-o fi venit să...

— Să ce? o îndemnă căpitanul, aplecându-se ușor în față, stăpânindu-și cu greu nerăbdarea.

— Păi de! Cică a fost un accident, dar nu crede nimeni, lumea vorbește altceva...

— Ce vorbește?

— Că și-ar fi luat viața cu mâna ei, că n-a mai vrut să trăiască.

— Dumneata crezi că s-a sinucis?

— Eu? Eu, domnule dragă, nu cred una ca asta nici dacă mă tai în bucățele.

— De ce nu crezi?

— Nu cred și pace! Adevărat, era tare tristă în ultima vreme. Sărăcuța de ea! Și tăcută, tăcuută, nu-i scoteai vorba din gură nici cu cleștele. Mă duceam des pe la ea. Parcă o văz, se uita lung la mine, și când plecam îmi spunea să mai stau puțin, să n-o las singură.

„Va fi necesar să discut cu ea pe îndelete, își zise căpitanul, am s-o caut într-una din zilele următoare, poate aflu lucruri interesante.”

— Mă duc, bombăni coana Magdalena. Acușica se întuneacă.

— Vin și eu, spuse Sevastița. Puțină lume la înmormântare, foarte puțină.

— Mai e cineva în fundul cimitirului, o informă coana Magdalena. Dacă vrei să mai împărți niște colivă...

— Ba mergem, n-am chef să întârzii, se întoarce al meu de la fabrică și găsește casa goală.

Căpitanul vru să le însoțească, apoi se răzgândi. Nu cumva persoana la care se referise bătrâna se ferea să fie văzută? Poate avea o legătură oarecare cu moartea Ruxandrei... De ce rămăsese singură în cimitir?

Parcurse grăbit aleea centrală și, când ajunse lângă pârau, zări un umbrar dărăpănat ce adăpostea o bancă joasă, fără spetează. Se opri brusc, uimit, când văzu pe bancă o femeie de vreo 60 de ani, grasă, foarte elegantă, pudrată din belșug. Ședea picior peste picior, cu fața către pârau și croșeta o dantelă complicată. Se uită o clipă la el, fără să-și manifeste surprinderea, chipul îi rămase imobil, ca și cum ar fi fost o mască de ceară pudrată cu făină. Continua să croșeteze cu gesturi iuți, mecanice, privind uneori apa în care se reflecta asfințitul.

Căpitanului îi trecu prin minte că femeia aceea seamănă cu un păianjen uriaș ce-și țese pânza în care avea să cadă neapărat o pradă. Trase aer în piept, pregătindu-se să vorbească, dar necunoscuta i-o luă înainte, înălță deodată capul (ochii i se îngustară sub lentilele maronii ale ochelarilor) și recită pe nerăsuflăte:

*Înveli-voi pumnalul cu mirt,
Ca vitejii din vremi depărtate,
Când oțelu-n tirani și-au înfipt
Și Atenei i-au dat libertate.*

„Nu-i zdravănă la minte, reflectă căpitanul; dacă stă singură în cimitir la ora asta, trebuie să fie...”

Se măsurară cu privirile câteva secunde, încordați, apoi necunoscuta coborî pleoapele și izbucni în râs; pieptul opulent și șoldurile proeminente îi tremurau caraghios, în ritmul hohotelor stridente.

Râsul necunoscutei se transformă treptat într-un sughiț mărunț, ca un chițait de șoarece, ceea ce păru s-o decepționeze. Se strâmbă, obrații bucălați i se deformată. Scoase o batistă din geantă, își șterse pleoapele pe sub lentilele ochelarilor și întrebă cu glas neașteptat de cald și de prevenitor:

— Te-am speriat, domnule *Huhurez*?

— Puțințel, admise căpitanul pentru a-i face pe plac.

— Nu pari să fii prea sperios.

— Depinde de împrejurare. Aici, în cimitir...

— Ce zici de reprezentăția mea?

— Uluitoare! Pur și simplu m-ați dat gata. Mă pregăteam s-o rup la fugă.

— De ce?

— Mă așteptam să scoateți un stilet de la cingătoare.

— Ei, nici chiar așa.

Oftă, puse dantela pe bancă și reluă gânditoare:

— Poate mi-am greșit cariera. Regret că n-am urmat Arta Dramatică. Mi-ar fi stat grozav de bine sub lumina reflectoarelor, domnule *Huhurez*... Ehe, aplauze la scenă deschisă, munți de flori, autografe cu nemiluita...

— De ce-mi spuneți *Huhurez*?

— Pentru că rățăcești seara prin cimitir, tulburând pacea veșnică a morților.

— Încă nu s-a înserat.

— Să nu ne amăgim, în curând va coborî bezna peste mormintele din jur, domnule...

— Vălureanu. Inginer Andrei Vălureanu.

— Încântată de cunoștință. Dacă te interesează, pe mine mă cheamă Vlăsceanu Silvia și sunt o biată pensionară, fostă profesoară de chimie. Nu știu care-i cauza, dar toată lumea mă ocolește, foștii mei elevi nu mă mai salută, întorc capul când trec pe lângă mine.

Căpitanul își stăpâni o tresărire. Numele pensionarei era înscris pe lista turiștilor de la „Pui de urs”. Oare prezența Silviei Vlăsceanu în cimitir se datora unei simple coincidențe? Nu cumva venise aici cu o anume intenție? Surâse și întrebă cu indiferență prefăcută:

— Dumneavoastră nu tulburați pacea morților?

— Eu...?

— Vă aflați tot în cimitir, iar pentru a ajunge la banca aceasta ați fost obligată să treceți pe lângă morminte. Mă rog, dacă nu cumva ați trecut prin vreun vad al pâ râului...

— Fii liniștit, n-am trecut prin apă. Pot să-ți spun un secret?

— Sigur, zise căpitanul cu jumătate de glas, înfrânându-și dorința de a-i striga să vorbească mai repede.

— Ei bine, domnule *Huhurez*, îți mărturisesc că nu-i prima și nici ultima oară când poposesc aici. Te rog să nu dezvălui nimănui taina mea, mica mea taină. Ador să stau pe banca asta, să ascult murmurul placid al pâ râului, să contemp lu munții scâl dați în lumina crepusculară. O panoramă splendidă... Hei! De ce mă privești astfel? Crezi că sunt țicnită?

„Totuși, poate e țicnită... sau poate se joacă cu mine de-a v-ați ascunselea.”

— Da, domnule inginer, ador liniștea desăvârșită. Și deseori singurătatea...

— Azi n-a prea fost pustiu cimitirul.

— Închipuiește-ți că am remarcat, și tocmai de aceea n-

am plecat până la ora asta. Știu că spun o banalitate, dar înmormântările mă înfricoșează, îmi dau sentimentul nimicniciei oamenilor. Suntem atât de efemer, domnule Văluoreanu! Aș fi ocolit cimitirul, te asigur, dacă aș fi știut că astăzi va avea loc o înhumare.

„Cuvintele îi sună fals. Am senzația că își dă silința să joace un rol care o depășește. Deși, s-ar putea să mă înșel...”

— Ai picat la țanc, domnule inginer. Începe să se furișeze bezna și începe să mi se facă frică. Te superi dacă te rog să mă conduci măcar până la poartă?

— Nicidecum. Vă conduc cu plăcere.

— Plăcere, neplăcere, asta-i situația. Dar mai putem întârzia câteva minute. Sau ești grăbit?

— Nu sunt.

— Atunci ia loc lângă mine și dă-mi, te rog, o țigară. Pe ale mele le-am terminat la prânz. Mă străduiesc să fumez cu porția, numai cinci țigări pe zi, însă nu reușesc întotdeauna. Te irită faptul că te tutuiesc înainte de a te cunoaște prea bine?

— Nici n-am băgat de seamă.

— Semn bun, probabil ne vom împrieteni. Poate n-ai chef de conversație... Sunt pisăloagă, recunosc. Ai condus o ființă dragă pe ultimul drum?

— Nu. M-am plimbat prin oraș și am nimerit aici întâmplător, cu puțin timp înainte de a începe înmormântarea.

— Eu n-am fost în stare să privesc într-acolo, spectacolele de genul ăsta mă deprimă îngrozitor. Pe cine au îngropat?

— O femeie. Împlinise de curând 38 de ani.

— Sărmana! Ar fi putut să mai trăiască mulți ani...

— Da, ar fi putut... A suferit un accident, s-a intoxicat cu gaz metan.

— Cum așa?

— Nu cunosc amănuntele. Probabil a uitat să stingă

focul înainte de culcare... Poate l-a stins vântul... Nu știu. Niște femei șopteau că s-ar fi sinucis din pricina unei decepții sentimentale.

— Chestia asta nu pot s-o pricep. Auzi vorbă! Să te sinucizi din cauza unui bărbat... Curată nebunie! Știi și cum se numea?

— Cine? Bărbatul?

— Nu, domnule. Mă refeream la nefericita aia.

— Nu-i mai rețin numele, însă ne putem uita pe cruce.

— Brr! Am să întorc capul când vom trece pe-acolo.

— Mă voi uita eu.

— De fapt, nu mă interesează. Din moment ce n-am cunoscut-o... Poate va trebui să evit cimitirul, să ocolesc locul ăsta câteva zile.

— De ce?

— Pentru că vreau să dorm liniștită, fără să visez sinucigași. Nu ți se pare o dorință normală?

— Ba da, absolut normală.

Căpitanul se ridică de pe bancă și repetă încet cuvintele rostite mai devreme de bătrâna care îl rugase să-i împrumute chibriturile:

— Suntem datori să ne pregătim din vreme pentru ultimul drum..

— Fii om serios! Crezi în fleacurile astea? Pun prinsoare pe oricât că nu ești un obișnuit al bisericilor și nici al parastaselor. Nu știu de ce, dar nu mi te pot închipui în asemenea postură... Cum să ne pregătim? Să mergem la spovedanie? Orice om sănătos la minte alungă din răspuțeri ideea morții. Luptă împotriva ei, nu-i așa? Nu cumva...?

Ezită să continue, privindu-l descumpănită.

— Spuneți, o îndemnă căpitanul.

— Nu cumva te preocupă sfârșitul apropiat?

— Un mare învățat din antichitate a spus: *Oamenii care fug de moarte aleargă după ea.*

— De, ce să mai zic, m-ai făcut praf. N-are rost să te

contrazic. Aș fi de părere să abandonăm subiectul ăsta sinistru.

— În decorul care ne înconjoară pare a fi subiectul cel mai adecvat.

— Atunci să plecăm mai repede de-aici. Dacă se întunecă, nu mai nimerim drumul spre casă.

— Mergem...

Profesoara își împături dantela, o băgă în poșetă și se ridică destul de sprintenă. Căpătase deodată aerul autoritar, dar și puțin bonom al unei bunici care se pregătește să-și ia nepotelul de mână și să-l conducă la grădiniță. Cu greu ar fi putut cineva să-și imagineze că a recitat mai înainte un vers în care era vorba de un pumnal învelit în mirt.

Umbrele crucilor se alungeau peste culorile estompate ale florilor, liniștea deplină părea să ascundă amenințări tainice.

Trecură agale de poarta cimitirului, depășiră câteva străzi cu case joase, apucară pe o stradă în pantă și peste câteva minute ajunseră în fața hotelului „Carpați”.

— Nu te-am zărit deloc prin oraș, domnule inginer, întrerupse tăcerea Silvia Vlăsceanu, examinându-l cu atenție. Ești nou-venit?

— Foarte nou, abia ieri am sosit din București. Sunt în concediu medical, am suferit o depresiune nervoasă și...

— Aoleu! Mi-ai făcut impresia unui om deosebit de calm, aș fi putut să jur că nimic nu-ți poate zdruncina nervii. Cum de te-ai îmbolnăvit?

Înălță din umeri, luându-și o mină melancolică.

— Iartă-mă, rosti ea precipitat, punându-i mâna pe braț, matern. Trebuia să-mi închipui că nu-ți face plăcere să-ți amintești de boală. Ți mulțumesc încă o dată pentru bunăvoința de a mă conduce până aici. Locuiesc la popasul turistic „Pui de urs”. Dacă faci vreo plimbare în direcția aceea, caută-mă, nu mă ocoli. Mi-ar părea bine să bem o cafea împreună. Firește, numai dacă nu te deranjează să

stai în compania unei bătrâne cicălitoare.

— „Pui de urs”? Formidabil! Intenționez să mă mut și eu la popas, mâine sau poimâine...

— Grozav! exclamă profesoara, făcându-i cu ochiul. O să ne distrăm ca-n filme, domnule *Huhurez*. Ce mai tămbălău o să fie!

— De ce?

— Pentru că tipii care stau acum la popas sunt cam anoști. Poate ai să fii dumneata sarea și piperul, poate ai să mai destinzi puțin atmosfera. Ce dracu'! Am venit aici în concediu, nu? Trebuie să ne mai și distrăm oleacă.

— Trebuie.

— Știi, uneori am impresia că onorabilii mei vecini de la popas pun la cale ceva necurat. Pe mine nu mă înșală instinctul. Pe curând, domnule *Huhurez*!

— La revedere.

Rămase în loc până o pierdu din vedere, intrigat de ultimele ei fraze.

Capitolul 5

Căpitanul își parcă mașina lângă *Volkswagenul* lui Wenzl, coborî și privi cu nestăvilită curiozitate popasul turistic „Pui de urs”.

Străbătu agale curtea însorită, urcă treptele cerdacului și intră în holul cabanei, unde rămase câteva clipe nemișcat, până i se obișnuie ochii cu penumbra. O brunetă între două vârste, cu forme atrăgătoare, ședea picior peste picior într-unul din fotoliile de lângă scara interioară și răsfoia afectată o revistă de modă. Căpitanul avansa spre ea, se înclină și o salută zâmbind cuceritor:

— Bună dimineața.

Bruneta depuse revista pe brațul fotoliului și catadicsi să

murmure, fără să pară zguduită de zâmbetul noului venit:

- Bună...
- Îl caut pe tovarășul Ionescu.
- Ionescu?
- Responsabilul popasului.
- Da... da... Am înțeles.

Își țuguie buzele pline, sângerii, bine conturate, și arată cu un gest vag către ușa din dreapta căminului:

— S-ar putea să-l găsiți la bar. Încercați, nu sunt prea sigură.

- Vă mulțumesc.
- Veți locui aici?
- Da.

Părăsi deodată starea de indiferență, fața cu ten ușor măsliniu i se luminează, în ochi i se ivi o scânteie de evidentă satisfacție. Se ridică din fotoliu, întinse o mână la încheietura căreia zornăiau trei brățări sofisticate și rosti voioasă:

- Atunci să facem cunoștință!
- Inginer Văluoreanu Andrei.
- Nora Dimitriu. Veți locui mai multă vreme la cabană?
- Probabil trei săptămâni.
- Perfect!

Căpitanul nu știe cum să interpreteze exclamația Norei Dimitriu. Își zise în gând: „Interesant, foarte interesant”, se înclină încă o dată și se îndreptă către ușa barului. Nimeri într-o încăpere cu lambriuri întunecate, mobilată cu o tejghea, cu un raft pe care se aflau sticlele cu băuturi și cu câteva măsuțe flancate de taburete. Doi bărbați ședeau în picioare lângă fereastră, pregătindu-se să ciocnească paharele pline cu un lichid roșietic, probabil vermut. Unul din ei, spătos, foarte bronzat, puse paharul pe pervaz și înaintă grăbit către noul venit, interesându-se:

- Tovarășul inginer Văluoreanu?
- În persoană.
- Mă numesc Ionescu. Fiți binevenit! Vă așteptam, mi-a

telefonat aseară colegul de la hotelul „Carpați”.

— L-am rugat să vă anunțe sosirea mea.

— Mi-a spus despre ce-i vorba. V-am pregătit camera nr. 8.

— Sper să-mi placă. Am nevoie de liniște, la hotel era prea mare vânzoleală.

— Oh, în privința asta să nu vă faceți griji, la noi locuiesc numai oameni pașnici. Lucrul acesta îl poate confirma și domnul Dimitriu. Dânsul se simte excelent la noi.

Bărbatul de lângă fereastră rânji de parcă ar fi auzit o obscenitate, dădu repede paharul peste cap și-și mângâie barba sură ce-i înconjura ca un colier scămoșat obrajii buhăiți.

— Să vă arăt sala de mese, continuă zelos responsabilul, fără a lua în seamă rânjetul avocatului. Pofțiți...

Deschise ușa de la celălalt capăt al barului și-i arătă din prag sufrageria, cu un gest larg, teatral. O sală luminoasă, cochetă, mobilată rustic. O fată blondă, plinuță, aranja tacâmurile și farfuriile pe fețele de masă imaculate.

— Grăbește-te, Matilda, o îndemnă responsabilul, o să coboare imediat lumea la micul dejun. Și anunță la bucătărie că începând de azi vom avea o persoană în plus. Pentru masa de prânz să pregătească ceva *à la carte*...

Se întoarse spre noul venit și întrebă cu oarecare teamă:

— Țineți regim?

— Nu. Mănânc orice mâncare, numai să fie bine gătită, nu sunt mofturos.

— Bun, m-ați liniștit. Avem pe cineva care ne face zile fripte cu dieta zilnică.

Căpitanul își imaginează că persoana respectivă trebuie să fie Silvia Vlăsceanu.

Reveniră în bar, unde Ionescu stătu un moment pe gânduri, nedumerit, de parcă voia să-și amintească ce îndatoriri mai are, apoi deschise fereastra și strigă cu glas tunător către un bărbat în salopetă, care tocmai traversa curtea:

— Ioane! Ajută-l pe tovarășul inginer la bagaje.

Își frecă palmele și preciză:

— Ajutorul meu. Cam tare de ureche, va trebui să țipați că să vă audă. Băiat harnic, pot să-l scol în toiul nopții și să-l trimit oriunde... Acum vă rog să-mi dați buletinul de identitate, să vă înregistrez datele.

— Firește...

Camera era situată la etajul întâi (unicul etaj), la colțul clădirii, cu perspectivă panoramică spre munți.

Căpitanul așteptă să iasă Ion, apoi scoase binoclul din geamantan și se grăbi să contemple peisajul. Lentilele foarte puternice îi aduseră aproape piscul Cocorul, măreț și albăstriu în lumina clară a dimineții. Mai distinse o stână la marginea unei poieni și, între două viroage, acoperișul de șindrilă al unei mici cabane dărăpănate, probabil abandonată. De la fereastra sălii de baie, dacă se înălța pe vârful picioarelor, putea să țină sub observație curtea popasului și ultimele serpentine ale drumului pe care sosise din Ghințurești.

Un sfert de oră mai târziu, când coborî în sufragerie, fu întâmpinat cu voioșie de Silvia Vlăsceanu. Ședea la o masă din mijlocul sălii și mânca tacticos o salată de roșii cu ardei.

— Hip-hip-ura! strigă ea, agitând furculița ca pe o baghetă. Te salut, domnule *Huhurez*. Bun sosit în căsuța piticilor din pădurea fermecată!

— Încântat de primire. Nu cumva sunteți Albă ca Zăpada?

— N-am eu figură de zână.

— Dar nici de Muma Pădurii!

— Ei, las-o baltă cu complimentele. Ți-e foame?

— Am mâncat la hotel. O să beau o cafea mică...

— În regulă, ia loc lângă mine și ține-mi de urât.

— Nu-i bine, nu-i deloc bine, interveni un bărbat voinic, cu chip prelung, congestionat.

Stătea la masa de alături, împreună cu soția avocatului.

— Tronc, Marițo! i-o tăie profesoara. Ce nu-i bine?

— Nu-i cinstit, preciză bărbatul cu obraz apoplectic, prefăcându-se indignat. Unii se cunosc dinainte.

— Domnește o atmosferă de basm în căsuța piticilor, zice căpitanul. Mor de ciudă că am pierdut două zile la hotel.

— Vi-l prezint pe neînfricatul inginer Văluoreanu, anunță profesoara către cei de la masa vecină.

— Nu sunt neînfricat.

— Ba ești! Îți place la nebunie să te plimbi seara prin cimitir. Să nu mă contrazici, domnule *Huhurez!*

— Nu pot să vă contrazic, am fost prins în flagrant delict...

Le zâmbi celor de la masa alăturată. Nora Dimitriu făcu un gest amical și spuse:

— Noi ne-am cunoscut mai înainte, în hol. Dânsul este domnul Caranfil.

Profesoara păru șocată de replica nevestei avocatului, își tamponă buzele cu un șervețel, se aplecă și șopti:

— Frumoasa asta e-n stare să înfulece trei porții pe nerăsuflăte. N-am mai pomenit așa ceva! Culmea e că nu se îngrașă.

— Observ, are o siluetă de balerină.

— Dacă ai prostul obicei de a mânca peste măsură, te sfătuiesc să nu-mi ții companie, inginerule. Nu pot să sufăr oamenii hulpavi.

— Nici eu nu pot să-i sufăr.

— Stau prost cu ficatul, sunt o biată bătrână suferindă.

Arată cu un gest de silă flaconul de „Anghirol” de lângă solniță:

— Iau picături de trei ori pe zi. Pfui! Scârbos medicament... Țin dietă foarte severă, mă hrănesc rațional, cum scrie la carte, evit cu strictete dulciurile și grăsimile și totuși am început să capăt proporții, mai ales de când am venit, la Ghințurești. Ar trebui să mănânc o dată pe zi. Din

păcate, sunt tare pofticioasă.

Își întrerupse tirada pentru a-și trage câteva clipe răsuflarea, înghiți o felie de roșie, se strâmbă și strigă cu voce ascutită:

— Matilda!

Ospătărița se ivi îndată, oprindu-se la o distanță respectuoasă; își netezi cu o mișcare de prisos halatul ce-i stătea ca turnat pe sânii pietroși și zise:

— Da, doamnă profesoară.

— Ce te-am rugat eu, Matildo, încă din prima zi?

— ?!?

— Nu mai ții minte, nu-i așa? Ai uitat ce te-am rugat, îmi torni sare cu nemiluita în salată, deși ți-am atras atenția că n-am voie să mănânc sărat.

— Am pus mai puțină decât ieri, se apără fata. Doar un vârf de cuțit, exact cât ați vrut.

— Și ardeii ăștia unde naiba i-ai găsit? Pișcă la limbă. Mă persecuți sistematic, Matildo.

— Vă fac imediat altă salată.

— După ce am mâncat jumătate din asta? Nu, mulțumesc, n-am chef să mă îndop ca o găscă. Adu-mi o cafea mare. Să nu care cumva să întreci măsura la zahăr.

— Mie una mică, ceru căpitanul.

Puțin mai târziu, în timp ce li se serveau cafelele, apăru avocatul Dimitriu. Străbătu sufrageria cu pași apăsați, de parcă s-ar fi temut să nu-și piardă echilibrul, și se trânti greoi pe scaunul din fața nevestei. Aprinse o țigară și se uită absent la farfuria cu unt și gem din fața sa.

— Ticule scump, începu Nora cu voce alintată, mi-ai promis că mă duci în excursie la piscul Cocorul.

— Eu?

— N-am vorbit noi aseară de piscul Cocorul?

Căpitanul își încordă auzul, atent la desfășurarea discuției.

— Nu merg nicăieri, mormăi Dimitriu. Mă doare capul îngrozitor. Și cred că n-are rost să ies din casă pe căldura

asta.

— Dar nu-i prea cald.

— Pripește soarele, pot să pariez că va ploua.

— Să știi că mă duc singură, îl amenință ea cu arătătorul, zâmbind gaș.

Avocatul nu păru contrariat de replica soției, dimpotrivă, se arată chiar bucuros.

— Cum crezi, dragă. Numai să ai grijă să te întorci la vreme, să nu scapi masa de prânz.

— Chiar nu vrei să mergi?

— Te rog, nu insista degeaba, nu-mi arde de exhibiții montane.

Nora își manifestă decepția printr-o grimasă ce-i deformă chipul o clipă, apoi se adresează tuturor:

— E cineva tentat de o excursie spre piscul Cocorul?

În momentul acela se ivi în pragul sufrageriei un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat cu pantaloni scurți și bluză de trening; fața uscățivă i se luminează la auzul întrebării pusă de soția avocatului.

— Îmi permit să vă însoțesc eu, se oferă el apropiindu-se și făcând o reverență în fața Norei. Și poate se hotărăște să vină cu noi și domnul Caranfil. Cu cât vom fi mai mulți, cu atât va fi mai nostim. N-o să ne plictisim...

Caranfil reflectă câteva momente, apoi se decide:

— De acord, voi merge și eu deși am febră musculară, îmi tremură genunchii, m-a pus dracul să mă cațăr ieri pe niște afurisite de stânci.

— Se impune să faceți mișcare, interveni căpitanul, nu-i recomandabil să stați pe scaun.

— Aveți dreptate... Mă duc în cameră să-mi las haina și cravata. Cobor îndată, nu plecați fără mine.

— Minunat! se înveseli Nora, bătând din palme. Va fi o excursie grozavă, presimt de pe acum. N-ar strica să-l invităm și pe domnul... parcă Wenzl îl cheamă... Să nu aibă impresia penibilă că îl ocolim cu tot dinadinsul. L-am auzit aseară spunând la bar că ar dori să facă o excursie spre

Cocorul.

— Cine? Neamțul? se miră Dimitriu. Te înșeli profund, draga mea. N-ai văzut cum arată? Sunt convins că după un urcuș de zece minute va începe să gâfâie ca o balenă. Tare mi-e teamă că la întoarcere veți fi nevoiți să-l cărați în spinare cu schimbul. Ha, ha, ha! Cum o să vă descurcați? Va fi cazul să vă adresați Salvamontului, să vină băieții ăia vânjoși să vă ajute...

— Eroare! exclamă Silvia Vlăsceanu. În primul rând, țin să te informez că-i austriac. În al doilea rând, pariez că-i deprins cu urcușul.

— N-aș crede.

— Mă rog, îi povestea aseară la bar... Parcă dumitale îți spunea, domnule Brătilă, că știe pe de rost câteva trasee din Alpii Bavariei, ceea ce dovedește că-i un drumeț încercat.

— Așa-i, confirmă bărbatul cu pantaloni scurți. Are destulă experiență în materie de drumeție, ne-ar putea întrece pe toți.

Avocatul strivi țigara în scrumieră, își mângâie barba sură și rosti cu un ton acru:

— Deh! Neamț sau austriac, pentru mine tot un drac e. N-aș vrea să fiu bănuț de invidie și nici de grosolănie, însă individul mi se pare a fi un lăudăros fără pereche.

— Poate-i orgolios, replică Brătilă, dar ăsta nu-i un defect atât de execrabil, încât să ne oblige pe noi să fim nepoliticoși cu el. Suntem un popor prietenos și ospitalier. Să nu ne dezmințim aceste calități apreciate în întreaga lume. N-am dreptate?

— Ehe! Suntem noi ospitalieri, dar nici în asemenea hal, încât să ieșim cu plăcintele în cerdac și să le oferim oricui...

— Ticule! îl mustră Nora, ce se întâmplă dragă, cu tine? Te-a supărat domnul Wenzl? Astăzi ești pus pe ironii gratuite. Te implor, nu ne distruge buna dispoziție, e păcat de dimineața asta splendidă, ce naiba, uită-te și tu puțin pe

fereastră, e o vreme absolut magnifică, n-am venit aici să stau claustrată în cameră.

Dimitriu trase cu coada ochiului către fereastră, mormăi ceva și se apucă să ungă cu unt o felie minusculă de pâine, reluându-și înfățișarea posacă. Caranfil părăsi sufrageria, după ce anunță încă o dată că va reveni peste câteva minute pregătit pentru „expediția în munți”, iar Brătilă i se adresa profesoarei:

— Pe dumneavoastră nu vă ispitește o plimbare?

— Pe mine?

— De ce vă uitați așa la mine?

— Sper că glumești. La anii mei nu-mi mai arde de hoinărit pe coclauri. E cazul să mă resemnez, să stau la gura sobei și să împletesc ciorapi pentru nepoței. Am cam ajuns la capătul drumului, nu-mi fac iluzii deșarte.

— Nu sunteți deloc bătrână, o flată Brătilă. Dacă nu mă înșel, săptămâna trecută ați urcat la Cocorul.

— Am urcat, într-adevăr, însă a doua oară nu m-aș mai încumeta să suport asemenea efort. În zilele următoare n-am mai fost bună de nimic, am zăcut în pat. Te rog să mă crezi, cochetăria nu-i de nasul meu, nu mi-e rușine să spun că sunt bătrână.

— Nu-i obligatoriu să urcați chiar până la pisc, ne însoțiți o bucată de drum, pe urmă vă întoarceți la popas. Ce ziceți?

— Îmi pare rău, azi mi-e imposibil să vă însoțesc, am de rezolvat o mulțime de treburile. Trebuie să mă duc în oraș, să trec pe la farmacie pentru o rețetă, apoi la poștă, să trimit o telegramă de felicitare... Vă propun să-l luați pe inginerul Vălușanu; e tânăr și verde ca bradul, nu-l sperie câțiva kilometri de urcuș. Sunt sigură că ar îndrăzni să ia cu asalt și Everestul.

— Regret, se scuză căpitanul, nu pot merge, abia am sosit, încă nu m-am acomodat cu altitudinea. Îmi tot vine să moțai... Cu proxima ocazie am să insist eu să mă luați. N-am intenția să petrec un concediu sedentar. Pentru

început, am de gând să fac niște plimbări ușoare prin preajma cabanei.

— Asta-i situația, se resemnă Brătilă.

— Era vorba să-l invitați pe austriac, îi aminti căpitanul.

— Aseară îl supăra o nevralgie, am văzut când a luat un somnifer. Probabil la ora asta doarme dus. Oricum, suntem trei persoane, doamna Nora, Caranfil și eu.

— Destui, zise profesoara. Și locurile nu sunt chiar atât de pustii încât să vă atace cine știe ce fiară.

— Se spune că dă târcoale un urs pe lângă fostul refugiu al muncitorilor forestieri.

— Haida-de! Fii om serios, domnule Brătilă, doar nu dai crezare unor bancuri născocite cu scopul de a excita fantezia turiștilor naivi... Basme de adormit copii!

Discuția deveni neinteresantă, alunecând treptat în banalitate. Căpitanul termină de băut cafeaua și se retrase în cameră.

Așteptă postat dinapoia ferestrei până ce grupul format din Nora, Caranfil și Brătilă se făcu nevăzut pe sub poalele pădurii, apoi își agăță de umăr o geantă ce conținea binoclul, harta amănunțită a împrejurimilor, busola, un pachet de biscuiți și un bidon cu apă. Părăsi cabana alegând poarta din spate, pornind hotărât pe urmele celor trei excursioniști, nu doar cu intenția de a-i observa, dar și pentru a face o primă recunoaștere a piscului al cărui nume îl pronunțase locotenentul Georgescu.

Drumul începea abrupt chiar de lângă buza pădurii ciuntită de topoare, se strecura apoi sinuos și ceva mai domol pe fundul unei văi adânci, printre zeci de copaci doborâți de o furtună, învălmășiți, semănând cu niște bizare și gigantice sculpturi. Aerul devenea tot mai pur, mai înțepător, iar de undeva din dreapta potecii răzbătea obsesiv gâlgâitul unui pârâu. Peisajul era sălbatic, auster, nu conținea nimic din frumusețea idilică a cărților poștale ilustrate, atâta vigoarea, îndemna la energie și cutezanță.

Începu să fredoneze o melodie săltăreață, dar peste

câteva clipe se posomori, amintindu-și starea gravă a locotenentului Adrian Georgescu.

Călca ritmic, își doza eforturile, potrivindu-și pașii după grupul din față, care avansa agale, în șir indian: în frunte Caranfil, la mijloc Nora și după ea Brătilă. Nu era cazul să depună eforturi fizice deosebite, siluetele celor trei se zăreau foarte des printre brazi. Uneori auzea ecoul vocilor, răstrânt de viroagele învecinate.

Își șterse sudoarea de pe ceafă și scrută cerul. Nu se distingeau niciun petec de nor, vremea se menținea frumoasă, avocatul Dimitriu dăduse greș pronosticând ploaia.

Își aduse aminte cu necaz cum încercase să protesteze în momentul când colonelul Mitu îi vorbise de secundantul pe care avea să i-l trimită. Îi părea rău că nu insistase să fie trimis aici în aceeași zi cu el. Acum ar fi rămas la cabană și i-ar fi supravegheat pe ceilalți, pe profesoară, pe Dimitriu și pe Wenzl.

Drumeții urmăriți se dovedeau a fi buni cunoscători ai traseului, tăiau deseori serpentinele, părăseau fără să ezite poteca marcată ici-colo cu două cercuri concentrice, zăgrăvite cu vopsea roșie și albă pe copaci, pe stânci. Micșorau treptat distanța dintre popas și pisc.

Brătilă era foarte volubil, își exterioriza cu orice prilej impresiile, emitea mereu exclamații de admirație, se oprea puțin, o apuca de braț pe Nora și-i vorbea precipitat. Ea lăsa capul pe spate și izbucnea în hohote de râs, spre disperarea lui Caranfil, care se întorcea și le făcea semn să se grăbească.

Ajunseră la cabana ruinată, fost refugiu al muncitorilor forestieri, lângă care deciseră să facă un scurt popas. Caranfil, scoase din rucsac un pled multicolor și îl așternu pe iarbă. Mâncară niște tartine și băură câte o sticlă de *Pepsi*. Căpitanul rămase în spatele unui boschet de aluni, de unde le urmări gesturile cu ajutorul binocluului, iar după ce porniră din nou la drum aruncă o privire în interiorul

cabanei. Era alcătuită din trei încăperi, acum cu acoperișul spart și dușumelele putrede, murdare; de-a lungul unui perete mai dăinuiau câteva priciuri joase pe care niște alpiniști de ocazie își eternizaseră numele cu creionul chimic sau cu briceagul. Ronțâi un biscuit, bău o gură de apă și plecă mai departe. De undeva, din dreapta, izbucniră lătrăturile dogite ale unor câini ciobănești. Înțelese că excursioniștii urmăriți treceau pe lângă stâna zărită de la fereastra camerei, de dimineață. De astă dată urmau conștiincioși cărarea marcată. Ocoliră o cascadă, se cățărară pe o coastă cu tufe de jepi, se strecurară apoi încet printr-o vale presărată cu bolovani lustruiți de vânt și spălați de ploi.

Piscul Cocorul se ivi deodată, semeț, enigmatic, magnific.

Cei trei excursioniști păstrară câteva momente de reculegere înainte de a continua traseul, cu serpentine din ce în ce mai largi, din pricina pantei foarte abrupte. Vegetația se rărea, căpitanul fu nevoit să mărească distanța dintre el și grup, să se adăpostească mereu, pentru a nu i se remarca prezența. Îi văzu oprindu-se la poalele piscului, într-o pajiște ușor vâlurită, acoperită cu un covor de iarbă mărunță, aspră.

În mijlocul pajiștii agoniza o cetate medievală, conglomerat sumbru de ziduri năpădite de ciuperci și mușchi, împresurând curtea și un turn de pază cu acoperiș țuguiaș și contraforturi încă solide.

Avansă prudent, având grijă să nu calce pe crengile uscate, căutând un loc de unde putea să-i țină sub observație fără a recurge la binoclu. Se ascunse lângă un pâlă de brazi.

Nora Dimitriu scoase o borsetă din rucsacul lui Caranfil, îi desfăcu fermoarul și anunță:

— Mi-am luat costumul de plajă. Poate mă bronzez puțin...

— Fiți atentă, o sfătui Caranfil, soarele de munte e foarte

înșelător, s-ar putea să faceți insolatie.

— N-am să abuzez.

Brățilă își consultă ceasul de buzunar și spuse:

— Putem sta liniștiți vreo trei sferturi de oră. Mai mult nu, am promis să ne întoarcem pentru a prinde masa de prânz.

— Să facem un foc de tabără, propuse Nora.

— Nu știu dacă este permis, bombăni Brățilă. N-aș vrea să apară pădurarul și să ne ardă cu câte o amendă.

— Unul mic de tot, insistă Nora.

— Mă rog, ne vom strădui să nu provocăm un incendiu, zise Brățilă.

— Un foc mic de tot. N-am mai văzut din copilărie un foc în aer liber. E un spectacol absolut fascinant, vă jur. Și romantic!

Brățilă mormăi ceva, îndreptându-se spre marginea pădurii pentru a aduna vreascuri, iar Caranfil așternu iarăși pledul. Nora bătu din palme, entuziasmată, și se retrase în spatele turnului pentru a se schimba. Reapăru curând în costum de plajă, pășind semeață. Pulpele de culoarea laptelui se conturau clar în lumina intensă a soarelui, lungi, încă zvelte, deși nu mai era atât de tânără, iar părul negru ca smoala - probabil vopsit, gândi căpitanul - îi cădea în valuri pe umerii cam masivi în comparație cu subțirimea taliei. Se opri cu mâinile în șolduri lângă Brățilă, care tocmai aprindea un chibrit sub mica piramidă de vreascuri, pe urmă se lungi pe pled și scăpă un oftat zgomotos. Caranfil, care o privise cu lăcomie, se interesă:

— Vă e rău?

— Dimpotrivă, spuse ea, coborând pleoapele pentru a-și feri ochii de soare. Aș dori să rămân toată viața în poiana asta minunată. Să nu depind de nimeni, să n-am nevoie de nimic.

Brățilă își frecă ochii înroșiți de fum și replică ironic:

— Dorința dumneavoastră este irealizabilă, stimată doamnă. Categorie nu puteți rămâne aici toată viața.

- De ce?
- Hmm... în primul rând sunteți îmbrăcată cam sumar. Ce veți face când va apune soarele?
- Nu o lua chiar așa...
- Dar când va coborî întunericul înfricoșător?
- Vai, cât ești de prozaic!
- Așa sunt eu.
- Doream atât de puțin și dumneata m-ai smuls din vis.
- Din păcate, nu oricine izbuteste să realizeze ceea ce își propune cu ardoare. Între dorință și faptă, între vis și realitate există un decalaj enorm, o barieră de care ne izbim neputincioși, cum se izbesc fluturii nocturni de lămpile fierbinți și amăgitoare, către care sunt atrași în mod inexorabil. Hmm! Pe urmă, dacă stăm să ne gândim bine, ce și-ar închipui avocatul Dimitriu când ar constata că a rămas singur-singurel pe lumea asta nebună, nebună, nebună... Vorba filmului pe care probabil l-ați văzut.
- Nu ești numai prozaic, ci și îngrozitor de cinic. Brr! Mă faci să mă cutremur de spaimă.
- Ei, n-am avut intenția să vă înfricoșez, se scuză Brătilă desfăcându-și larg brațele.
- Caranfil, care asistase tăcut și interesat la dialogul lor, râse pe neașteptate, prelung, mânzește. Hohotele ascuțite stârniră un ecou subțire, aidoma unui țipăt de scapet.
- Am spus ceva caraghios? îl întreabă Brătilă, încruntat. De ce râzi?
- Mă gândeam la cu totul altceva...
- Înălță din umeri și trase din buzunar o pungă de plastic, agitând-o cu veselie:
- Mă duc să culeg bureți. Vă promit că diseară vom avea parte de o cină strașnică, stropită cu câteva sticle de *Traminer* din rezervele personale ale lui Ionescu. Ce ziceți? Nu-i o idee grozavă?
- Formidabilă! exclamă Nora.
- Drept răsplată a aprecierii domniei voastre, am să vă ofer o porție dublă.

— Dar cunoașteți ciupercile comestibile? Să nu cumva să ne...

— Curaj, domniță, curaj, voiati să spuneți că vă temeți să nu vă otrăvesc, nu-i așa? Imaginați-vă ce vâlvă ar declanșa un asasinat în masă la Ghințurești, într-un orășel amortit, anonim, unde probabil nu s-a petrecut niciun eveniment remarcabil în ultima sută de ani...

— Dumneata numești otrăvirea un eveniment remarcabil?

— Firește că nu! Glumesc. Am eu mutră de otrăvitor celebru? Nu e cazul să fiți îngrijorată, doamnă Dimitriu, vă asigur că știu cum arată bureții comestibili. Și ca să nu mai existe niciun dubiu, vă promit că la întoarcere am să-i cer părerea și lui Ionescu. E localnic, trebuie să știe care bureți sunt buni de mâncat.

— Să zicem că m-ai liniștit.

— Sper.

I se adresa apoi lui Brătilă, care părea cufundat în gânduri sumbre.

— Nu vii să mă ajuti? În doi umplem punga mai repede.

— Nu, tresări Brătilă. Nu vin.

— Păcat... Ai momente când ți se citește clar încrâncenarea pe figură. Te roade ceva pe dinăuntru... Ai primit vreo veste proastă de acasă? Aș zice să alungi necazurile, să te străduiești să...

Se întrerupse brusc, uimit de reacția lui Brătilă, care venea spre el cu pumnii încheștați, cu obrazul schimonosit de furie.

— Necazuri? Ce vrei să insinuezi?

— Asta-i bună! Nimic... Mi-am exprimat o părere, am văzut că te frământă ceva. Și te înștiințez că la ora asta n-am chef de bătaie.

Nora se săltă în coate și râse.

— Nu mai fiți atât de belicoși! Parcă ați fi copii și nu bărbați în toată puterea cuvântului.

— Aveți dreptate, admise Brătilă. Ne comportăm

copilărește. N-are rost să ne certăm din pricina unui fleac, îmi cer scuze.

Caranfil înclină din cap, afirmativ:

— Le primesc. Și repet, n-am făcut nicio aluzie jignitoare, am formulat o simplă părere. Am plecat să culeg bureți, doamnă Dimitriu.

— Să umpli punga cât mai repede.

Se întoarce apoi spre Brătilă, care pornea preocupat în direcție opusă, și întreabă mirată:

— Pleci și dumneata? Încotro? Nu-mi surâde să rămân singură în pustietatea asta.

— Dau o raită prin preajmă, poate intru în Peștera Haiducului.

— Bravo, mă abandonați amândoi fără pic de remușcare.

— Eu nu mă depărtez prea mult, o asigură Caranfil. Dacă se ivește vreun urs, țipați cât puteți de tare și jur că voi alerga să vă salvez din ghearele lui.

— Sunt în stare să mă apăr de fiare, dar nu mă pot apăra de oameni.

Caranfil chicoti:

— Așa-i! Unii oameni sunt mai cruzi decât cele mai crude fiare.

— Plecați, dispăreți din fața mea, scutieri necredincioși!

— Stimată doamnă, declară Brătilă cu glas îngroșat, cine susține că femeile reprezintă sexul slab trebuie să fie cel puțin...

— Te rog, sunt sătulă de teatrul ăsta răsufat. Încetează!

— Am încetat.

Execută o plecăciune exagerată și porni către ruine, iar Caranfil apucă spre pădure, trecând foarte aproape de pâlcul de brazi în spatele căruia sta ascuns căpitanul. În curând silueta-i masivă se pierdu printre copaci.

Căpitanul șuieră a pagubă. Era pus în situația măgarului lui Buridan³, se impunea să aleagă una din cele două

³ „A fost odată un măgar flămând care avea în apropierea sa două grămezi de fân de mărime egală și la distanță egală de el. Nehotărât,

alternative: Caranfil sau Brătilă? Nora ședea nemișcată pe pled, era de presupus că nu se va clinti din locul acela până la întoarcerea unuia din cei doi scutieri.

Fu tentat să-l supravegheze pe Brătilă. Renunță totuși la această alternativă. Anunțase de dimineață că are de gând să facă o plimbare scurtă în împrejurimile cabanei, era ridicol și poate riscant să dea nas în nas cu Brătilă în cine știe ce galerie a peșterii.

Porni în căutarea lui Caranfil. Îl regăsi la câteva sute de metri distanță de poiană. Ședea pe o buturugă și fuma gânditor, expirând rotocoale perfecte de fum, pe care le privea cum se destramă încetișor. La picioarele sale se afla punga de plastic, umplută pe jumătate cu ghebe. Când termină de fumat, stinse chiștocul cu grijă, strivindu-l cu tocul bocancului, apoi reîncepu să caute bureți. Pășea agale în cercuri concentrice, cerceta meticulos fiecare metru pătrat de pământ și zâmbea de câte ori dibuia bureții ascunși printre buruieni. Se apleca, îi rupea, sufla peste ei pentru a-i curăța de țărână și de ace de brad, pe urmă îi depunea atent în pungă, ca pe niște obiecte deosebit de fragile.

Căpitanului i se umezi cerul gurii. „Sper să mă trateze și pe mine la cină.” Simțea de pe acum mirosul apetisant al bureților gătiți. Caranfil n-avea deloc înfățișarea unui infractor viclean, periculos, semăna mai degrabă cu un băiețuș care tocmai a primit o jucărie râvnită cu ardoare.

Înălță din umeri, derutat.

Nu credea în teoria lui Lombroso, în teoria „criminalului înnăscut”, predestinat să aleagă calea răului fără să se poată împotrivi.

măgarul privea la stânga și vedea o grămadă de fân, privea la dreapta și vedea o grămadă de fân identică. Cum amândouă îl atrăgeau cu aceeași putere, nu reușea să se decidă pentru nici una din ele. În cele din urmă animalul a murit de foame pentru că nu s-a hotărât să mănânce din nici una dintre cele două grămezi.”

Capitolul 6

Căpitanul ședea pe șezlongul din balconul camerei și contempla pădurea împresurată de întunerici și vârfurile colțuroase ale masivului Palanga, ce se detașau uimitor de limpede pe cerul înstelat.

Ridică brațul la înălțimea ochilor și consultă cadranul fosforescent al ceasului-brățară. Îi mai rămâneau douăzeci de minute până la cină, n-avea rost să coboare de pe acum în sufragerie. După excursia de dimineață mâncase cu poftă de naufragiat, pe urmă dormise mai bine de două ore. Se trezise apatic, puțin îngreunat, dar aerul răcoros al serii îl făcea să se simtă iarăși energic, cutezător.

În balconul din stânga luci flăcăruia unui chibrit. Întoarse capul și desluși silueta bondoacă a medicului Apostolescu, noul său vecin. Sta rezemat cu coatele de balustradă și trăgea vârtos din țigară. Adierea vântului aducea un miros de tutun dulceag, foarte parfumat.

Familia Apostolescu - compusă din soț și soție - sosise la cabană în timpul mesei de prânz cu un *Trabant* care acum se odihnea la locul de parcare de lângă poartă, alături de *Dacia* sa și de *Volkswagenul* lui Wenzl.

Apostolescu avea o față mare, plisată, cu pielea vineție în jurul ochilor și îmbujorată în obraji. La prima vedere părea un clown care a părăsit pe neașteptate arena circului pentru a-și dedica restul carierei teatrului de dramă. La această aparență contribuiau și mâinile-i fără astâmpăr, parcă acționate de un mecanism ce n-avea nicio legătură cu trupul scund, îngroșat de o burtă proeminentă. Aparența era înșelătoare, firește, deoarece ochii înguști, iscoditori, denotau o inteligență superioară, nealterată de scurgerea nemiloasă a anilor.

Devenise simpatic tuturor, îndată ce intrase în sufragerie se repezise să dea mâna cu toată lumea, recomandându-se cu voce de bas: „Medic primar Hariton

Apostolescu. Vă stau la dispoziție dacă vă veți îmbolnăvi. Sper să nu fie nevoie...” Sărea cu ușurință de la un subiect la altul, uneori se întrerupea, ducea mâna la frunte de parcă ar fi suferit un lapsus și-și întreba nevasta: „Ce zici, mamă dragă? Am dreptate?” Nu trebuia să fii un observator foarte perspicace pentru a-ți da seama că pe ea o iritau tonul și exploziile lui de veselie nu totdeauna justificate. La nicio jumătate de oră după sosire, cei prezenți în sufragerie erau la curent cu o mulțime de amănunte din viața particulară a familiei Apostolescu, în ce cartier locuiesc, cum a cunoscut-o pe Roxana, ce cercuri frecventează, cât de mult îl pasionează pe el vânătoarea și bridge-ul... Anunțase că nevastă-sa, de profesie ghid într-un muzeu din Capitală, împlinise în urmă cu o lună treizeci și nouă de ani, descrisese cu lux de amănunte sărbătorirea zilei de naștere, cadourile primite, cum s-a îmbătat criță un văr de-al doilea...

Căpitanul trase cu coada ochiului către proaspătul său vecin. Licărul țigării îi dezvăluia fruntea ridată, largă, și gura cu buze senzuale. Medicul purta un halat gros, împodobit cu brandenburguri, iar pe cap avea îndesată o tichie cu ciucure înfioat.

Se săltă încetșor de pe șezlong. Vecinul aruncă țigara în curte și întoarse brusc capul. Era înzestrat cu un auz foarte sensibil, ceea ce se impunea să fie luat în considerație pe viitor.

— Respectele mele! exclamă Apostolescu, jovial.

— Vă salut. Frumoasă seară, nu?

— Admirabilă, pe cuvântul meu. Ozonul mă îmbată pur și simplu. De-a dreptul magnific...

Inspiră zgomotos, ridicându-se în vârful picioarelor și reluă visător:

— În București ducem lipsă de așa ceva, ne sufocă în fiecare clipă aerul otrăvit al țevilor de eșapament... În ce cartier locuiți, dacă nu sunt prea indiscret?

— Pe lângă pasajul Obor.

— Aha... Destul de zgomotos, nu? Eu am un apartament în Balta Albă. Am venit la Ghințurești datorită stăruințelor unei colege a Roxanei. Ca să vedeți, nu mi-aș fi închipuit că există o asemenea stațiune montană. Ce liniște colosală! Dumneavoastră când ați sosit?

— Azi-dimineată.

— Deci nu veți pleca prea curând. Prefer să am parte de un vecin liniștit. Noi vă deranjăm?

— Deloc, nici nu v-am simțit prezența.

— Sincer să fiu, când am văzut cât de izolată este cabana m-am temut că voi da peste o gașcă de cheflii turbulenți. Dacă lucrurile decurg la fel de bine ca în prima zi, ne vom prelungi șederea cu încă două săptămâni.

În spatele lui se ivi Roxana. Purta un capot vaporos, alb, ce forma o pată fantomatică în beznă. Apostolescu îi cuprinse umerii cu brațul și o sărută pe tâmplă.

— Ce zici, mamă dragă?

— Nu știu despre ce-i vorba.

— Îi spuneam domnului inginer că poate ne vom prelungi șederea la popas. Am dreptate?

— Da, șopti ea.

— Ți-e frig? Ești îmbrăcată cam subțirel, ar fi cazul să-ți pui un pulover.

— Frig?

— La munte nopțile sunt reci, mamă dragă. Poți să faci ușor o pneumonie.

— Nu exagera! Mă duc să mă schimb, trebuie să coborâm la cină.

Mormăi un salut la adresa vecinului și se retrase în cameră.

— Cu femeile n-o scoți niciodată la capăt, se simți doctorul dator să explice, riști să le jignești fără să-ți dai seama, cu o nimica toată. Noroc că nevastă-mea e înțelegătoare. Suntem căsătoriți de patru ani și nimic n-a scârțâit în căsnicia noastră...

„Asta să i-o spui lui mutu!” fu tentat căpitanul să

exclame, întrebându-se amuzat ce efect ar produce acest comentariu asupra medicului, dacă l-ar fi pronunțat cu voce tare.

— Sunteți însurat? se interesă medicul.

— Încă nu...

— Nici nu vă plâng, dar nici nu vă invidiez.

Se aplecă peste balustrada balconului și trase cu urechea la zumzetul unui motor de mașină ce sfâșie tăcerea profundă a nopții senine. Din balconul său, situat pe fațada cabanei, putea să vadă o parte a drumului spre oraș.

— Un taxi, anunță el. Oho, ne înmulțim, sporește numărul turiștilor. Bravo!

— Ce se întâmplă? Cine a venit?

— Două persoane... Tocmai coboară din mașină o femeie și un bărbat, acum achită cursa... Doamne, ce femeie superbă! Exemplar de rasă, așa ceva întâlnești doar în filme. O blondă năprasnică! Nădăjduiesc să nu fie nevasta namilei de lângă ea... El pare un urangutan scăpat dintr-o rezervație zoologică. Nu, nu sunt soț și soție, fiindcă plătesc separat. Și ce de bagaje! Trebuie să fie ale ei, parcă ar avea intenția să stea la popas cel puțin o jumătate de an. Gata, nu-i mai văd, au urcat treptele cerdacului.

Aprinse altă țigară și reluă:

— Mă duc și eu să mă îmbrac. Aș fi încântat să cinați împreună cu noi.

— Mănânc împreună cu profesoara. Cred că puteți sta și dumneavoastră la aceeași masă. Cobor îndată...

Se gândi că „urangutanul” abia sosit putea fi secundantul său, ofițerul trimis de colonelul Mitu.

*

Aproape toți ocupanții popasului se aflau în sufragerie. Familia Apostolescu cina la masa Silviei Vlăsceanu.

— Ai cam întârziat, îl întâmpină profesoara. Dacă mai

leneveai puțin în cameră, riscai să rămâi flămând. Adineauri a părăsit sufrageria o bandă de cinci mâncăi.

— Cine erau?

— Niște localnici, amici de-ai lui Ionescu. Mă apucă groaza când mă gândesc cât au putut să înfulece. Dumneata ce comanzi?

— La drept vorbind, nu prea mi-e foame.

— Atunci ia exemplul de la mine și cere-i Matildei un iaurt. Nimic nu menține silueta mai bine decât iaurtul. Ce părere, ai doctore? Te uiți la mine de parcă aş fi picată din lună.

Apostolescu tăie cu dexteritate de chirurg o bucățică din garful frumos rumenit și zâmbi condescendent.

— În privința iaurtului aveți oarecare dreptate, dar...

— Dar ce?

— Tovarășul nostru de masă e bărbat tânăr și trebuie să se hrănească zdravăn.

— Aha! Iar eu sunt o băbătie, nu? Asta ai vrut să spui!

— Se poate? Arătați splendid, pariez că duceți un trai cumpătat. Ce zici, mamă dragă? Am dreptate?

— Ai, încuviință nevastă-sa. Vezi că ți se răcește friptura...

Soții Dimitriu ocupau masa de lângă fereastra ce dădea spre curtea popasului. Avocatul era îmbrăcat în costum negru, cămașă albă cu guler înalt și papion minuscul pe care îl pipăia din când în când, de parcă se temea să nu-l piardă. Nora purta un sarafan portocaliu ce-i sublinia cascada întunecată a părului lăsat în voie pe umeri. Căpitanul avu impresia că soții Dimitriu se certaseră înainte de a coborî din cameră. Avocatul tocmai își umplea un păhărel cu coniac, iar Nora îi vorbea neîncetat, cerându-i probabil să nu mai bea. La un moment dat, ea luă sticla de pe masă și o depuse pe pervazul ferestrei, pufnind.

Prin ușa din stânga, larg deschisă, se vedea barul cu luminile-i voalate și se auzea o melodie zgomotoasă. Silvia

Vlăsceanu o chemă pe Matilda și-i porunci să închidă ușa „tavernei”, deoarece o deranjează teribil fumul de țigară și hărmălaia. Nevasta medicului se opuse, spuse că ar dori să asculte muzică. După o scurtă tocmeală, profesoara cedă, fu de acord ca ușa să rămână deschisă.

Puțin mai târziu fură aprinse toate becurile din bar și căpitanul putu să vadă măsuta cea mai apropiată, ocupată de patru persoane: Brătîlă, Caranfil, un individ cu alură athletică și fața ciupită de vărsat, și un tip întors cu spatele, căruia îi distingea vag profilul, când întorcea capul spre Brătîlă. Se gândi din nou că „atletul” trebuie să fie colegul său. Cei patru ciocneau des paharele și izbucneau în hohote groase, la auzul cărora profesoara își mușca buzele, iritată.

Wenzl se instalase la capătul opus al sufrageriei, împreună cu o blondă cu înfățișare de vampă, probabil noua venită. Medicul nu exagerase deloc când afirmase entuziasmat că „așa ceva întâlnești doar în filme”. Era o frumusețe stranie, tulburătoare, cu siguranță că majoritatea bărbaților întorceau capul când trecea ea pe stradă. În comparație cu noua venită, Nora și Roxana - despre care în niciun caz nu se putea spune că sunt urâte - arătau ca niște figurante de mîna a treia față de o vedetă, păreau de-a dreptul insignifiante. Blonda discuta cu Wenzl, îi explica ceva despre pictura lui Franz Hals. Avea o voce ușor răgușită, aspră, ce-i micșora întrucâtva farmecul înfățișării. Austriacul îi sorbea cu aviditate frazele abil construite, rămăsese cu furculița ridicată în aer, parcă nici nu mai îndrăznea să respire.

„Va trebui să mă ocup de frumoasa asta, își zise căpitanul, să descopăr cât mai repede ce zace în căpșorul ei de păpușă... Apoi să caut un moment prielnic pentru a discuta cu «atletul» care a sosit odată cu ea. Încă mai sper să nu fie omul trimis de colonel... are o mutră care îmi displace... Și ce dacă îmi displace? Singura consolare este faptul că nu l-am ales eu. Poate greșesc, poate îmi va fi un

ajutor prețios... Am să-l pun la treabă. Hmm! La întoarcerea de pe munte am avut câteva clipe senzația că îmi scapă din mână un obiect fragil, un unicat pe care n-am apucat să-l examinez cu atenție înainte de a se prefăce în țandări... Uneori mă îndoiesc că ar exista vreun suspect printre cei ce locuiesc la popas; mi se pare că totul decurge firesc, că prezența mea aici nu este absolut necesară.”

Dădu la o parte borcanul de iaurt gol și scoase o țigară. Vru să o aprindă, apoi renunță, amintindu-și că profesoara se scandalizează dacă se fumează la masa ei.

Se uită la ceas. După masa de prânz îi telefonase lui Dobrotescu și-l rugase să-i facă rost de un plan amănunțit al Peșterii Haiducului. Conveniseră să se întâlnească la barul popasului, la orele douăzeci.

Cei patru cheflii intrară în sufragerie și se așezară la o masă de lângă Wenzl și noua venită. Aveau figurile congestionate și râdeau de se cutremurau geamurile. Căpitanul putu în sfârșit să-l vadă clar și pe cel care în bar șezuse întors cu spatele. Un ins de statură mijlocie, banal, cu figură comună, ștearsă, lipsită de particularități, absolut neînsemnat. Caranfil o prinse de cot pe Matilda și-i puse o întrebare în șoaptă, apoi se îndreptă aferat către bucătărie. Reveni după câteva minute, purtând triumfal un platou plin cu ciuperci prăjite.

— *Champignons frites à la Ghințurești*, anunță el cu emfază. Rog pe fiecare să se servească după plac. Sunt delicioase!

— Vai de mine, se sperie profesoara. Ciuperci seara? Mi-e teamă să nu fac o indigestie. Sunt contraindicate pentru mine.

— Gustați, totuși.

— Am să încerc. Dacă mi se va umfla ficatul, dumneata vei purta răspunderea, pentru că m-ai ispitit. Piei, satano!

Își puse o lingură, oftă și mai adăugă încă una cu vârf, zâmbind jenată.

— Fie ce-o fi! Recunosc, au o aromă grozav de îmbietoare.

Apostolescu se uită întrebător la nevastă-sa înainte de a pune două porții serioase în aceeași farfurie. Luă și căpitanul, apoi Caranfil defilă pe la celelalte mese, explicând cu mândrie că ghebele au fost gătite conform unei vechi rețete culinare, moștenită de bucătăreasă de la o străbunică. Wenzl se foi pofticios pe scaun, stâlcind cuvintele:

— *Mein Gott!* Bureții prăjiți sunt foarte buni, domnule Caranfil.

Nu refuză nimeni, nici măcar taciturnul Dimitriu, care până atunci se uitase disprețuitor la șnițelul din farfurie, fără să se atingă de el. Părea necăjit sau, mai degrabă, preocupat.

După ce termină de mâncat, căpitanul se îndreaptă spre bar. Erau ocupate trei din cele cinci măsuțe, una de niște pădurari care beau rom, alta de doi localnici, iar cea de a treia de Dobrotescu, care trăgea meditativ din pipă, privind paharul cu oranjadă din fața sa.

Ceru o sticlă de *Pepsi* nevastei lui Ionescu, care oficia la bar, se așază la masa de lângă Dobrotescu și primi de la acesta în mod discret planul Peșterii Haiducului.

După vreo jumătate de oră rămase singurul client al barului. Își luă paharul cu Pepsi și se cățăără pe unul din scaunele înalte din fața tejghelei. Nevasta lui Ionescu puse deoparte oglinjoara în care tocmai se admira și spuse:

— Se lasă cu chef mare, tovarășul Brătilă a luat două sticle de *Traminer* și m-a rugat să-i mai pun încă două la frigider.

— Ciupercile cer băutură. Veți face vânzare serioasă...

— Bine ar fi! Stăm cam prost cu planul. Avem clienți mai puțini anul acesta.

— Am remarcat că au mai sosit trei persoane.

— Trei?

— Blonda și cei doi bărbați care cinează cu Brătilă și

Caranfil.

— Numai acela înalt locuiește la cabană, celălalt este în trecere, spunea că va pleca astă-seară sau la noapte.

— Probabil i-a făcut o vizită lui Caranfil sau lui Brătilă.

— Nu cred. I-a cunoscut aici, întâmplător. E cam palid, nu i-ar strica să rămână câteva zile la popas, ar mai prinde puteri.

— Pare slab în comparație cu celălalt.

— Cu domnul Moldovan? O, falnic bărbat! se extazie sfrijita bărmăniță. Va locui zece zile la popas. Domnul Caranfil spunea că va încerca să-l convingă să stea mai mult, să-și facă aici tot concediul. Ar fi păcat să plece după zece zile, vremea-i splendidă, anul trecut ploua de rupea pământul.

Se întrerupse pentru a goli o scrumieră, apoi reluă:

— A plouat o lună întreagă, zi de zi, credeam că nu se mai termină. Sper să nu se repete povestea... Duduia Opriș are nevoie de soare, de lumină, vrea să facă niște peisaje pe piscul Cocorul...

— ?!?

— Duduia blondă. E pictoriță... Și-i tare simpatică, mi-a promis o acuarelă. Austriacul a și luat-o în primire, a invitat-o să-l însoțească în excursii.

— A primit?

— Putea să-l refuze? Dacă toți bărbații ar fi atât de manierați ca dânsul.

Tăcu brusc pentru că tocmai intra cel de care vorbea, însoțit de pictoriță.

— Luați loc, *Freulein* Felicia, o invită Wenzl pe pictoriță. Comand două whisky-uri mari.

— Îmi pare rău, dar sunt obligată să vă refuz. Sunt frântă de oboseală, am călătorit timp de șase ore, dacă beau alcool voi avea insomnie.

— Atunci o oranjadă?

— Accept.

Wenzl se grăbi să ia paharul cu oranjadă, se așeză lângă

pictoriță, aprinse un trabuc și începu să pufăie cu satisfacție, răspândind în încăperea joasă un pătrunzător miros de zdrențe arse.

Un moment sau două căpitanul se uită peste umăr la noua sosită, care îi susținu privirea, zâmbind cu ironie.

Barul se aglomeră, încetul cu încetul. Mai întâi se iviră soții Dimitriu, el crispat, morocănos, ea cuprinsă de o veselie forțată. Avocatul ceru un rom cubanez, iar nevastă-sa o cafea mică. Peste câteva minute își făcu apariția și familia Apostolescu. Doctorul contemplă cu jind sticlele multicolore etalate pe barul din spatele bărmăniței, oftă din toată puterea plămânilor și-i zise nevastei:

— Bem și noi ceva? Văd că au un lichior *Indian*.

— La ora asta n-am chef de lichior *Indian*. Ia două *cremșnituri*, dacă sunt proaspete, bineînțeles. Pe urmă facem o plimbare.

Se așezară în dreapta și în stânga căpitanului, tăcuți, serioși, ca doi copii cuminți care se pregătesc să asculte un basm demult râvnit. La un moment dat căpitanul observă că nevasta medicului se uită cu ură la Nora; o fixa cu priviri feroce, stăruitor, pregătită parcă să se repeadă la ea și să o sfâșie. Se întrebă care ar putea fi motivul atitudinii neașteptate a Roxanei Apostolescu față de Nora Dimitriu, fără a reuși să ajungă la o concluzie mulțumitoare, logică. Doctorul se aplecă și-i șopti la ureche:

— Oare vom avea liniște la noapte?

— De ce nu?

— Mă gândeam la grupul de gălăgioși din sufragerie. Am oroare de bețivi. Sper să nu prelungească bairamul... Nevastă-mea stă cam prost cu sistemul nervos.

— Se distrează, nu cred că vor depăși măsura.

— Să se distreze cât vor, dar fără scandal.

Silvia Vlăsceanu intră să-și ia o sticlă de apă minerală și un pachet de țigări. La plecare îi mărturisi *Huhurezului* că pică din picioare de oboseală și-i recomandă să nu bea cot la cot cu „pilangiii” din sufragerie. Hariton anunță că va

face o scurtă „promenadă” cu soția pe aleea din spatele popasului, apoi ură noapte bună tuturor și iese.

Apărură cei patru cheflii, râzând, înghiontindu-se. Nu dădeau semne de slăbire a capacităților fizice sau intelectuale. Brătilă îi recomandă pe noii veniți:

— Domnule inginer Vălușeanu, faceți cunoștință cu noii noștri colegi de suferință, Moldovan și Băbeanu.

Căpitanul dădu mâna cu ei. Primul avea o palmă enormă, puternică, cel de-al doilea degete umede și foarte reci.

— Ne retragem în sala de biliard, îl informă Brătilă. Nu vă tentează o partidă?

— Voi veni mai târziu.

— Poate gustați un păhărel de vin cu noi.

— Mai mult de un șpriț n-am să pot bea. Un șpriț lung, de vară.

— Cum doriți... Domnul Băbeanu a picat la ȧanc, exact când aveam nevoie de un partener la biliard. Am vrut să-l convingem să mai rămână câteva zile la popas, dar...

— Regret, zise Băbeanu, sunt în trecere, mâine trebuie să mă prezint la serviciu. Am un tren la noapte, n-aș vrea să-l scap. Poate cu altă ocazie...

Se exprima cu o voce lipsită de orice modulații și fuma într-un fel ciudat, ținând țigara ascunsă în căușul palmei, de parcă se temea să nu fie surprins fumând. Căpitanul se gândi cât de greu i-ar fi să urmărească un asemenea individ lipsit de personalitate pe o stradă foarte aglomerată.

Brătilă plesni din palme și arătă cu capul spre Moldovan:

— Goliatul nostru susține că va executa cinsprezece caramboluri consecutive. Sunt tare curios să asist la o astfel de performanță.

— Voi încerca să nu vă dezamăgesc, spuse Moldovan. De fapt, n-am mai jucat biliard de vreo câțiva ani. Abia aștept să pun mâna pe tac. Mergem?

— Mergem, zise Brătilă, apucând în fiecare mână câte

două sticle de *Traminer*, puse pe marginea barului de nevasta lui Ionescu.

— Am să vă urmez, promise căpitanul.

— Să nu întârziați, îl sfătui Caranfil. În noaptea asta o facem lată. Gata, băieți?

Ieșiră în pas cadențat, chicotind, urmăriți de privirea blazată a lui Dimitriu.

Căpitanul se întrebă din nou dacă nu cumva pierde timpul zadarnic la popas. I se părea că în jurul său domnește atmosfera obișnuită a locurilor în care oamenii își petrec zilele libere, era ispitit să-și facă imediat bagajele și să părăsească popasul. Se hotărî totuși să mai aștepte... Ce să aștepte? Nu cumva infractorul necunoscut și-a realizat intențiile? În cazul acesta... Preferă să nu-și ducă gândul până la capăt.

De mai multe ori luase în derâdere așa-zisul „instinct infailibil” dar iată că în seara aceasta era ispitit el însuși să se bizuie și pe instinct. Oare ce nădăjduia să se întâmple? Rutina îl avertiza să dea dovadă de puțină răbdare, să aștepte să se ivească un indiciu. În împrejurări de mare tensiune nervoasă majoritatea oamenilor se trădează printr-un gest oarecare, mărunț, dar semnificativ, ce poate fi sesizat de un fin observator, de un anchetator cu experiență, bine antrenat. Când intervin situații dificile, chiar cei mai calmi indivizi își schimbă comportamentul obișnuit, acționează absurd, copilărește, independent de voința lor...

Dădu să se ridice, dar se opri pentru că pictorița tocmai se apropia de bar.

— Un pachet de țigări *Amiral*, îi ceru ea nevastei lui Ionescu, jucându-se cu pandantivul enorm ce-i atârna la gât. Lanțul se desprinsese, și bijuteria căzu pe parchet, în fața barului. Căpitanul se repezi să o ridice, o înmână posesoarei și aceasta îl răsplăti cu un surâs.

— Vă mulțumesc, domnule...

— Vălureanu, inginer Andrei Vălureanu.

Pictorița deschise pandantivul în care era montat un ceas și se îmbufnă.

— Iar a rămas în urmă. Nu l-am mai dat la curățat de vreo patru ani.

Căpitanul își mușcă buzele contrariat, lăsă să se scurgă o mică pauză și rosti automat:

— Potrivți-l după al meu. Am un *Omega* fabricat în '69.

„Așadar, gândi el, am făcut cunoștință cu persoana care mă va secunda... Dacă nu l-aș cunoaște pe colonelul Mitu, aș putea să jur cu mâna pe inimă că ține cu tot dinadinsul să-mi joace un renghi...”

Pictorița zâmbi cu cochetărie și se recomandă cu voce alintată:

— Felicia Opriș. Se pare că am nimerit într-o stațiune formidabilă, domnule inginer. Întotdeauna am fost norocoasă. Nu credeți în noroc?

— Nu prea. Multora le-a dat norocul prea mult, nimănui destul.

— Sunteți cam pesimist.

— Da, din păcate.

— Știți că aveți o fizionomie interesantă? Sunt pictoriță, am să vă fac un portret într-una din zilele următoare.

— Voi fi cel mai cuminte model.

— Bun, acum vă părăsesc, am impresia că domnul Wenzl mă așteaptă cu nerăbdare.

— Nu-l lăsați să se perpelească. Sărut mâinile!

Se uită după ea, admirându-i mersul unduitor, bustul cabrat, ținuta mândră a capului, aproape nevenindu-i să creadă că pictorița era secundantul trimis de colonelul Mitu.

„Ideea de a o expedia aici pe fata asta mi se pare totuși năstrușnică. Deh, nu se poate susține că șeful este lipsit de simțul umorului. În ce fel mă va ajuta ea? Mă tem că în cele din urmă va trebui să-i port eu de grijă.”

— Duduia Felicia vă simpatizează, îl avertiză în șoaptă bărmănița.

— Credeți?
— Se vede de la o poștă.
— Ce cameră ocupă?
— Camera numărul 12, îl informă ea cu pudicitate falsă, coborând pleoapele.

„Aiurita asta mă și crede amorezat lulea, gândi căpitanul ieșind din bar. Într-un fel nici nu-i rău, voi putea să discut nestingherit cu pictorița oricând, sub pretext că îi fac curte.”

Sala de biliard era luminată *a giorno* de o lustră impunătoare, pe pereți atârnavu câteva peisaje montane și, exceptând masa de joc, într-un colț al încăperii se mai afla o mäsută rotundă pe care erau depuse sticlele de vin și paharele. Intrarea sa fu salutată cu chiote de veselie.

— Cum e cu carambolurile? se interesă căpitanul.

— L-am ratat pe ultimul, răspunse Moldovan. Se vede că n-am mai pus mâna pe tac de ani de zile.

— Să facem câteva partide de 72, propuse Caranfil după ce dădu peste cap un pahar de vin.

Vru să-l umple și pe al lui Băbeanu, dar acesta refuză cu o clătinare a capului.

— Nu mai beau, n-are rost să plec amețit la drum.

— Toate drumurile duc la gara Ghințurești, imposibil să te rătăcești, scandă Brătilă. Hai, copii, ciocniți câte un păhărel. Pe urmă facem echipele, va trebui să tragem la sorți, unul din noi va sta de o parte și va marca scorul.

Moldovan fu cel care rămase afară din joc; se instală la mäsută, înarmându-se cu un pix și cu o coală de hârtie. Caranfil urma să joace cu Băbeanu, iar Brătilă cu căpitanul, care își propuse să-i urmărească cu atenție. Caranfil suferea în mod vizibil de câte ori rata o lovitură, își acoperea ochii cu palmele și se văicărea. Băbeanu chicotea deseori, își consola partenerul și se străduia să câștige, să recupereze cât mai multe puncte. Brătilă bea șprît după șprît, din ce în ce mai congestionat, izbutind totuși să se mențină lucid. Moldovan nu se putea stăpâni

să nu dea mereu sfaturi complicate, pe care nu le asculta nimeni.

Căpitanul fu nevoit să admită în scurtă vreme că jocul decurge cât se poate de normal. La un moment dat vru să-și aprindă o țigară, și constată că i se terminaseră chibriturile. Băbeanu și Moldovan îi veniră în ajutor, scăpărare brichetele simultan. Băbeanu se dovedi mai iute de mână, bricheta sa ajunse prima sub țigara căpitanului.

După câteva minute căpitanul începu să joace din ce în ce mai neatent, rată cele mai simple poziții, acordând adversarilor nenumărate puncte. Îl obseda un anume fapt scăpat din vedere, uitat, petrecut în cursul serii, un gest sau poate o replică a unuia din ocupanții popasului. Din nefericire, nu reușea să-și amintească acel fapt.

— Ne faceți cam multe cadouri, domnule inginer, îl tachină Caranfil.

— Aveți dreptate... Nu sunt în formă, mi-am adus partenerul la sapă de lemn.

— Nicio pagubă, veți juca mai bine în partida viitoare, îl consolă Brătîlă. Mai beți un sprîț, e cel mai bun leac, vă garantez.

— Nu... Se impune să fac o pauză. Vă cedez locul, domnule Moldovan. Vă revine sarcina să răsturnați scorul. Ies să iau o gură de aer și să fac câțiva pași. Poate mă întorc.

— Ne găsiți tot aici, îl asigură Caranfil.

*

Străbătu încet curtea, și după ce trecu de poartă întoarse capul și se uită la fațada cabanei. O singură fereastră era luminată, cea a camerei ocupată de familia Dimitriu. Își privi ceasul, instinctiv; se apropia miezul nopții.

Porni către marginea pădurii, inhalând cu aviditate aroma de cetină, ocoli un boschet și se așază pe o

buturugă.

Se strădui din nou să-și amintească ce fapt scăpase din vedere. Recapitulă metodic tot ceea ce văzuse și auzise, începând din clipa când discutase din balcon cu medicul Apostolescu, până când părăsise sala de biliard. Zadarnic... Își prinse tâmpilele în palme, oftând. Avea senzația neplăcută că bâjbâie cu ochii acoperiți printr-o încăpere necunoscută, vastă, că se împiedică neîncetat de mobile fără a izbuti să găsească ieșirea salvatoare.

Un foșnet îl obligă să înalțe brusc capul și să privească înapoia sa. Dinspre pădure veneau agale două persoane, pe care le recunoscuse pe măsură ce se apropiau, întâi după mers, apoi după timbrul vocilor: Wenzl și nevasta medicului Apostolescu. Se strecură tiptil în spatele boschetului și trase cu urechea la dialogul ce continua.

— ...și mă duci cu vorba, şuieră cu furie Roxana.

— Te-am rugat să ai răbdare, replică austriacul.

— Câtă răbdare? Aștept ca o caraghioasă de atâta timp. Și care-i rezultatul? Absolut nimic!

— Ți-am promis că îndată ce...

— Sunt sătulă de promisiuni.

— Te implor, fii rezonabilă, mult a fost, puțin a rămas.

— Mai știi altceva? Schimbă placa. Nu pricepi că mi-e lehamite de cretinul ăla cu veșnicul lui refren „Ce zici, mamă dragă? Am dreptate?” Mi s-a acrit, am început să mă tâmpesc de când mă joc de-a v-ați ascunselea. Măine-poi-măine am să împlinesc patruzeci de ani, și tu îi dai zor mereu cu răbdarea.

— Nu te supăra, Roxi, eu practic un joc ceva mai periculos decât al tău, jocul de-a hoții și vardiștii. Stau pe muchie de cuțit.

— Uite că nu-mi mai pot stăpâni nervii.

— Ți-am dat cuvântul că anul acesta...

— Nu mai pot să cred în cuvântul tău. Ai impresia că sunt tâmpită? Îi faci ochi dulci nevastei lui Dimitriu și...

— Eu?

— Nu mă întrerupe! Mi-am dat seama că-i tragi clopotele încă din clipa când am intrat în sufrageria popasului ăstuia nenorocit. Și dacă îți închipui că mă păcălești dând târcoale blondei...

— Care blondă? Pe asta de unde ai mai scos-o?

— Care? Pictorița aia jigărită, cu mutra de madonă. Te gudurai ca un cățeluș pe lângă ea, dar eu nu mă las amăgită, m-am prins că în realitate ți se scurg ochii după nevasta avocatului. Dacă nu-ți iei în serios făgăduiala am să te distrug, am să te strivesc ca pe o gănganie, așa să știi!

— Anul acesta se va aranja totul. Sunt mai aproape ca oricând de țintă.

— Vorbe...

Wenzl o atrase spre el și o sărută zgomotos, teatral. Roxana se potoli ca prin farmec. Se desprinsese cu un suspin din îmbrățișare, își netezi poalele rochiei și spuse:

— Mă duc. Rămâi pe loc un minut, nu e bine să fim văzuți împreună.

— Firește.

Roxana își mai netezi încă o dată rochia, apoi se îndreptă cu pași mărunți către poartă. La scurt timp după ea plecă și Wenzl, aprinzându-și din mers un trabuc.

Căpitanul se pregăti să se ridice, dar în momentul următor fu nevoit să se lipească iarăși de pământ, cu toate simțurile încordate. Dinspre pădure se ivea a treia siluetă, încet, foarte încet, cu mâinile la spate, cu umerii încovoiați. Se opri două-trei secunde, părând că vrea să apuce în altă direcție, mormăi ceva, apoi trecu foarte aproape de căpitan, care o recunoscă pe Nora Dimitriu. Probabil ascultase și ea convorbirea dintre Wenzl și Roxana. Luna îi lumină o clipă chipul prelung, smead, pe care era întipărită o expresie de vie curiozitate...

„Asta-i bună, mi-a fost dat să asist fără să vreau la o poveste de amor și gelozie, cu iz de melodramă.”

Memoria-i profesională, bine antrenată, înregistrase

fidel discuția de mai înainte.

„Vasăzică, Wenzl îi promite Roxanei, pe care evident o cunoaște de mai multă vreme, că anul acesta se va întâmpla un eveniment hotărâtor, ce va schimba soarta amândurora. Și totodată afirmă că se joacă de-a *hoții și vardiștii*. Ciudat, tare ciudat! Iar Roxana îl amenință cu distrugerea, dacă el nu-și va ține promisiunea. Tare ciudat! Și ce amestec are Nora Dimitriu?

Instinctul îl sfătuia ca deocamdată să amâne căutarea răspunsurilor la aceste întrebări. Considera mult mai important amănuntul acela care îi trecuse ca un fulger prin minte în cursul serii... Și era furios că nu reușea să-l localizeze, să-l izoleze din noianul de fapte ce i se aglomerau dezordonat în gând.

Se ridică enervat și se îndreptă către cabană.

Capitolul 7

Controlă ca de obicei dacă intrase cineva în cameră în lipsa sa. Nu intrase nimeni și nici bagajele nu-i fuseseră scotocite. Îmbracă apoi pijamaua și se întinse pe pat, potrivindu-și perna sub cap. Prin fereastra deschisă pătrundea freamățul odihnitor al pădurii și din când în când, ca un refren, pocnetul slab al bilelor de biliard. Aruncă o privire asupra ceasului: două fără douăzeci! În ciuda orei avansate, cei patru combatanți continuau să rămână în sala de biliard.

Nu reușea să înlăture senzația supărătoare că rătăcește neconținut printr-un spațiu încercuit, că bâjbâie cu mâinile întinse și legat la ochi ca într-un joc de-a baba oarba, încercând în zadar să apuce pe oricare dintre cei nouă ocupanți ai popasului, care tropăiau și băteau din palme în jurul său pentru a-l deruta.

Îi trecu în revistă pe toți, le analiză iarăși chipurile, gesturile, comportamentul, în speranța că va izbuti să discearnă amănuntul scăpat din vedere, amănunt pe care îl considera deosebit de important pentru orientarea anchetei.

1. *Dimitriu Ion*: posac, distant, inabordabil, adept înfocat al zeului Bachus; nu-și ascunde pasiunea pentru băuturile alcoolice, nu se sinchisește cum se comportă soția, afișează uneori o ușoară aversiune față de austriacul Wenzl.

2. *Dimitriu Eleonora*: ușuratică, de o veselie exagerată, deseori deplasată, dispusă să accepte compania oricărui bărbat de la popas, dar mai cu seamă pe cea a austriacului. Oare prezența ei la marginea pădurii, în toiul nopții, se datorează unei simple coincidențe? I-a urmărit în mod deliberat pe Wenzl și pe Roxana Apostolescu? În ce scop? În general, nu pare să fie dotată cu inteligență, dar poate mimează intenționat stilul de-a se purta al unei femei banale, mediocre, frivole. Numele ei a fost pomenit în dialogul dintre cei doi „amorezi”, fapt de care va trebui să se țină seama pe viitor.

3. *Brătilă Matei*: cu buzunarele pline de bani, dispus să achite cu nonșalanță băuturile consumate de ceilalți; de un calm silit, gata să se sfârâme în unele împrejurări, cum s-a întâmplat în timpul excursiei pe munte, când Caranfil l-a scos din sărite cu un fleac. Curios, insinuant și băgăreț, dornic să știe tot ce se petrece la popas, în schimb alunecos ca un țipar când intră în discuție propria persoană.

4. *Caranfil George*: circumspect, ironic, uneori neliniștit, crispat, de parcă se străduiește să joace un rol ce-i depășește puterile. Va trebui urmărit cu atenție când va mai urca spre piscul Cocorul.

5. *Vlăsceanu Silvia*: în ceea ce o privește, se impune de la bun început o întrebare. Ce a căutat în cimitirul orașului la ora când a fost înmormântată Ruxandra? A motivat că n-a venit pentru prima oară acolo, că-i place să stea pe banca

de lângă pârau și să admire peisajul învăluit în lumina asfințitului... O motivație ce nu poate fi acceptată cu ușurință. Îi bârfește cu zel pe ocupanții popasului, îi ironizează neîncetat, fără părtinire, cu excepția lui Wenzl, despre care nu spune nimic rău. Totuși, a surprins-o de câteva ori cum se uită încruntată la austriac, pe furiș, iar când acesta a întors capul (probabil avertizat de un al șaselea simț că cineva îl scrutează) profesoara și-a schimbat deodată expresia feței, trăsăturile i s-au destins, exprimând un zâmbet larg, mios cu orice preț.

6. *Wenzl Helmuth*: sosit din Salzburg cu intenția declarată de a-și petrece vacanța în România. Mare amator de excursii spre piscul Cocorul. Întreține o neașteptată legătură intimă cu nevasta medicului Apostolescu. S-a exprimat față de ea că se joacă *de-a hoții și vardiștii*, și că este mai aproape de țintă ca oricând. Ce fel de țintă? De când o cunoaște pe Roxana? Ce taină îi leagă? Iată doar trei întrebări cărora va trebui să le găsească răspunsul exact cât mai curând.

7. *Apostolescu Hariton*: ascunde o inteligență subtilă, ascuțită, în spatele unei limbuții caraghioase, de măscărici. Pare să se teamă de nevastă-sa, n-o contrazice niciodată, îi cere neconținut părerea, aprobarea, chiar când este vorba de chestiuni minore. Reprezintă perfect de bine tipul bărbatului ținut cu strășnicie sub papuc. Oare știe că Roxana este amanta lui Wenzl? N-ar fi exclus... Rămâne de văzut cum se va purta în zilele următoare.

8. *Apostolescu Roxana*: energică, voluntară, dispusă să folosească orice mijloace pentru a-și îndeplini scopul. La puține ore după sosirea la popas a riscat o întâlnire nocturnă cu Wenzl, de care în mod cert o leagă nu numai dragostea ci și, mai ales, un teribil secret. Ce secret? Probabil un fapt neagreat de Codul Penal, deoarece și-a permis să-și amenințe fățiș amantul că îl va distruge în cazul când el va încerca să o tragă pe sfoară.

9. *Moldovan Lucrețiu*: ultimul sosit, foarte repede

adoptat de Brătilă și Caranfil. Temperament coleric, impulsiv, înclinând spre schimbarea bruscă a dispoziției. Tipul executantului de rând, posedă o forță fizică neobișnuită și un intelect submediocru.

Până în prezent, două persoane par a fi suspecte: Wenzl Helmuth și Apostolescu Roxana. Dar ceilalți? Pot fi ignorați?

Oftă. Se răsuci cu fața la perete și stinse veioza.

Era ridicol să tragă concluzii, să catalogheze, întrucât nu dispusese de prea mult timp pentru a-i studia pe toți, amănunțit. Din nefericire, cercetările nu se limitează numai la cei nouă turiști, a apărut și un al zecelea, Băbeanu, care nu poate fi înlăturat categoric de pe lista eventualilor suspecti. Poate a sosit cu intenția de a lua legătura cu cineva... Măine îl va însărcina pe Dobrotescu să culeagă informații despre Băbeanu, să afle din ce parte a țării a venit, ce profesie are, etc.

Prezența Feliciei Opriș se dovedea oportună, mai ales în cazul când numărul turiștilor cazați la „Pui de urs” avea să crească. O va pune să-l urmărească pe Wenzl sau pe Roxana Apostolescu.

Continua să nu-i dea pace gândul că scăpase un amănunt important ivit în cursul serii, avea senzația permanentă că deține un *passee-partout* pe care nu se pricepe să-l întrebuințeze cum se cuvine.

Intră în camera de baie, se spală pe față cu apă rece și se privi câteva secunde în oglindă, adresând o admonestare severă insului ce-l fixa încrâncenat. Scoase o țigară, căută chibriturile, apoi își aduse aminte că se terminaseră în timp ce se afla în sala de biliard. Trase sertarul noptierei, luă bricheta pe care de obicei o folosea când fuma pipă, o declanșă cu un gest nervos, și când mica flacăra scapără sub țigară avu revelația, scăpă într-o clipită de obsesia ce-l chinuise în ultimele ore.

Firește, bricheta...

Formidabil! Acum știa din ce pricină jucase biliard din

ce în ce mai mizerabil. Se aplecă peste pervazul ferestrei pentru a verifica dacă jucătorii se mai află în sala de joc. Nu se mai auzea pocnetul bilelor, în schimb lumina dinăuntru proiecta prin ferestre un dreptunghi argintiu pe peluza din spatele cabanei. Probabil făceau o pauză...

Se îmbracă la iuțeală, surescitat. În buzunarul din dreapta puse revolverul, iar în cel din stânga o lanternă cu fascicul subțire și foarte puternic. Merse până la capătul culoarului, pustiul la acea oră, și râcă cu unghia în ușa camerei nr. 12.

— Imediat, îi răspunse o voce voalată și, în mai puțin de un minut, apără în prag Felicia Opreș.

Purta un veșmânt cu o croială excentrică, scurt, amplu, foarte decoltat, albastru cu buline albe. Una din buline, situată pe sânul drept, era colorată în roșu intens.

Păru un moment derutată, apoi îi făcu semn să intre.

— Luați loc.

Căpitanul își plimbă privirea de la bulina roșie până la coapsele lungi, bronzate, ce ieșeau la iveală de sub marginea rochiei excentrice. Pictorița se trase în spatele mesei și rosti automat:

— Locotenent Opreș Felicia. La ordinele dumneavoastră, tovarășe căpitan Vlă...

— Fără formalități. Timpul e al naibii de limitat. Știi să sofezi?

— Bineînțeles.

— Iată cheile mașinii mele, o *Dacia* 1300 parcată lângă poarta cabanei. Ești foarte obosită?

— Puțin.

— În regulă... Te urci în mașină și te repezi în oraș...

Îi întinse o hârtie pe care notase adresa locotenentului Dobrotescu.

— Locuiește vizavi de cinematograful „Progresul”, într-o casă împrejmuită cu gard verde. Îl trezești din somn și-l aduci aici, urgent.

— În camera dumneavoastră?

— Nu. Lași mașina exact în locul de unde ai luat-o și-i spui lui Dobrotescu să stea culcat pe bancheta din spate, să mă aștepte acolo până vin eu la el. Ceva neclar?

— Unde vă găesc după ce mă întorc din oraș?

— Nu va fi nevoie să mă cauți. Ne vom revedea mâine dimineață. Apropo, ce fel de pictoriță ești? Știi să ții penelul în mână?

— Știu. Sunt o adeptă înfocată a stilului nonfigurativ.

— Hm! Amuzant...

Se uită intrigat la bulina însângărată și continuă:

— Am plecat. Grăbește-te și fii cu ochii în patru!

Ieși pe coridor, coborî scările și trecu prin holul luminat numai de două aplice. Trofee de vânătoare agățate pe pereți aruncau umbre bizare pe covor, fotoliile semănau cu niște mogâldețe ghemuite în somn. Orologiul cu pendulă avea să bată în curând orele două.

Rămase un moment în curte, cu auzul încordat, apoi ocoli repede cabana, îndreptându-se către niște magazine joase, situate aproape de liziera pădurii. Cea mai mică dintre ele i se părea potrivită pentru ceea ce își propusese să înfăptuiască, deoarece n-avea lacăt la ușă. Spargerea unui lacăt putea să trezească suspiciuni deloc dorite. Aprinse lanterna și cercetă fiecare ungher. Niște lemne de foc erau depozitate pe peretele din fața ușii, stivuite din podea până la tavan; într-un colț agonizau o grămadă de obiecte, pregătite probabil pentru casare; crătiți găurite, un scaun olog, un aragaz ruginit, două covorașe ciuruite de molii. Se folosi de un covoraș pentru a astupa cu grijă unica fereastră, apoi răsuci comutatorul. Becul era foarte chior, dar n-avea timp să-l schimbe, era obligat să se grăbească dacă nu voia să piardă vânatul în urmărirea căruia se avântase. Ieși din magazin în momentul când pictorița pornea mașina. Îngerul păzitor trimis de colonelul Mitu știa să demareze, *Dacia* se urni lin de la locul de parcare, aproape fără zgomot.

Ajuns în hol, inspiră adânc înainte de a apăsa pe clanța

sălii de biliard. Surescitarea îi dispăruse. Sosise clipa hotărâtoare a înfruntării unui individ în carne și oase, nu mai alerga după o fantomă, bezna avea să se destrame. Era convins că insul asupra căruia și-a fixat atenția *trebuie* să aibă o legătură cu rănirea locotenentului Georgescu Adrian, deci în mod implicit cu cazul pe care urma să-l soluționeze.

Brățilă îi întâmpină revenirea cu un chiot:

— Uraaa! N-aș fi crezut că te mai întorci.

— N-am putut să adorm, am băut prea multe cafele.

— Eu m-am hotărât să suprim cafeaua în timpul concediului, spuse Caranfil. Ei, intri în joc?

— Deocamdată vă asist.

Brățilă continua să joace degajat, reflexele nu-i slăbiseră. Băbeanu părea plictisit sau distrat, Moldovan studia îndelung fiecare lovitură, Caranfil se căina amarnic de câte ori rata.

Căpitanul admise oarecum dezamăgit că jocul se desfășura la fel de firesc ca și la început. Nimic nu isca bănuieli, niciun gest și nicio replică nu-l îndemna să tragă concluzia că se petrece ceva suspect. Scoase o țigară și se apropie de Băbeanu:

— Îmi dați un foc?

— Cu plăcere.

Duse mâna la buzunar, apoi o lăsă să cadă moale pe lângă corp, scuzându-se:

— Îmi pare rău, s-a terminat benzina...

Moldovan se grăbi să-i ofere bricheta sa:

— Păstrați-o până mâine. În noaptea asta nu mă mai ating de țigări, am fumat ca un turbat.

Partida se termină cu victoria echipei formată din Băbeanu și Moldovan, spre neazul lui Brățilă, care rosti ațâțat:

— Ne acordați revanșa!

Moldovan își șterse cu batista petele de cretă de pe degete și clătină din cap:

— Eu mă retrag...

— Vorbești serios? se miră Caranfil. Aseară te lăudai că rezisti trei zile și trei nopți în șir.

— Mă duc să fac nani.

— Nici eu nu pot să mai rămân, interveni Băbeanu. N-am chef să scap Personalul de patru și jumătate.

— Ai timp berechet, aprecie Caranfil.

— Dumneavoastră vă convine, urcați direct în camere. La ora asta nu găsesc niciun taxi, trebuie să merg pe jos până la gară.

Brătilă se uită cu regret la sticlele goale aliniate pe masa din colțul încăperii și zise:

— Ni s-a terminat muniția, e cazul să încetăm ostilitățile. Data viitoare vom fi mai prevăzători.

— Am impresia că voi face o noapte albă, se plânse căpitanul.

— Pot să vă dau un Nitrazepan, spuse Moldovan.

— Am oroare de medicamente, am înghițit o groază de tranchilizante la spital. Am să fac o mică plimbare cu mașina.

— Perfect, atunci du-l și pe amicul nostru până la gară, propuse Brătilă, bătându-l pe umeri pe Băbeanu.

— Îl duc, firește, acceptă căpitanul izbutind cu greu să-și ascundă satisfacția.

Propunerea lui Brătilă era bine venită, îl scutea să recurgă la manevre complicate și poate dubioase pentru a-l convinge pe Băbeanu să se urce în mașină nesilit. Lucrurile aveau să se desfășoare normal, cu simplitate, fără suspiciuni. Experiența îi demonstrase de multe ori că planurile simple au cele mai sigure șanse de reușită.

Dar Băbeanu nu se arată prea bucuros de ocazia ivită, îl scrută bănuitor și bombăni:

— N-aș vrea să profit de amabilitatea dumneavoastră.

— Ce spui, neică! exclamă Caranfil. Omul te ia cu plăcere, și dumneata faci nazuri ca fata mare la măritiș. Profită, totuși! Și fii mai înfipt, că altfel mori de foame cu

merindea în traistă.

— Bine, acceptă Băbeanu, dacă insistați, vin cu mașina. Vă rămân îndatorat.

„Ai să vezi tu îndată cât de îndatorat îmi vei rămâne,” gândi căpitanul, silindu-se să-l privească cu simpatie.

Se despărțiră în hol. Moldovan, Brătilă și Caranfil îi urară „drum bun” lui Băbeanu înainte de a urca în camere.

Felicia își îndeplinise misiunea, *Dacia* se afla la locul obișnuit, parcată între *Volkswagenul* lui Wenzl și *Trabantul* medicului Apostolescu. Căpitanul se întreabă un moment cum s-ar fi descurcat în cazul când pictorița nu s-ar fi întors la timp și cum ar fi reacționat Băbeanu constatând absența mașinii.

Pășiră agale către poartă. Băbeanu își ridică gulerul hainei și mormăi:

— Răcoare, nu glumă.

— S-a înnorat, s-ar putea să plouă.

În secunda, aceea căpitanul se decise să renunțe parțial la planul său, renunță să-l mai ducă pe Băbeanu în magazie. Intenționase să stea de vorbă cu el acolo, să-l supună unui scurt interogatoriu, să afle, dacă avea să fie cu puțință, cu ce scop venise la cabană, apoi să-l predea locotenentului Dobrotescu, iar în zilele următoare să verifice riguros datele obținute. Locul ales mai înainte nu i se mai părea potrivit, din pricina distanței. Băbeanu putea să se opună cu vehemență, să țipe, să provoace scandal pentru a-și alerta complicele.

Îl apucă de brațul drept cu un gest amical, deschise portiera din spate și-l împinse cu un gest mai puțin amical către Dobrotescu.

— Ia-l în primire!

Trecu apoi la volan și porni *Dacia* spre oraș, foarte încet. Auzi zgomot de luptă îndârjită în spate, gâfâieli și o înjurătură strecurată printre dinți.

— M-a mușcat de mână, anunță Dobrotescu. Se zbate ca un țipar.

— Ce înseamnă mascarada asta? strigă Băbeanu. Dacă scap trenul...

— De-acum înainte vei scăpa multe trenuri, îl înștiință căpitanul. Trebuie să tăifăsuim oleacă, sunt convins că ascunzi ceva. Și noi n-avem altceva mai bun de făcut decât să aflăm ce ascunzi. Ai înțeles, nu-i așa?

— Nu. Am o minte cam înceată, nu pricep unde bateți.

— Vei pricepe îndată. Stai liniștit, nu te agita, îți consumi energia de pomană.

— Puteți mări viteza, zise Dobrotescu.

— Încă nu. Percheziționează-l, ușurează-l de uneltele periculoase. N-aș vrea să ne facă cine știe ce poznă mai târziu. Ei, ai găsit ceva?

— Un pumnal cu mânerul de corn.

— Bravo! Deci nu m-am înșelat asupra persoanei. Pariez un leu contra o mie că pumnalul reprezintă un corp delict.

Opri mașina, aprinse lumina din interior și scoase o țigară pe care o învârti între degete, părând că se întreabă dacă este cazul să fumeze sau nu.

— Să începem programul. Cum te numești?

— Îți bați joc de mine? Am făcut cunoștință aseară, am ciocnit un pahar împreună, am jucat biliard și acum mă...

— Vreau să fiu sigur că nu ți-am uitat numele.

— Băbeanu mă cheamă.

— Și mai cum?

— Fac alergii la bancurile proaste. Repet, n-am chef să scap trenul. Dacă mâine nu mă prezint la serviciu...

— Întreprinderea pentru care lucrezi tu va da în curând faliment. E pe drojdie. De fapt, cu ce te ocupi?

— Nu te privește. De ce mă țineți aici? Ce aveți cu mine? V-am înșelat cu ceva?

— Ești curat ca lacrima, băiețăș.

— Am să mă plâng autorităților.

— Mi-e lehamite de vorbăria fără rost. Cu ce treburi ai venit la „Pui de urs”?

— Nu cumva sunt interzise excursiile? Am venit să mă

distrez, era ultima mea zi de concediu.

— Cu cine ai luat contact și din ordinul cui?

— În definitiv, pe cine reprezinți dumneata?

— Întrebările le pun eu, sper că atâta lucru ai priceput.

— Probabil reprezinți concurența. Am putea să cădem la învoială, să încheiem un târg. Facem un schimb de informații, se alege fiecare cu câte un câștig în plus. Depinde de marfa pe care o oferi.

— Nu te repezi să licitezi. Eu nu ofer nicio marfă, adică nu-ți ofer niciun fel de marfă care ar putea să te ispitească. (Se întoarse pe jumătate, îi puse sub ochi legitimația pe care o scosese dintr-un compartiment secret al geamantanului înainte de a ieși din cameră.) Sunt ofițer de miliție. Mulțumit?

Băbeanu se ghemui și clipi speriat. Își umezi buzele și mormăi:

— Ofițer de miliție... Ce treabă are Miliția cu mine?

— Hai, dă-i drumul, spovedește-te. Imposibil să nu cunoști regulile jocului pe care l-ai practicat. Fii băiat deștept și ușurează-ți situația. Știi prea bine că în ziua când vei pași pe poarta tribunalului se va ține seama de felul cum te-ai purtat în timpul anchetei. N-ai prea multe căi de ales, rolul tău s-a sfârșit.

— Ce rol? N-aveți nicio dovadă împotriva mea.

— Cum e cu pumnalul?

— Nu-i al meu. L-am găsit azi-dimineață.

— Unde l-ai găsit?

— În... tren. M-am aplecat să-mi leg șireturile și l-am văzut sub bancă. Poate l-a pierdut cineva, poate...

— Sigur că da, l-ai zărit absolut întâmplător și nu te-ai putut abține să nu-l iei pentru că era o sculă a naibii de folositoare în anumite ocazii. Am ghicit?

— Și ce-i cu asta? Pot fi acuzat de port ilegal de armă albă. Atât și nimic mai mult.

Își încreți fruntea și pe obrajii cenușii i se întipări o expresie de îndărătnicie sălbatică, amestecată cu viclenie.

Căpitanul aprinse țigara și începu să fumeze preocupat, lăsând impresia că a uitat de Băbeanu. După vreo jumătate de minut rosti rar și răspicat:

— Nu vei fi acuzat numai de port ilegal de armă albă. Ai și întrebuințat pumnalul. Și nu pentru a tăia pâine sau pentru a deschide o cutie de conserve. Golește-ți buzunarele! Rapid! Înmânează-i tovarășului locotenent obiectele pe care le deții.

Băbeanu schiță o grimasă de dispreț, apoi se execută fără să pară prea afectat de dorința căpitanului. Dobrotescu numi cu glas monoton obiectele primite:

— O legătură de chei, o batistă, un portofel legat cu elastic, un stilou, un portțigaret, două zaruri.

Căpitanul îndepărtă cu latul palmei șuvițele groase de fum ce i se încolăceau prin față și conchise:

— Puțin, foarte puțin... Mai gândește-te, domnule Băbeanu, poate ai uitat să ne arăți un obiect.

— N-am uitat!

— Bricheta.

— Ce brichetă?

— Îmi pierd răbdarea.

— Mă rog, dacă țineți cu tot dinadinsul.

— Țin!

Băbeanu oftă, trase din buzunarul de la piept bricheta și o întinse cu o mișcare domoală către locotenent. Căpitanul o luă, o săltă în palmă, apoi o apropie de lumină pentru a o examina mai bine. Da, nu se înșelase, era chiar bricheta în formă de obuz, gălbuie, bricheta pe care locotenentul Georgescu Adrian o primise cadou de la unchiul său, colonelul Mitu. Nu rămânea niciun dubiu... Inscripția de pe ea fusese scrijelită în pripă, cu neglijență, încă se mai distingeau câteva litere ale dictonului latin *Dulce et decorum est pro patria mori*.

— Frumoasă brichetă!

Băbeanu duse mâna la gât și începu să găfâie. Căpitanul aprinse bricheta, îi privi posac flăcăruia alungită, dreaptă,

și zise:

— Funcționează, mai are destulă benzină, m-ai mințit când ți-am cerut un foc mai devreme. Mi-ai spus că s-a terminat benzina. Cum a ajuns bricheta la tine? Tot în tren ai găsit-o? Vorbește!

Băbeanu închise ochii și-și trosni degetele umede, amintindu-și schimbarea de atitudine a „Șefului” când îi explicase cum a reușit să se descotorosească de urmăritor. Îl fixase cu o privire de gheață și nu-l invitase să intre în apartament, îl ținuse în picioare, lângă cuierul din antreul devenit dintr-o dată prea strâmt. Hainele atârinate în cuier duhneau a tocană proastă, din spatele unei uși întredeschise răzbătea mârâitul furios al unui câine, iar vocea omului ce continua să-l privească din ce în ce mai urât răsună hârâit:

„Ai să rămâi până la sfârșitul vieții un găinar de trei parale, un idiot care gândește cu picioarele, nu cu capul. Te-a îndrăgostit necuratul să ataci un ofițer de miliție!”

„V-am explicat, n-aveam cum să mai scap de el, m-a agățat la ieșirea din gang. Și atunci, singura posibilitate...”

„Amărâtule! Stau și mă întreb dacă pot să te mai folosesc pe viitor. N-am chef să mă trezesc cu o armată de milițieni la ușă. Ai călcat în străchini și acum trebuie să-mi storc eu creierii, să caut o rezolvare.”

„Nu m-a văzut nimeni, vă jur, strada era pustie.”

„Dracul m-a pus să mă înghăitez cu tine.”

„I-am ușurat buzunarele, i-am luat totul, o să se creadă că a fost atacat pentru a fi jefuit.”

„Îi dai zor cu crezutul. Îi consideri chiar atât de fraieri pe ăia care te-au băgat o dată la răcoare? Sper că n-ai păstrat nimic pentru tine. Trebuie să dispară pe vecie tot ce ai luat de la el.”

„Vă jur...”

„Te știu eu cât ești de lacom. Ai să înfunzi pușcăria pentru cine știe ce fleac. Întoarce-ți buzunarele pe dos, vreau să mă conving că spui adevărul.”

Altul care îi ordonase să-și golească buzunarele; pieriseră parcă pentru totdeauna frumoasele vremuri de odinioară, când golea el buzunarele unor gură-cască!... Da, avea dreptate să-l numească găinar de trei parale... L-a răpus lăcomia, a râvnit la o nenorocită de brichetă, a ascuns-o în căptușeala șepcii pentru a nu fi dibuită. Și acum a căzut beleaua pe capul lui din cauza unui fleac pe care ar fi putut să-l evite ușor. Oare mai există vreo scăpare?

Deschise ochii și șopti:

— N-am găsit-o în tren.

— Știu, ai jefuit un muribund.

— Eu...

— Cine te-a trimis la cabană? Cu cine ai luat contact?

— Dacă se află că am ciripit... Nu, nu pot să vă spun, ar fi în stare să-mi reteze beregata...

Cuvintele i se terminară cu un țișat pițigăiat, ca de guzgan prins în cursă. Trase de gulerul cămășii, gemând, și scutură capul. Căpitanul deschise ușa și azvârli chiștocul afară. Ieși din mașină, făcu doi-trei pași și respiră cu nesaț aerul răcoros al dimineții montane.

Auzi un pocnet în urma sa, se întoarse fulgerător și-l văzu pe locotenentul Dobrotescu căzând din mașină, pe Băbeanu sărind peste corpul lui și pornind în goană la vale, pe lângă parapetul ce mărginea partea stângă a drumului.

„Nu poate să scape, e naiv dacă își închipuie asta.”

Începu să alerge după el, îl ajunse după vreo sută de metri, îl apucă de mâneca hainei și-i strigă, încercând să-l prindă de mijloc cu cealaltă mână:

— Stai!

Băbeanu se smuci cu o mișcare disperată, cu un ultim efort, se dezechilibra și alunecă peste parapetul metalic umezit de rouă zorilor. Trupul îi plană o clipă în aer, apoi se prăvăli greoi în prăpastie, alunecând printre bolovani și tufe de mărăcini.

Dobrotescu sosea șchiopătând, plin de praf. Avea o

vânătaie deasupra ochiului drept, și din bărbie i se scurgea un firicel de sânge.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— A căzut... Cum de ți-a scăpat?

— Ticălosul! M-a înțepat cu un ac. Probabil l-a avut înfipt în reverul hainei.

— Să coborâm. Să ne grăbim, în curând se va lumina de ziuă și vor începe să circule mașinile. Nu-mi place reclama. Ai grijă unde calci, ține-mă de mână, o iau înainte...

Îl descoperi pe Băbeanu mai repede decât sperase. Zăcea nemișcat, cu capul proptit de o buturugă. Se aplecă și-i cercetă pulsul; era foarte slab. Trebuia transportat de urgență la spital. Fu nevoit să admită cu regret că deocamdată, o bună parte a enigmei avea să rămână la fel de impenetrabilă ca și în momentul când se ivise Băbeanu la cabană.

Îl însărcină pe Dobrotescu să-i anunțe pe cei în drept pentru a elucida circumstanțele accidentului.

Capitolul 8

Se trezi pe la orele zece, obosit și iritat din pricina eșecului suferit peste noapte. Rămase câteva minute în pat, apatic, golit de orice idei, cu privirea ațintită asupra perdelelor înflorate, apoi se ridică greoi și trecu în camera de baie.

Fu nevoit să se bărbierească în mare grabă, pentru a nu pierde micul dejun. Se ciupi cu briciul sub lobul urechii stângi, lipi un plasture pe tăietură și se hlizi furios la imaginea reflectată în oglindă. Semăna cu un apaș de operetă, plasturele îi atenua agresivitatea bărbiei, îi buhăia obraji și parcă îi sporea firele de păr cărunt de la tâmple.

Sufrageria era pustie, dar plutea în aer ceva vesel,

festiv, probabil din cauza luminii intense ce se revărsa nestingherită prin ferestrele larg deschise. Ciocăni în ghișeu, se scuza pentru întârziere, o rugă pe Matilda să-i aducă micul dejun și se așează într-un loc de unde putea să observe curtea popasului.

Îl văzu pe Wenzl șezând pe una din băncile de pe aleea centrală; răsfoia o revistă ilustrată și din când în când își legăna picioarele, părând foarte încântat de lectură. Chipul său cărămiziu, îngust, emana o expresie de jovialitate puerilă, puținel stupidă.

„Expresia trebuie să fie trucată, gândi căpitanul, pozează ca la fotograf, parcă se străduiește să lase posterității imaginea omului care se bucură în mod sincer de fiecare minut petrecut la popasul «Pui de urs»... Nu cumva am visat întâlnirea și mai ales dialogul de azi-noapte, dintre el și nevasta medicului? Oare el a afirmat ritos că *se joacă de-a hoții și vardiștii*? El, bineînțeles! În momentul de față, această afirmație pare de-a dreptul incredibilă.”

Incredibilă pentru că exista o nepotrivire de necontestat între înfățișarea, între atitudinea lui de-acum și cea din cursul nopții. În dimineața asta părea un om blajin, dornic de liniște, amator de distracții domoale, spre deosebire de individul de aseară, calculat, necruțător, abil, presat de timp. De fapt, care era adevărata lui înfățișare?

Înălță din umeri, iritat.

Până și vestimentația actuală a lui Wenzl îi întărea impresia că asistă la o reprezentație de bălci: pantaloni scurți, din piele, jachetă verde cu desene de *Edelweiss*-uri, pălărioară cu pană de cocoș sălbatic... Nu lipsea, firește, clasicul alpenștoc, sprijinit de marginea băncii. Imaginea statică și idilică a lui Wenzl contrasta cu activitatea febrilă desfășurată de Apostolescu, aflat dincolo de poartă, la locul de parcare. Medicul își spăla cu mult zel *Trabantul*, cufunda buretele într-o găleată de plastic și freca energic capota mașinii, de parcă voia s-o subțieze.

Devoră cu poftă de lup tot ce-i aduse Matilda de mâncare și mai ceru o cană cu ceai, pe care îl bău încet, reflectând la etapele viitoare ale anchetei. Sfârșitul absurd al lui Băbeanu îl obliga să pornească iarăși de la start, tocmai când fusese încredințat că îl desparte o distanță derizorie de linia de sosire. Prezența la popas a lui Băbeanu nu putea fi socotită un fapt întâmplător. Cu siguranță că fusese trimis aici pentru a transmite un mesaj secret unuia din cei nouă turiști. Cui anume? Înclina să creadă că luase legătura cu cei în compania cărora petrecuse întreaga seară și o bună parte din noapte, la bar, în sufragerie, apoi în sala de biliard. Caranfil, Brătilă, Moldovan... Care din ei?

Reflecțiile îi fură întrerupte de apariția Norei Dimitriu în curte. Se apropia cu pași de pisică alintată de banca pe care ședea austriacul, zâmbind cuceritor. Wenzl se încruntă când o zări, manifestând deodată un interes aparte pentru pozele din revistă. Nora se opri dinaintea lui, își încrucișă brațele pe piept și rosti o frază scurtă, probabil ironică, urmată de un râs percutant, subțire. Austriacul își țuguie buzele, vădit contrariat, și trase cu coada ochiului către ferestrele de pe fațada cabanei.

Căpitanul fu convins că Wenzl reținuse amenințarea Roxanei și dorea să se debaraseze cât mai rapid de nevasta avocatului.

Nora nu se arătă șocată de atitudinea rece, chiar ostilă a austriacului, se așază alături de el, picior peste picior, mângâindu-și cu un gest unduitor genunchiul înainte de a începe să peroreze. Vorbea din ce în ce mai precipitat, nu i se auzeau cuvintele, i se distingeau mișcările repezite a buzelor, ca într-o secvență de film mut. Wenzl îi dădu o replică scurtă, înclinând capul în semn de afirmație, apoi înhăță alpenștocul, făcu o temenea și porni aferat către curtea din spatele cabanei, uitându-se încă o dată la o anume fereastră.

„Trebuie să aflu cât mai degrabă ce taină îl leagă de

nevasta medicului Apostolescu," își zise căpitanul.

Părăsi îngândurat sufrageria, oprindu-se un moment în hol pentru a o saluta pe Roxana, care tocmai cobora, îi răspunse fără vlagă, înclinând ușor capul. Părea că nu dormise îndeajuns, avea pungi pronunțate sub ochi, i se ghicea obrazul crispat sub stratul gros de fard.

Se îndreptă către camera pictoriței. Înainte de a bate la ușă fu informat de femeia de serviciu, ivită la capătul culoarului, că „duduia Felicia s-a pornit la plimbare, dis-de-dimineată”. Își schimbă sacoul cu o bluză ușoară și ieși în curte, întrebându-se în ce direcție apucase pictorița.

Nora ședea pe aceeași bancă, de astă dată alături de soțul ei; jucau șeptic și ascultau o melodie populară revărsată din radioul portativ agățat de speteaza băncii. Avocatul manevra cărțile în silă, nevastă-sa părea îngrijorată.

Porni către curtea din spate, curios să vadă ce face Wenzl. Îl descoperi imediat, ședea cufundat într-un fotoliu de nuiel și se uita la Ion, ajutorul cabanierului, care spărgea lemne în preajma magaziiilor. Dădu mâna cu austriacul, după care întrebă:

— Deranjez?

— Nicidecum, domnule inginer. Stăteam și admiram forța fizică a lui Ion. Uitați-vă la umerii lui, la bicepși. Despică lemnele ca pe niște bețe de chibrituri. Colosal! Ce ziceți?

— Aveți dreptate.

— Am discutat cu el. Spune că n-a luat niciun medicament de când se știe. Îl cred!

— Trăiește în sânul naturii și...

— Cum ați spus? Sânul naturii? Trebuie să-mi notez expresia asta, să nu o uit.

Scoase un pix din buzunar și scrise cele două cuvinte pe marginea revistei, satisfăcut.

— Am mai învățat ceva.

— Constat că vorbiți foarte bine românește.

— Binișor. Sunt abonat la câteva reviste românești, îmi place să fiu la curent cu ceea ce se înfăptuiește în țara dumneavoastră. Așa se spune, nu? Înfăptuiește.

— Așa.

— Aveam nouă ani când am plecat cu părinții din România. M-am născut la Sighișoara.

— E un oraș splendid.

— În ultima vreme m-am gândit tot mai des la locurile în care am copilărit. Poate și din cauza vârstei... Au început să mă părăsească puterile, nu mai am elanul de odinioară. Din fericire, am făcut mult sport în tinerețe și lucrul acesta îmi menține condiția fizică.

— Am auzit că sunteți un alpinist redutabil, că urcați zilnic pe munte.

— De la cine ați auzit?

— Are vreo importanță?

— Aș fi dorit să știu cine mă laudă.

— Să mă gândesc puțin... Da, mi-am adus aminte, v-a lăudat profesoara. Înseamnă că vă cunoaște bine.

— Pe mine? A susținut așa ceva doamna Vlăsceanu?

— N-a afirmat categoric. Așa mi-am închipuit eu. Zicea că aveți o alură de sportiv profesionist.

Wenzl se posomorî, luă revista de pe genunchi și începu să-și facă vânt cu ea într-un ritm dezordonat.

— Nu știu dacă aveți cunoștință, dar vă spun că sunt reprezentant comercial la o fabrică de articole sportive, deci este de datoria mea să fac impresie bună asupra clienților. *Mein Gott!* Profesoara e o femeie imposibilă. Trebuia să bănuiesc...

— Ce să bănuieți?

— Nimic, nimic... Cum v-ați distrat azi-noapte?

— M-am străduit să fac față.

— Până când ați stat la biliard?

— Până pe la orele două.

— Arătați cam obosit, se vede că n-ați dormit îndeajuns.

— Voi dormi după-amiază.

— N-ar strica să faceți o plimbare mai lungă. Nu vă tentează o excursie pe munte?

— Astăzi nu, mulțumesc.

— Mă întâlnesc cu *Freulein* Opriș în hol, la orele unsprezece. Poate o conving să urce spre piscul Cocorul.

— Sper să accepte...

Mai schimbă câteva fraze banale, apoi reprezentantul comercial își luă rămas bun cu o politețe onctuoasă și se depărtă țănoș. Căpitanul îi privi încruntat ceafa congestionată. Oare exista o animozitate între Wenzl și profesoară?

Încă o necunoscută a problemei care îl preocupa...

Porni spre poarta principală a cabanei, uitându-se la ceas. Nu era cazul să fie îngrijorat de absența Feliciei, trebuia să apară, deoarece peste douăzeci de minute urma să-l întâlnească pe Wenzl în hol. Vru să-l întrebe pe Apostolescu dacă nu cumva a zărit-o, dar chiar în clipa aceea, o văzu ieșind din pădure.

Culesese un splendid buchet de flori ce se asorta cu rochia fără mâneci, viu colorată, și cu pălăria de pai. Îi admiră obrajii îmbujorați și mersul de balerină.

Se întâlnește ca din întâmplare la câteva sute de metri de poartă, într-un loc unde puteau fi văzuți de cei de la cabană, dar nu și auziți.

— Sunteți cam palid, remarcă ea după ce căpitanul îi sărută mâna.

— Sunt...

Îi relatează pe scurt *isprava* din cursul nopții.

— N-aveți nicio vină, îl consolă ea. O întâmplare stupidă și complet imprevizibilă.

— Nu-i chiar așa. Colonelul Mitu va fi de altă părere. N-am să-mi iert niciodată asemenea prostie. Acum va trebui să reluăm ancheta de la capăt.

— Ați obținut totuși ceva, știți cu precizie că Băbeanu a fost implicat în rănirea locotenentului Georgescu. Și putem trage concluzia că n-a sosit la „Pui de urs” doar cu scopul

de a se distra câteva ore.

— Puteam afla mai mult, dar deocamdată... În sfârșit, n-are rost să mai discutăm chestiunea asta. Am vorbit adineauri cu Wenzl, mi-a spus că are de gând să te invite într-o excursie către piscul Cocorul. Să-l urmărești pas cu pas, să nu-l scapi din ochi niciun moment.

— Nicio grijă, puteți conta pe mine.

— Vreau să știi tot ce face... Hai să facem câțiva pași.

Îi reproduse apoi în întregime dialogul nocturn dintre soția lui Apostolescu și Wenzl, insistând asupra enigmaticelor fraze pronunțate de cel din urmă.

— N-ar fi mai oportun să ne însoțiți pe munte?

— Nu-i pot lăsa nesupravegheați pe cei trei mușchetari.

— Adică?

— Caranfil, Brătilă și Moldovan. Presupun că unul din ei a primit un mesaj din partea lui Băbeanu, deci va fi necesar să știu cum își vor petrece timpul astăzi, în ce direcție vor apuca.

— Îmi permit să vă înștiințez că tovarășul colonel Mitu a insistat să vă dublez. Mi-a spus textual: „Vei fi îngerul lui păzitor!”

— Îți lipsesc aripioarele.

— ...Dacă veți avea nevoie de ajutor, vreau să spun, dacă veți fi atacat...

— Fleacuri! Ai văzut prea multe filme cu gangsteri.

— Filmele de aventuri sunt deconectante. Nu mă călăuzesc după ele, firește.

Căpitanul vru să-i reproșeze că este lipsită de simțul umorului, dar renunță.

— Să presupunem că se va isca o încăierare. Cum m-ai putea ajuta?

— Am urmat cursuri speciale de *judo*.

— Mă cam îndoiesc că ai reuși, de pildă, să-l imobilizezi pe Moldovan. Are un pumn cât maiul. Va trebui să folosim materia cenușie, nu forța fizică.

— Ca să fiu sinceră, mi se pare absurdă ideea existenței

la popas a unei persoane care pregătește o infracțiune.

— La fel am gândit și eu până în momentul când am văzut bricheta locotenentului Georgescu în mâna lui Băbeanu.

— Ce ziceți de Silvia Vlăsceanu?

— Știu eu...?

— Se comportă bizar când apare Wenzl în preajma ei. Tresare, îl privește cu circumspecție... Parcă s-ar teme de el.

— Ai spirit de observație. Caută să o tragi de limbă pe profesoară. Eu am încercat s-o îndemn la confidențe, însă am eșuat. Uneori femeile își destăinuiesc mai ușor secretele în fața semenelor lor.

— Uneori. Alteori, dimpotrivă.

— Și urmărește-i reacțiile lui Wenzl în timp ce-i vorbești despre profesoară. Bârfește-i din belșug pe toți, inclusiv pe mine. Vreau să cunosc părerea austriacului despre fiecare turist de la „Pui de urs”.

Îi relatează convorbirea avută cu Silvia Vlăsceanu în după-amiaza când fusese înmormântată Ruxandra.

— Curios! exclamă Felicia. Îmi închipuiam eu că profesoara ascunde ceva.

— Nu știm ce reprezintă acest „ceva”. Prezența profesoarei în cimitir poate fi doar o simplă întâmplare. Poate îi place într-adevăr să se ducă din când în când acolo, să stea pe banca de lângă pârâu. Fiecare individ are maniile lui, mai mult sau mai puțin bizare.

— Să nu neglijăm totuși acest fapt. Va trebui să ne interesăm dacă s-a mai dus și în alte zile la cimitir.

— De problema asta se va ocupa Dobrotescu, va discuta el cu paznicul cimitirului. Mă întâlnesc cu el în cursul după-amiezii. Probabil voi lua masa de prânz în oraș. Ne reîntâlnim diseară.

— Îmi pare bine că mă anunțați.

— Pot să procedez altfel? N-am chef să fiu scărmanat de tovarășul colonel. Și regret că aproape o zi întreagă nu voi

simți adierea aripilor îngerului meu păzitor. Bun, să lăsăm gluma deoparte...

Privi câteva clipe coroanele întunecate ale brazilor, deasupra cărora se conturau crestele golașe ale muntelui, oftă și reluă:

— Să ne concentrăm atenția asupra tuturor turiștilor de la cabană, dar mai ales asupra lui Wenzl și a celor trei mușchetari. Caranfil, Brătilă și Moldovan rămân deocamdată în seama mea. Trebuie să descopăr cu cine a luat legătura Băbeanu și cine l-a trimis aici. Altceva... După-amiază vei merge în oraș și vei sta de vorbă cu o femeie care o ajuta la spălatul rufelor și la curățenie pe Ruxandra Lăzăreanu. Tița și mai nu știu cum... Te vei descurca la fața locului. Și, dacă va fi posibil, vei vizita locuința răposatei și vei aborda-o și pe proprietăreașă.

— De ce să nu fie posibil?

— Prea multă curiozitate ar putea să bată la ochi. Trebuie să fim atenți să nu ne deconspirăm. S-ar putea ca cei interesați în moartea Ruxandrei, să se intereseze în egală măsură de fosta ei locuință, s-o țină sub observație pentru a se convinge dacă miliția consideră suspect decesul. Până în prezent, lumea știe că organele de anchetă au enunțat ipoteza accidentului sau a sinuciderii.

— Înțeleg, trebuie să găsesc un pretext cât mai plauzibil pentru ca vizita mea să nu pară oficială. Îi voi spune gazdei că sunt în căutarea unei camere pentru o prietenă de-a mea care va veni să-și petreacă vacanța la Ghințurești.

— Nu-i rău... Deci ne vom revedea la cină. Îți recomand stăruitor, încă o dată, să nu-l scapi din ochi pe Wenzl. Vreau să știu dacă urcă pe munte de dragul muntelui sau cu alte intenții.

— Cu alte intenții!

— Ce te face să afirmi acest lucru?

— Caută ceva.

— De unde știi?

— Am stat azi-dimineață la o mică parolă cu ajutorul

cabanierului.

— Și?

— Nu-l prea înghite pe Wenzl.

Căpitanul o privi stupefiat.

— Dacă ai izbutit să tăifăsuiești cu Ion ești o comoară, stimată tovarășă Opriș. E un ins atât de morocănos, încât trebuie să-i scoți cuvintele din gură cu cleștele.

— Cu mine s-a dovedit amabil, ca să nu zic limbut. Probabil mă simpatizează.

— Deh! N-ar fi singurul care te simpatizează.

— E ceva rău în asta?

— Dimpotrivă.

— Mi-a mărturisit că nu-l poate suferi pe Wenzl, fiindcă adulmecă.

— *Adulmecă?*

— V-am reprodus propria lui expresie.

— Asta-i bună...! Expresia lui nu valorează două parale dacă nu se bizuie pe un argument cât de mărunț.

— După părerea mea, are dreptate. Dar să încep cu începutul. Mai întâi, Wenzl i-a strecurat în buzunar o sută de lei când Ion i-a cărat bagajele, la sosire. A insistat să considere banii o mică atenție din partea sa. În fine, Wenzl după ce a aflat că Ion e de prin partea locului, l-a chestionat direct, fără ocolișuri: știe ceva despre un avion german care a aterizat forțat pe Muntele Palanga în primele zile ale lunii august, în anul 1944?

— ?!?

— Ce spuneți?

— Uimitor! Cazul nostru apare sub o nouă lumină. Chestiunea trebuie adusă la cunoștința tovarășului maior Coliban, întrucât mi se pare deosebit de importantă.

— La fel am apreciat-o și eu.

— Să admitem că am descoperit adevăratul motiv al venirii lui Wenzl la Ghințurești, deci și interesul pentru plimbările frecvente spre piscul Cocorul. Dar nu-mi dau seama ce raport există între avionul acela și ajutorul

cabanierului.

— Ion s-a născut în Ghințurești, locuiește aici de când se știe, deci era imposibil să nu fi auzit ceva despre avion. Și încă un amănunt: răposatul lui frate a funcționat mulți ani ca brigadier silvic în zona Palanga, fiind omul care a sosit primul la locul aterizării forțate a avionului german. Așa încât este firesc că Ion să fi putut afla informații amănunțite de la fratele lui.

— Presupunere ispititoare, nimic de zis. Oare Ion i-a făcut confidențe lui Wenzl?

— Nu, fiindcă nu-i place mutra lui.

— Bravo! În schimb, i-a plăcut mutra dumatăle și ți-a servit pe tavă o anume informație. Dă-i drumul!

— Cunoaște locul exact al aterizării. Acum, după trecerea atâtor ani de la consumarea acelui fapt-divers, nu mi dau seama ce importanță ar mai avea acest indiciu. Avionul a aterizat forțat pe undeva prin preajma unei cetăți, într-o pajiște.

— Da, există o pajiște potrivită pentru o aterizare, în apropierea piscului Cocorul.

— Pădurarul a zărit de departe cum se clatină avionul în aer, cum își pierde treptat echilibrul și planează nesigur, îndreptându-se către coroanele copacilor. A alergat într-acolo, a auzit o explozie și, când a ajuns în poiană, aparatul ardea ca o torță, nimic nu mai era de salvat. Probabil s-a produs vreo avarie la bord. În carlingă a fost găsit doar cadavrul calcinat al unui pilot.

— În câteva ore ai aflat mai mult decât aş fi îndrăznit să sper.

— Îmi permiteți să mă retrag?

— Da.

— N-aş vrea să-l fac pe Wenzl să mă aștepte.

— Nu întârzia. Wenzl devine un personaj din ce în ce mai interesant. Succes!

— Vă voi raporta diseară cum a decurs excursia pe munte. La revedere...

Capitolul 9

După ce se despărți de Felicia, trase *Dacia* deoparte și se apucă să scuture covorașele, să golească scrumierele și să șteargă parbrizul. Aștepta să apară Moldovan, Brătilă, sau Caranfil, dorea să afle ce intenții aveau pentru ziua în curs, în ce direcție aveau de gând să se îndrepte.

Cele trei bănci din curtea popasului continuau să fie ocupate. Pe cea din mijloc ascultau muzică și jucau șeptic soții Dimitriu, pe cea din stânga lor croșeta Silvia Vlăsceanu, iar pe cea din dreapta sta lungit pe spate Hariton Apostolescu. Profesoara părea complet absorbită de dantela ei complicată, parcă interminabilă, își mișca degetele în ritm vioi, rareori înălța capul și privea distrată spre locul de parcare. Medicul își acoperise fața cu un ziar, o mână îi atârna peste marginea băncii, cealaltă se odihnea pe pântecul proeminent. Imaginea lor se încadra armonios în decor: fațada imaculată a popasului, verdele întunecat al brazilor, străpuns ici-colo de frunzișul fagilor ce începeau să ruginească, - crestele sinilii ale muntelui și, peste toate, cerul de un albastru intens pe care alunecau lin doi norișori zdrențuiți. Decorul tipic al unui prospect turistic montan, dimineața senină și caldă a unui sfârșit de vară, curtea unei cabane pe băncile căreia leneveau niște oameni pașnici, aflați în concediu...

Peste câteva minute își făcu apariția Wenzl, încadrat de Felicia și de Roxana. Wenzl căra în spinare un rucsac burdușit.

„Excursia va dura maximum patru ore, aprecie căpitanul. Wenzl nu va avea nevoie de hrană sau de apă prea multă. Și atunci se pune întrebarea normală: ce cară în rucsac? Sper că Felicia va deschide bine ochii și într-un

fel oarecare va izbuti să descopere acest mister...”

Roxana se apropie tiptil de Hariton, îi trase brusc ziarul de pe față și strigă bătând din palme:

— Cu-cuuu!

— Am ațipit, tresări medicul, buimac, frecându-și pleoapele. S-a adunat oboseala... N-aș mai lua muntele în piept. Ce zici, mamă dragă?

— Odihnește-te sau fă câțiva pași pe lângă cabană.

— Așa am să fac. Drum bun!

Grupul format din cele două femei și austriac se îndreptă către poartă. Wenzl duse două degete la pălăriuța cu pană când ajunse în dreptul băncii pe care ședeau soții Dimitriu și dădu să treacă mai departe, dar fu interpelat de Nora:

— Nu ne luați și pe noi?

— Dacă doriți...

— Nici gând, interveni cu un ton tăios avocatul. Rămânem la popas. Dacă ții neapărat să te plimbi, vom coborî mai târziu în oraș.

Wenzl zâmbi mieros și se grăbi să se depărteze, flancat de cele două femei. Roxana nu reuși să disimuleze un rictus de triumf, chipul ei pierzându-și o clipă frumusețea statică.

Nora deschise aparatul de radio la maximum și începu să se certe cu bărbatul. Din păcate, nu se auzea ce spune. Dimitriu întoarse spatele, ostentativ, și-și aprinse o țigară fără să pară afectat de furia nevastei.

Puțin mai târziu se ivi Moldovan. Rămase câteva momente pe verandă, căscând și scărpinându-și pieptul păros prin deschizătura cămășii cadrilate, apoi se așeză lângă profesoară. Schimbară niște banalități referitoare la starea vremii, se interesară reciproc de sănătate, pe urmă Moldovan se repezi să-i întâmpine pe Brătilă și Caranfil, care tocmai ieșeau în curte.

— Noroc! V-ați făcut vreun program?

— Dăm o raită prin oraș, răspunse Caranfil. Mergi cu

noi, bineînțeles. Ne mai dezmortim picioarele și poate ne dregem cu o bere. Îmi plesnește capul, frățioare, am cam abuzat azi-noapte.

— Nici eu nu sunt în formă, spuse Brătilă. La prima bodegă din oraș rad o bere pe nerăsuflăte.

— S-a făcut, aprobă Moldovan, vă însoțesc cu plăcere.

Profesoara îi urmări cu privirea clătinând din cap cu reproș, iar Dimitriu își umezi buzele.

— Încotro ați pornit? se interesă căpitanul când ajunseră lângă el. Dacă vă duceți în oraș, vă iau cu mașina.

— Las-o baltă, mormăi Moldovan, am venit aici să fac mișcare nu să circul cu mașina.

— Trebuie să cobor să-i fac plinul.

— Apropo de mașină, interveni Brătilă. Ce s-a întâmplat cu amicul de-aseară? Sper că n-a scăpat trenul.

— L-am lăsat pe peron.

— Aș fi avut remușcări dacă ar fi întârziat azi la serviciu. Era ultima lui zi de concediu...

„Exact ultima”, își zise căpitanul și întrebă cu indiferență:

— De cât timp îl cunoști?

— Eu? Aici l-am văzut prima dată.

— Curios, am rămas cu impresia că sunteți prieteni vechi.

Brătilă înălță sprâncenele, mânios:

— Impresia?

— Din discuția cu el am crezut că v-ați mai văzut.

— Fabulează! Până aseară habar n-aveam de existența lui. Sau ai înțeles dumneata greșit.

— Poate, admise căpitanul înăbușindu-și un surâs de satisfacție.

Protestul categoric al lui Brătilă îl îndemna să presupună că existase o legătură între ei. Din păcate, protestul nu constituia o dovadă certă.

— Da, e posibil să mă fi înșelat, repetă el.

— Ei, ce facem? zise Moldovan. V-ați hotărât? Ne prinde

ora prânzului aici, și adio plimbare. Salivez de pe-acum la gândul unei halbe aburite, fără guler.

— Am o propunere, spuse Caranfil. N-ați vrea să jucăm popice? Pică bine după libațiunea de azi-noapte.

— Ar fi o idee, spuse Brătilă. Unde putem să jucăm?

— Există o popicărie în Ghințurești, îl lămuri Caranfil. Am descoperit-o săptămâna trecută. Am făcut cunoștință acolo cu un jucător excelent, un localnic, am să vi-l prezint, să-l vedeți de ce e în stare. Locuiește pe lângă popicărie, îl cheamă Rențea.

— Cum? tresări Brătilă.

— Rențea... Tipul e mare, domnule, are o precizie nemaipomenită, am să-l rog să ne facă o demonstrație. Mergem?

— Eu am și plecat, îi anunță căpitanul. Vă aștept la popicărie...

Se urcă la volan, le făcu semn cu mâna și demară obsedat de atitudinea bizară a lui Brătilă, care mai întâi se enervase, neadmițând nicio apropiere între el și Băbeanu, apoi tresărise, vizibil interesat de numele lui Rențea.

„Va trebui să urmăresc cu atenție sporită întâlnirea dintre Rențea și Brătilă.”

Primul nume nu îi era total necunoscut, auzise despre el în seara sosirii în Ghințurești, când ascultase raportul lui Dobrotescu:

„Un fost librar, actualmente pensionar și pasionat botanist amator. Scrie o carte despre flora județului nostru. Ruxandra îl ajuta în orele ei libere, îi dactilografia manuscrisul...” Dacă Brătilă era unul din infractori, celălalt putea să fie complice sau... Înălță din umeri, nemulțumit. Raționamentul i se părea lipsit de temei. În plus, era perfect posibil ca Băbeanu să fi luat legătura cu alt turist cazat la „Pui de urs”.

Și n-avea voie să-l uite nici pe Wenzl. În ce scop dezgropa austriacul trecutul, de ce culegea informații despre avionul german care se prăbușise la poalele

piscului Cocorul în luna august a frământatului an 1944? Greu de găsit un răspuns satisfăcător, rezonabil... Primul martor ocular sosit la fața locului a constatat că pilotul nu izbutise să se salveze. Bizară întâmplare...

Nu era exclus ca și alți turiști de la popas să fie tot atât de interesați de avionul acela eșuat pe pajiștea din vecinătatea ruinelor cetății. Poate în felul acesta se explica atracția pentru piscul Cocorul, deși existau și alte trasee montane.

Opri mașina în fața Poștei, coborî și intră într-o cabină telefonică, formând numărul lui Dobrotescu. Îi comunică unde se află, reveni la mașină, se instalează comod pe banchetă și acoperi cu scrisul său mărunț, înghesuit, câteva coli de hârtie, raportând activitatea din ultimele zile, iar când sosi Dobrotescu îi predă raportul și-i atrase atenția să-l transmită urgent maiorului Coliban.

*

Popicăria era situată la capătul unei fundături de la marginea orașului, între un depozit de lemne și o clădire mohorâtă, cu zidurile crăpate, ce urma probabil să fie demolată. Îngrijitorul, un bătrânel cu albeață pe ochiul stâng, se ridică plin de vioiciune de pe banca din fața popicăriei și anunță taxa de intrare. Căpitanul plăti pentru patru persoane și primi tot atâtea bilete de mărimea unui timbru, împreună cu recomandarea de a le păstra pentru un eventual control.

— Unde locuiește domnul Rențea?

— Acolo, îl lămurii bătrânul, arătându-i casa de la intrarea în fundătură, o casă cu acoperiș foarte țuguat și cerdac larg, plasată la capătul unei curți plantată cu pruni. Vine el acușica, nu vă temeți, se prezintă la joc îndată ce aude pocnetul bilelor.

— Faină casă! se entuziasmă căpitanul cu intenția de a stimula apetitul verbal al îngrijitorului.

— D-apăi cum?! Omul harnic după gospodărie se cunoaște, domnule dragă... Și nu stă o clipă locului, mereu găsește câte ceva de făcut, ba drege gardul, ba văpsește cerdacul, ba grijește grădina... Știți ce țuică a scos anul trecut din prunii ăia?

— Bună?

— Maică Precistă! Îți dau lacrimile când se prelinge în foale... Și casa... dacă o vedeți acu' trei ani, când a cumpărat-o... Cântau cucuvaiele în ea!

— Înainte unde a locuit?

— A venit din București. A reparat casa singur-singurel, din temelie până la coperiș.

— Muncă, nu glumă!

— D-apăi cum?! Uite că sosesc și prietenii dumneavoastră.

— Ne-o luași înainte, constată Caranfil, inutil. Să plătim moșului taxa de intrare.

— Am plătit-o eu.

Brătilă trase din buzunar un portofel uriaș, brodat cu motive naționale și se interesă afectat:

— Cât vă datorez, domnule inginer?

— Nimic.

— Mă rog, fie, am să plătesc data viitoare, nu-mi place să rămân dator.

Moldovan izbucni în râs:

— Hă, hă, hă! Lasă, dom'le, nu se face gaură în cer pentru câțiva lei.

Intrară în popicărie.

Moldovan înhăță o bilă de dimensiunile unei mingi de fotbal, o săltă în palmă de parcă ar fi fost un măr și propuse:

— Tragem fiecare câte zece bile, cinci în plin și cinci la izolate. Ce ziceți?

— Așa să fie, consimți Brătilă.

Jocul fu câștigat de căpitan, care acumula câteva puncte în plus față de ceilalți.

Puțin mai târziu se ivi un bătrân îndesat, scund, cu părul alb ca neaua, tuns perie, și tenul măsliniu. Rămase un moment în prag, parcă derutat, apoi trăsăturile i se destinseră când îl zări pe Caranfil. Avansă un pas și murmură:

— Am auzit zgomot de popice răsturnate.

— Hai, intră, nu te mai codi, îl îndemnă Caranfil. Fraților, faceți cunoștință cu domnul Rențea, campionul popicarilor din Ghințurești.

Schimbară o strângere de mână cu noul venit. Caranfil îi cuprinse umerii cu brațul și-l atrase către pistă.

— O mică demonstrație?

— Dacă doriți...

— Apropo, își aduse aminte Caranfil, mi-ai promis că mă vei căuta la popas. Nu te-ai ținut de cuvânt.

— Se poate să nu mă țin? Am dat chiar ieri un telefon... Mi s-a comunicat că ai plecat într-o excursie.

— Ei, da, am bătut și eu coclaurile, așa-i moda acum la popas, se joacă toți de-a alpinistii.

Căpitanul urmărea cu atenție reacția lui Brătilă. Îl simțea încordat, neliniștit, își ascunsese mâinile la spate și evita privirile lui Rențea, care alunecau pe chipurile celorlalți în egală măsură, fără a-i acorda lui Brătilă un interes aparte.

Asistară apoi la exhibițiile campionului local. Juca degajat, foarte calm, își doza eforturile, nu executa gesturi de prisos, și când era lăudat zâmbea ușor, parcă rușinat. După ce trase ultima bilă se lăsă pe bancă, lângă Moldovan, își scutură o scamă imaginară de pe pantaloni și scoase pachetul de țigări. Arăta la fel de odihnit ca și în momentul când se ivise în pragul popicăriei, mâna nu-i tremură când își aprinse țigara. Poseda o condiție fizică excelentă, de invidiat. Căpitanul se întrebă ce vârstă poate să aibă. Probabil Brătilă se gândea la același lucru, deoarece se interesă:

— Câți ani aveți, domnule Rențea?

— Am împlinit şaizeci şi doi în martie.
— Oho! Sunteţi încă viguros, n-am ce zice...
— Am dus o viaţă echilibrată, tinere, n-am pierdut nicio noapte şi am muncit totdeauna cu plăcere. Vorba lui Voltaire...

— Ce vorbă? se încruntă Brătilă.
— Munca îndepărtează de noi trei mari rele: urâtul, viciul şi nevoia. Ştia ceva bătrânul poet...

Moldovan se hlizi, iar Caranfil comentă cu oarecare regret:

— Se vede că ai fost librar, ai avut ocazia să înveţi o mulţime de lucruri interesante.

Mai schimbă câteva replici, apoi Renţea îşi împreună palmele la piept şi spuse:

— Vă invit la mine, să luaţi o gustărică. Vă ofer şi câte un păhărel de ţuică veritabilă.

— Ştiu eu? făcu Brătilă, evaziv.

— Venim, acceptă Moldovan în numele tuturor, dar cu o condiţie: mâine să ne întorci vizita.

— O condiţie absolut obligatorie, îl susţinu Caranfil. Mâine eşti invitatul nostru la masa de prânz.

— Dacă insistaţi...

— Insistăm, se grăbi să spună şi căpitanul. Îl vom ruga pe responsabilul cabanei să organizeze ceva festiv.

— Ionescu mă cunoaşte ca pe un cal breaz.

Brătilă păru nedumerit.

— Nu v-am zărit deloc pe la popas.

— În ultima vreme am fost teribil de ocupat.

Căpitanul se posomorî. Nu izbutea să înlăture senzaţia supărătoare că asistă la o discuţie aparent banală, sterilă, în spatele căreia se ascundea o taină ştiută numai de Brătilă şi de Renţea.

Porniră către casa de la capătul fundăturii. Renţea îi conduse de-a lungul unei poteci pietruite, mărginită de crizanteme, apoi într-o încăpere pe care o numi „cabinetul meu de lucru”, odaie literalmente invadată de ierbare, de

teancuri de planșe minuțios desenate, aidoma gravurilor japoneze, de tot soiul de plante și flori de munte, unele presate, altele culese de curând, răspândind în aer o mireasmă de fân proaspăt cosit. Pe un perete atârnav câteva fotografii înrămate. Una din ele, cea mai mare, îl reprezenta pe stăpânul casei, mult mai tânăr, purtând o salopetă cu nenumărate buzunare; râdea cu gura până la urechi și strângea în mâini o pușcă-mitralieră „Z.B.”⁴; în planul al doilea erau risipite pe un banc de lăcătușerie pistoale și baionete.

— Vă pricepeți la arme? se interesă Moldovan, arătând spre fotografie.

— Oarecum. Am lucrat în timpul războiului la atelierul de armurărie al unei unități militare.

— Interesant, remarcă Brătilă. Cred că sunteți un bun țintaș.

— Am fost... Multă apă pe Dunăre a curs de când n-am mai pus mâna pe o armă. Ale tinereții valuri!

Zâmbi cu nostalgie și adăugă:

— Acum mă pasionează botanica. Scriu o carte despre flora județului. Deh, ca pensionar am timp berechet.

Căpitanul făcu un gest circular cu ambele mâini și rosti:

— Îmi povestea îngrijitorul popicăriei că v-ați reparat singur casa.

— Da. Am cumpărat-o de la nepotul unui fost negustor de vinuri. Goală, ieftină și... aproape ruinată! Acoperișul spart, dușumeaua putredă, temelia crăpată. Se infiltrase apa în pivniță.

Râse scurt, dezvelind o dantură strălucitoare, și continuă cu orgoliu nedisimulat:

— M-am spetit muncind, tot ce vedeți e făcut cu mâna

⁴ ZB - Zbrojovka Brno. Arma avea unele caracteristici constructive asemănătoare prototipului modelului Bren, care a devenit ulterior pușcă-mitralieră standard a armatei britanice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. ZB vz. 30 a fost fabricată sub licență în România de către Uzinele Metalurgice Copșa Mică-Cugir (abreviere: CMC Cugir).

mea, dar zău că merită...

Într-o fotografie mai mică, în culori, ce părea să fie de dată recentă, căpitanul o recunoscuse pe Ruxandra, pozată în fața casei lui Rențea, se vedeau cerdacul și o parte a grădinii. Își stoarse creierii întrebându-se cum să procedeze pentru a aduce vorba de Ruxandra fără a trezi suspiciuni, dar Brătilă i-o luă înaintea, se dovedi mai agil, desprinsă îndrăzneț fotografia cu ramă de sidef și făcu un pas către ușa deschisă, întorcând-o cu fața spre lumină:

— Pe doamna parcă aş cunoaște-o, zise el. Nu știu de unde s-o iau...

Rențea trânti pe un raft ierbarul pe care tocmai i-l arăta lui Moldovan și-și dresese vocea cu putere; privirea i se întunecă și pe frunte începu să-i pulseze o vână groasă. Se scurseră câteva clipe de tăcere absolută, plină de tensiune, pe care Brătilă o rupse cu seninătate:

— Sigur că da, pe doamna am văzut-o la popas, am discutat cu ea acum vreo cinci-șase zile. Eram la bar cu avocatul Dimitriu. Îmi amintesc și numele ei: Ruxandra... Sunteți rude?

Căpitanul scrută chipul gazdei. Avu certitudinea că fostul librar își înfrânează din răspuțeri tentația de a-l palmui pe Brătilă. Părea gata să explodeze, dar se calmă cu un extraordinar efort de voință, ce-i îmbujoră obraji, înaintea spre Brătilă, îi luă fotografia, aproape i-o smulse din mână și o băgă repede într-un sertar.

— Nu suntem rude, preciză el. Doamna nu mai trăiește, a suferit un accident.

— Păcat, murmură Brătilă, părând că rânjește în sinea sa.

Pentru a mai destinde atmosfera, Moldovan se grăbi să-i ceară lui Rențea unele lămuriri despre floarea de colț, iar Caranfil se interesă în ce anotimp puteau fi culeși bureții de copaci.

Ieșiră în cerdac. Impresia penibilă lăsată de intervenția lui Brătilă se risipise cu desăvârșire. Stăpânul casei își

frecă palmele și-i pofti să se așeze în jurul unei mese scunde.

— Vă rog, faceți-vă comozi. Aduc îndată Țuiculița și niște gustărele. Nici nu vă puteți închipui câtă plăcere îmi face vizita dumneavoastră. Stau singur cât e ziua de lungă...

— N-aveți familie? se interesă căpitanul.

— Nu. Ani de zile am fost celibatar convins. Acum regret că nu m-am însurat.

— Am auzit zgomot în odăile din spate, zise Brătilă, mi s-a părut că ar mai fi cineva în casă.

— Nu v-ați înșelat, stau de câteva luni cu o verișoară. O biată ființă infirmă, mută și slabă de minte... Urma să se interneze într-un azil. Mi s-a făcut milă de ea, am chemat-o să locuiască la mine, îmi mai ține de urât...

Își frecă iarăși palmele, privindu-i cu bunăvoință;

— Așaa... Vă părăsesc un minutel...

Reveni după vreo cinci minute, însoțit de verișoară, o femeie între două vârste, firavă, cocoșată, cu tenul de o nuanță bolnăvicioasă; de fapt, putea să aibă patruzeci de ani, dar tot atât de bine și șaizeci; părul îi era acoperit de o basma neagră, peste umerii gheboșați purta o broboadă cafenie, lungă. Nu lipsi mult să se împiedice și să răstoarne pe genunchii lui Caranfil platoul încărcat cu zacuscă, ciuperci murate și cașcaval afumat. Își recăpătă echilibrul ca printr-o minune, izbuti să depună platoul pe masă, surâse tâmp și scăpă din gâtleej un sunet dur, metalic; își șterse iute cu podul palmei un firicel de salivă prelins pe bărbia ascuțită și clipi speriată. Rențea îi porunci cu glas aspru să se întoarcă la bucătărie, după care explică oaspeților:

— Acum s-a mai obișnuit cu lumea, dar în primele zile era sălbatică foc și tare nepricepută... Eram tentat s-o trimit totuși la azil. Deh! Pe ce punea mâna, spârgea. Mi-a făcut praf un serviciu chinezesc de ceai...

Destupă clondirul pântecos și aburit pe care îl ținuse în brațe ca pe un prunc, îl ridică o clipă la înălțimea ochilor

pentru a-i admira culoarea gălbuie, apoi turnă grijuliu în pahare.

— Să ciocnim... Ei, ce părere aveți de sucul meu de prună?

— Grozav! exclamă Caranfil. Brruuu!... Îl simți în rărunchi, dom'le, licoarea asta te scoală și din mormânt.

— Așa-i? se bucură gazda, grăbindu-se să umple din nou paharele.

Discuția se încingea treptat, replicile se încrucișau vioaie, stinghereala de mai înainte se topise definitiv. Moldovan își trase scaunul mai aproape de fostul librar și se interesă de virtuțile curative ale anumitor plante medicinale. Rențea se arătă de-a dreptul fericit că îi poate fi de folos cu sfatul, stărui asupra unor amestecuri pe care le aprecia ca „miraculoase” împotriva bolilor stomacului. Brătilă profită de prima întrerupere în expunerea gazdei și debită cu mult haz câteva anecdote. Caranfil fu cuprins de un acces neașteptat de revoltă, își suflă zgomotos nasul și declară că s-a săturat până peste cap de profesia de conțopist, că dorește să-și schimbe locul de muncă din pricina unui șef de birou care se poartă ca un tiran cu subalternii.

Căpitanul își astupă paharul cu palma când Rențea vru să i-l umple a treia oară, spuse că n-are voie să abuzeze de alcool, deoarece este în convalescență după un sindrom nervos.

— Vai de mine! se miră gazda. Se poate, domnule inginer?

— Asta-i situația.

— Măcar o jumătate de păhărel...

— Nu pot, am băut destul, n-aș vrea să mă mai întorc la spital, și sunt și cu mașina.

— Dar ce s-a întâmplat? Cum de v-ați îmbolnăvit?

— Un dublu deces în familie... Și înainte de asta am lucrat enorm la serviciu, a trebuit să termin o lucrare foarte importantă. Mă gândeam să mă transfer după

concediu la alt minister.

Moldovan îl bătu pe umăr, zâmbi ironic și îl somă să părăsească urgent bârlogul călduț din minister, să vină să se angajeze pe șantierul unde lucrează el.

— Îți fac rost imediat de o slujbă. Ce zici? Vorbesc cu directorul nostru, are nevoie de un inginer ca de aer.

— Dacă se câștigă serios...

— Oho! În privința asta să n-ai nicio grijă. Numai că va trebui să tragi tare, la noi te zbați de dimineța până seara, nu stai cu fundul lipit de scaun...

Căpitanul cercetă câteva clipe chipurile celor din jur și puse în practică o idee. Îl asigură din tot sufletul pe Moldovan că ar fi încântat să muncească pe un șantier, dar nu înainte de a definitiva invenția în care și-a pus mari speranțe. Le destăinuie că și-a adus schițele la popas, deși medicii i-au recomandat să nu se atingă de rigla de calcul până la sfârșitul concediului. Brătilă îl întrebă la ce invenție lucrează. Falsul inginer zâmbi misterios și răspunse că nu-și poate permite să trădeze anumite secrete de stat. Șovăi puțin, apoi lăasă să se înțeleagă că e vorba de „o chestie care va revoluționa actuala metodă de extracție a țigăii”. Caranfil bătu cu pumnul în masă și strigă cu voce nesigură, întretăiată de sughițuri bahice:

— Bravo, domnule inginer! Ești un tip formidabil, te invidiez, ai să ajungi celebru. Cât privește secretul, asta-i altă mâncare de pește.

Și se apucă să povestească o întâmplare încâlcită, din care reieșea că un coleg de-al său călcăse legea privind apărarea secretului de stat, uitând pe birou un bilanț anual, care fusese găsit la un control...

Rențea aduse alt clondir. Moldovan socoti că aperitivul se transforma în chef în toată regula. Brătilă aprecia neîncetat calitatea țuicii, iar Caranfil își notă într-un carnetel felul cum a fost pregătită zacusca.

Căpitanul continuă să-și supravegheze comesenii cu cea mai mare atenție; la un moment dat observă că Brătilă își

golește pe furiș paharul cu ȋuică într-unul din ghivecele cu flori înșiruite pe parapetul cerdacului.

Moldovan îl rugă pe fostul librar să-i arate grădina de zarzavat. Coborâra treptele cerdacului braț la braț și se pierdură pe după colțul casei. Căpitanul vru să-i urmeze, dar se răzgândi când Brătilă spuse că i s-a făcut sete și se duce să caute un pahar cu apă. Caranfil părea să fi ajuns la capătul rezistenței, sucul de prune îl dăduse gata, ședea cu fruntea proptită în palme și repeta niște versuri puerile, din care se înțelegeau mai ales cuvintele „șoricei și iepurași”.

Căpitanul așteptă vreo jumătate de minut, apoi intră și el în casă, tiptil.

În „cabinetul de lucru” nu se afla nimeni; constată ușurat că ușa de la celălalt capăt al încăperii era întredeschisă; își lipi obrazul de canat și-l văzu pe Brătilă în mijlocul unui mic dormitor tapetat cu scoarțe multicolore. Sta cu mâinile în șolduri, ușor aplecat, trăgând cu urechea la zăngănitul de crătiți ce se auzea dintr-o odaie alăturată, probabil bucătăria. Părea că nu se îndură să se urnească din loc. Pe chipu-i de obicei afabil, surâzător, se citea acum o îngrijorare acută. În fine, se destinse și se îndreptă către scrinul de lângă pat, trase sertarele rând pe rând și se apucă să cotrobăiască prin ele cu gesturi iuți, de expert. Zgomotele din bucătărie încetară. Brătilă nu-și pierdu cumpătul, împinse ușa șifonierului și reveni cu un salt în mijlocul dormitorului, exact în clipa când în prag se ivera verișoara lui Rențea. Își drese vocea și ceru cu cel mai nevinovat aer din lume:

— Puțină apă, te rog, mor de sete...

Cocoșata mormăi un cuvânt neinteligibil și plecă lăsând ușa larg deschisă; se întoarse uimitor de repede, de parcă paharul cu apă ar fi fost pregătit. Brătilă bău cu lăcomie, plescăi sonor din limbă și înmână paharul gol fără să mulțumească. Părea că nu se îndură să plece din dormitor. Ridică lent brațul și o apucă de bărbie pe cocoșată. Ea îl

plesni fulgerător peste degete, întinse arătătorul către ușa în spatele căreia pâdea căpitanul și emise o suită de sunete vertiginoase, niște mârâituri din care se putea deduce că-i cere lui Brătilă să iasă.

— Adică mă dai afară? făcu el belicos.

Cocoșata aprobă cu un semn imperativ al capului, împungându-l cu degetul în piept. Brătilă pufni și rosti răspicat, cu ură:

— Ne mai întâlnim noi, ține minte, năpârcă!

Cocoșata ridică pumnul, probabil cu intenția de a-l pocni pe intrus, dar deodată se răzgândi, pe obrazu-i pământiu se răspândi un surâs prostesc, umil, caracteristic întârziărilor mintali. Brătilă se retrase de-a-ndaratelea, încet, iar căpitanul părăsi în grabă postul de observație, intrigat la culme de scena la care asistase.

Caranfil, copleșit de euforie, tropăia ritmic în dușumea și pocnea din degete. Clondirul cu țuică era aproape gol, dovadă că contabilul nu se sfiise să bea copios în răstimpul celor câteva minute de singurătate.

— Unde umblarăți, fraților? se interesă el într-o doară, bâlbâindu-se. Bem sau nu bem?

Căpitanul mormăi un răspuns evaziv, aprinzând o țigară în momentul când Brătilă reapărea și când Rențea și Moldovan se iveau la capătul potecii străjuite de crizanteme.

— Ar cam fi timpul să ne cărăm, zise Brătilă. Ne atârână Matilda lingurile de gât...

— Mergem, încuviință căpitanul.

Stăpânul casei își desfăcu larg brațele și se văicări:

— Se poate, dragii mei, să mă părăsiți...

— Omul vine, dar mai și pleacă, decretă Brătilă.

— Ultimul păhărel, stăruie Rențea. Și mai aduc oleacă de zacuscă, să cadă bine la țuică.

— Eu nu mă mișc de-aici nici mort! strigă Caranfil.

— Zău, mai stați măcar un sfert de oră, doar nu vă duceți la serviciu, ce naiba!

— Plecăm, hotărî şi Moldovan, care părea cel mai lucid. Măine sunteţi invitatul nostru la masa de prânz. Hai, stimabile!

Îl săltă fără menajamente pe Caranfil, ca pe un sac cu cartofi, îi aranjă nodul cravatei şi-l conduse cu mână sigură pe treptele cerdacului. Căpitanul se ridică ultimul de pe scaun, lăsând să-i cadă pachetul de ţigări sub masă.

Renţea îi conduse până la poartă, unde le ţinu un mic discurs, asigurându-i că vizita i-a făcut deosebită plăcere, că sunt bineveniţi oricând, pe urmă se repezi să-i îmbrăţişeze cu ardoare, de parcă ar fi fost prieteni de-o viaţă. Moldovan îl puse să-şi dea cuvântul de onoare că a doua zi se va prezenta la popas.

Puţin mai târziu, când ajunseră la maşina parcată lângă popicărie, căpitanul se bătu cu palma pe frunte şi exclamă:

— Na! Mi-am uitat ţigările. Mă întorc îndată...

Renţea tocmai golea scrumiera într-o găleată de plastic.

Părea preocupat, între sprâncenele stufoase i se săpase o cută adâncă. Tresări când zări silueta apărută pe neaşteptate lângă el şi încercă să zâmbească. Rezultatul fu o strâmbătură comică.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-am uitat ţigările. Trebuie să fie pe undeva pe aici... Da, au căzut sub masă...

Băgă pachetul în buzunar şi adăugă:

— Caranfil s-a cherchelit, nu duce la băutură. Îmi cer scuze în numele tuturor, am cam abuzat de ospitalitatea dumneavoastră.

— Deloc, domnule inginer. Vă rog să mai treceţi pe la mine. Sunt singur, îngrozitor de singur! Demult n-am mai avut prilejul să discut cu nişte oameni atât de subţiri. Îmi lipsesc prietenii, oamenii din Ghinţureşti sunt drăguţi, dar... Deh! Ştiţi cum e în provincie. Ce să mai vorbesc... Cunosc câţiva pensionari care nu fac altceva decât să joace tabinet sau table de dimineaţa până seara. Ceva de groază! Din fericire, am o preocupare, lucrez la cartea despre flora

județului. Pe urmă...

— De când îl cunoașteți pe Brătilă?

— Pe domnul Brătilă? De astăzi! E tare simpatic.

— Și tare curios.

— Curios? Nu înțeleg.

— Am avut impresia că v-a mai vizitat. Părea un obișnuit al casei.

Rențea își manifestă stupoarea printr-o înălțare bruscă a sprâncenelor.

— Cum așa? Tot nu înțeleg.

— Când v-ați dus eu Moldovan în grădină, a intrat în dormitor și a căutat ceva prin sertarele scrinului.

Fostul librar închise ochii o clipă, parcă pentru a se reculege după aflarea unei vești proaste și murmură:

— Prin sertarele scrinului... Hmm...

— Da, căuta ceva.

— Trebuie să fie o confuzie.

— Nu cred.

— N-am nimic de preț în casă, iar economiile le păstrez la CEC. Nu cumva o fi cleptoman? Hi, hi, hi! Nu m-aș mira dacă într-o bună zi aş constata că-mi lipsesc cine știe ce mărunțișuri, un bibelou sau o linguriță. Nicio pagubă!

Căpitanul dădu mâna încă o dată cu Rențea și coborî îngândurat treptele cerdacului, fără să se mai uite înapoi. Începuse să plouă, stropi calzi și repezi izbeau cadentat caldarâmul peticit.

Cei trei mușchetari se instalaseră în mașină. Până la „Pui de urs”, Caranfil îi delectă cu una și aceeași melodie, lălăită cu înverșunare, din ce în ce mai fals: „Pe vale, țațo, pe vale...”

Capitolul 10

Ploaia înfioase boscheții și coroanele fagilor, peisajul căpătase o înfățișare sărbătorească, verdele devenise mai limpede, mai pur, acoperișul și balcoanele cabanei păreau frecate cu peria și săpunul, pietrele cubice de pe alee sclipeau intens în lumina soarelui.

Căpitanul se plimba agale prin curtea popasului, preocupat de gânduri nu tocmai optimiste.

Se despărțise cu câteva minute mai devreme de Caranfil, Brătilă și Moldovan, care urcaseră în camere să tragă câte un pui de somn după masa de prânz. Wenzl și pictorița se aflau încă în sufragerie, întârziu în fața ceștilor de cafea, tăifăsuind. Roxana, Nora și profesoara își făceau siesta pe șezlongurile de pe terasă, avocatul Dimitriu și medicul Apostolescu erau cufundați într-o partidă de șah, pe banca de lângă poartă.

Pentru a-și omorî timpul până la ivirea Feliciei, se îndreptă către șahiști. Asistă vreo zece minute la mutările ce se succedau cu repeziciune, abținându-se să dea sfaturi, deși îl mânca limba. Plictisit de faptul că cei doi jucau ca niște mazete, scoase din buzunar ziarul cumpărat de dimineață și se așeză pe banca de alături. Se uita din când în când, peste marginea ziarului, la cele trei femei instalate pe terasă sau la jucătorii de șah, care continuau să mute piesele în același ritm rapid și să schimbe truisme de un comic absurd.

Când se ivi Felicia, observă că Dimitriu și Apostolescu o contemplă cu aviditate. Avocatul plescăi din buze și-și mângâie barba înspicată cu alb, medicul își corectă în mod automat nodul cravatei, de parcă ar fi vrut să șteargă prin acest gest impresia de hilaritate degajată de obrazul asimetric. Căpitanul se ridică în pripă, îi sărută mâna Feliciei și o întrebă dacă nu dorește să facă o scurtă plimbare după masa de prânz.

— Câtiva pași nu strică, răspunse ea, scoțând din geanta în formă de semilună pachetul de țigări. Aveți un foc?

Îi aprinse țigara, urmărit de privirile invidioase ale lui Dimitriu și Apostolescu, apoi porniră împreună spre poartă.

— Ai cam întârziat, o muștră căpitanul când ajunseră destul de departe pentru a nu fi auziți de cei doi șahiști.

— Abia am reușit să scap de Wenzl. Încep să mă irite amabilitățile lui onctuoase.

— Trebuie să-l mai suporti o vreme.

— Îi turuie gura de parcă s-ar fi născut pe malurile Mediteranei.

— Cum a decurs excursia?

— Ghiciți!

— Nu sunt Mafalda.

— Scuzați-mă. Probabil v-ați mirat când ați văzut că ni s-a alăturat și nevasta medicului.

— Oarecum.

— Ne aștepta în hol. Ne-a rugat stăruitor s-o luăm și pe ea... Wenzl a părut puțin contrariat, dar până la urmă s-a învoit. Bun! Urcușul până la poalele piscului Cocorul a decurs normal, adică nu s-a întâmplat nimic neobișnuit... Un amănunt m-a intrigat, totuși. Wenzl este un cățărar încercat, dar pe la jumătatea drumului a dat semne de oboseală.

— Poate l-a extenuat întâlnirea de azi-noapte cu nevasta medicului, glumi căpitanul.

— N-aș crede, arăta odihnit când am ieșit pe poarta popasului.

— Atunci? Care-i explicația?

— Greutatea rucsacului! Mi-am propus să-i cercetez conținutul la prima ocazie. Însă ocazia părea să fie o himeră, pentru că Wenzl nu-l dădea jos din spinare nici măcar în puținele minute când făceam o haltă.

— Interesant, murmură căpitanul.

— Vă dați seama, ardeam de curiozitate, l-am întrebat

direct dacă nu cumva a subtilizat greutatea cântarului de la magazia de alimente a lui Ionescu. A râs și a mormăit două-trei fraze referitoare la o trusă medicală, absolut necesară în excursii, bidon cu apă, hrană rece și alte bazaconii, ceea ce mi-a întărit bănuiala că nu-i lucru curat cu rucsacul. Nu mi-am permis să insist.

— Ai procedat corect.

— Când am ajuns la destinație, adică la pajiștea de lângă ruinele cetății, am prins un prilej favorabil; m-am repezit să-l ajut să dea rucsacul jos, fără să țin seama de protestele lui... Am tras de șnur, am descheiat clapa rucsacului și am văzut...

— Ei?

— Am văzut un detector magnetic.

Căpitanul se opri în loc, înălțând sprâncenele, uluit.

— Un ce?

— Un detector adică un dispozitiv cu ajutorul căruia se identifică metalele din pământ. Din nefericire, n-am izbutit să-l cercetez amănunțit. N-am dispus de timp suficient. Pot să precizez că era un aparat ultramodern, miniaturizat, de o construcție specială

— Și ce naiba detectează Wenzl? Am fost informat la începutul misiunii că nu există filoane exploatabile de minereuri în zona Muntelui Palanga.

Felicia ridică din umeri.

— Aceasta-i întrebarea. La ce-i folosește detectorul? Probabil într-un scop care are o legătură cu avionul despre care am discutat de dimineată.

— Probabil, dar nu sigur.

— După ce ne-am odihnit puțin pe pajiște, Wenzl a propus să vizităm Peștera Haiducului. Roxana s-a opus vehement, argumentând că are alergii la peșteri, că suferă de claustrofobie. Wenzl s-a străduit s-o convingă că nu există niciun fel de pericol, dar ea n-a vrut în ruptul capului să se urnească din loc. Alt aspect ciudat... Roxana n-a admis să stea singură, să aștepte pe pajiște până m-aș

fi întors cu Wenzl din peșteră, m-a implorat să-i țin de urât. N-am avut încotro, am fost nevoită să stau de planton lângă ea până la reapariția lui Wenzl, timp de aproximativ o oră. Aș fi devenit suspectă dacă aș fi insistat să-l însoțesc. Înțelegeți?

— Înțeleg. De fapt, jucau în fața dumitale o comedie pusă la punct dinainte, cu intenția de a nu-l stingheri pe austriac la explorarea peșterii. Acesta-i adevăratul motiv al dorinței Roxanei de a veni pe munte. Păcat, tare păcat că n-ai putut să-l urmărești.

— Am fost obligată să mă supun planului lor. Firește, Wenzl și-a luat rucsacul când a plecat să viziteze peștera.

— Normal.

— La coborâre, am găsit un moment favorabil și am izbutit să arunc o privire asupra rucsacului. Mă obseda neîncetat aparatul acela de detecție... Și în clipa aceea a început partea nostimă. Detectorul dispăruse!

— Cuuum?

— Dispăruse, și pariez pe oricât că nu veți ghici niciodată cu ce a fost înlocuit. Cu niște pietre, nimic altceva decât niște banale pietre.

— Ciudat! Poate nu erau niște simple pietre, ci niște mostre de minereu... deși nu pricep ce rost ar avea...

— Un lucru devine evident: afabilul nostru turist, reprezentant în viața de toate zilele al unei firme care fabrică materiale sportive, se ocupă în timpul vacanței cu treburi suspecte din punctul nostru de vedere. Clar, nu?

— Categorie. De-acum înainte îl voi lua eu în primire, nu-l voi mai lăsa să plece pe munte neînsoțit.

— Și dacă vă refuză compania?

— Îl voi urmări fără să știe. Ce-a făcut cu rucsacul?

— L-a dus în cameră, bineînțeles. Cu pietre cu tot.

— Mda... Voi încerca să pun mâna pe o piatră, nu trebuie să desconsiderăm acest aspect nou.

— Individul mi se pare foarte viclean.

— Voi fi prudent, nu e cazul să-ți faci griji. Despre

ceilalți turiști ați discutat? Ce părere are Wenzl despre vecinii de la popas?

— Banalități... Îi consideră pe toți binevoitori, politicoși, simpatici. Și a ținut să sublinieze că este încântat de popasul turistic „Pui de urs”, etc., etc... N-am avut impresia că Silvia Vlăsceanu l-ar interesa în mod special.

Își trecu geanta de pe un umăr pe celălalt, alunecând cu privirea peste tâmpilele încărunțite ale căpitanului, și spuse încet:

— Asta-i tot. Acum plec în oraș să stau de vorbă cu gazda Ruxandrei Lăzăreanu.

Căpitanul înclină capul și vru să-i atragă și el atenția să se poarte cu prudență, dar chiar în clipa aceea se auzi strigat de profesoară, care venea grăbită spre poartă, fluturând o umbreluță.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Felicia cu o ușoară îngrijorare în glas.

— Spuneți mai devreme că vreți să coborâți în Ghințurești. Pleacă doctorul cu nevasta la niște târguieli și ne poate duce cu mașina. De fapt, mă duc și eu în oraș. Ce ziceți? E păcat să batem drumul pe jos.

— Asta cam așa este. Ca să fiu sinceră, m-a obosit excursia de azi-dimineață.

Profesoara își încreți fruntea și se întoarse spre căpitan:

— Pe dumneata nu te mai întreb dacă vrei să mergi în oraș. Știu dinainte răspunsul. Nu vrei să mergi.

— Cum de-ați ghicit?

— I-ai însoțit azi-dimineață pe amicii dumitale. Și v-ați întors într-un hal...

— Vă înșelați, eu n-am...

— Lasă, lasă, nu-mi înșira baliverne, se observa de la o poștă în ce fel v-ați petrecut timpul. Ai să te ruinezi, *Huhurezule*, dacă ții trena bețivanilor. Ascultă-mă pe mine, caută-ți alți prieteni...

Își întrerupse imputările, deoarece tocmai sosea medicul cu nevasta. Căpitanul așteptă până se urcară în mașină, le

făcu semn cu mâna, apoi străbătu gânditor curtea, acum pustie, trecu prin holul la fel de pustiu și intră în cameră.

*

Dormise puțin, un somn agitat, cu întreruperi, visase ceva urât și se trezise morocănos. Acum ședea la fereastră, cu coatele rezemate de pervaz, și privea încruntat creasta Cocorului, străduindu-se să assembleze complicatul și totodată firavul mozaic al datelor de care dispunea.

În prezent, trei din cei nouă turiști aflați la popas stârneau un interes aparte datorită comportării lor neobișnuite.

Mai întâi Wenzl și Roxana Apostolescu, apoi Brătilă...

Pe Brătilă îl considera categoric suspect. Își pierduse brusc buna dispoziție când îi vorbise despre Băbeanu; își amintea cum tresărise, cum negase cu înverșunare: „Fabulează, pe cuvântul meu. Până aseară habar n-aveam de existența lui”. Și alte indicii îl obligau să tragă concluzia că Brătilă trebuie inclus neapărat în cercul suspectilor. De pildă, încordarea evidentă a lui Brătilă în prezența lui Rențea, atitudinea-i stranie, schimbul acela de cuvinte ce degaja o tensiune latentă; parcă pășea pe un teren minat, conștient că cea mai mică mișcare greșită i-ar putea fi definitiv fatală... Apoi interesul său pentru persoana Ruxandrei când desprinsese fotografia de pe perete, grija de a nu bea peste măsură și, în fine, scotocirea pe furiș a sertarelor scrinului din dormitorul lui Rențea. Oare ce spera să găsească acolo, în locuința fostului librar?

Înălță din umeri, iritat.

Trebuia să existe o corelație între avionul german prăbușit pe Muntele Palanga în anul 1944 și Wenzl sau Brătilă.

Dar Rențea? Cu el va fi necesar să mai stea de vorbă, poate Ruxandra i-a mărturisit temerile ce o bântuiau, poate i-a încredințat spre păstrare un obiect sau un document,

Rențea fiind unul dintre concetățenii cu care s-a întâlnit în ziua ce avea să fie ultima din viața ei. Poate...

Privirea îi alunecă spre curte. Ajutorul cabanierului împingea o roabă încărcată cu șindrile. Se decise să-l descoasă, să încerce să afle de la el amănunte referitoare la avionul german. Coborî în pijama și în papuci, ocoli cabana și-l găsi pe Ion în ușa uneia dintre cele trei magazine de lângă pădure; sta pe prag și-și cerceta necăjit talpa desprinsă a unui bocanc. Îi oferî o țigară *Kent* pe care Ion o băgă în buzunar, specificând că o va fuma după cină.

— Vă dau alta în schimb, un *Carpați*, știu că din astea fumați.

— N-am să refuz.

— Vorbiți mai tare, sunt fudul de-o ureche, de urechea stângă, stați în partea dreaptă, altfel nu vă aud.

Se așază alături de el, pe pragul magaziei. Ion se scărpină în creștetul capului și spuse pe un ton de nedumerire:

— Mi-a zis domnul doctor Apostolescu să vin la București, a zis că are dânsul un coleg, un specialist, și s-ar putea să mă vindece de surzenie. Nu știu ce să fac... Dumneavoastră ce mă sfătuiți?

— Nu scăpa asemenea ocazie, du-te neapărat.

Căpitanul constată surprins că greșise profund când îl etichetase pe Ion drept un ins ciufut, taciturn, posac. Aduse vorba pe nesimțite de avionul german eșuat pe Muntele Palanga în anul 1944.

— Dracu' să-l ia de avion! răbufni Ion. A explodat și gata... Praful și pulberea s-a ales de el.

— A ars în întregime?

— Păi, cam ce-ați fi vrut să mai rămână?

— Mă gândeam la pilot. Poate a reușit să se salveze.

— Da' de unde! N-a reușit... Am avut un frate pădurar, s-a nimerit să fie tocmai atunci prin zona aia, a alergat și, când a ajuns în poiană, a mai văzut doar o grămadă de fiare încârligate, înnegrite de fum. A anunțat jandarmeria,

pe urmă au venit niște ofițeri să facă o anchetă.

— Și ce au constatat?

— Murise și pilotul, au găsit un pumn de cenușă... și niște oase afumate risipite prin poiană, aruncate de suflul exploziei. Da... Mie un lucru nu poate să-mi iasă din cap.

— Ce lucru?

— Ce i-o fi apucat pe toți de se interesează după atâția ani de chestia asta? Dacă ar mai trăi frate-meu, s-ar minuna.

— De ce să se minuneze?

— Pentru că pe el nu-l asculta nimeni. De câte ori trăgea un țoi în plus, scotea din sac povestea cu avionul nemțesc. Oamenii noștri se cam săturaseră de ea, îl luau în batjocură: „Mai schimbă placa, măi Văsălie!” Da, așa îi spuneau. Acum, bag seama, e pe dos, i-a apucat strechea pe toți.

— Chiar pe toți?

— Până și nevasta lui domnu' doctor vrea să știe cum a fost cu avionul.

— Aha! Și ce i-ai spus?

— Ce v-am spus și dumneavoastră, că altceva n-am cum să știu. Dau târcoale unii pe aici și adulmecă, parcă n-ar fi lucru curat.

— Cine adulmecă?

— Ei... neamțul ăla de stă la noi.

— Wenzl?

— El. Pe urmă și pictorița, că și ea m-a întrebat. Și înainte de toți a venit unul însemnat cu o cicatrice mare și urâtă. Da... Vă asigur eu, nu-i lucru curat!

„Falsul olandez dispărut în portul Constanța, conchise căpitanul. Cu alte cuvinte, transfugul Apostiu, mort la Cluj într-un accident înscenat...”

— Și imediat după ăsta a venit altul. M-a găsit la bufetul din gară. Mie îmi place să stau acolo, că e lume multă... S-a așezat la masa mea și-i mergea gura ca o meliță. Ta-ca, ta-ca, ta-ca!

— Șmecher, nu? comentă căpitanul, întrebându-se intrigat cine putea fi vorbărețul.

— Păi cum? Turuia și se tot ciupea de mustață, avea o mustăcioară neagră și obrazul rotund și alb... ca de fată.

Căpitanul oftă, aplecându-și fruntea.

„Georgescule, Georgescule, bănuiai tu în ce bucluc te-ai băgat? L-ai decepționat pe colonelul Mitu... Iar eu calc pe urmele tale și sper să nu fiu la fel de ghinionist.”

— ...iar neamțul ăsta, continuă Ion, n-are astâmpăr, se agită mereu, se agită. Adineauri iar a plecat.

— Încotro a plecat?

— A pornit pe cărare, spre munte, când veneam eu cu șindrila.

— Mai ia un *Kent*.

— Mulțam frumos, stricați orzul pe găște, - eu fumez *Carpați*.

Căpitanul îi strânse mâna și se îndreptă agale spre cabană, abia stăpânindu-se să n-o rupă la fugă. Ajuns în cameră, îmbracă niște haine mai puțin bătătoare la ochi, bluză kaki și pantaloni maro, băgă în buzunar pistolul pe care îl păstra într-un compartiment secret al geamantanului. Iar în tașca atârnată de umăr puse o lanternă, harta Muntelui Palanga, câteva lumânări și planul Peșterii Haiducului.

Pe culoar se întâlnește cu Moldovan, care purta un halat de plajă vișiniu, scurt, de sub poalele căruia ieșeau la iveală picioarele păroase, enorme, parcă de urangutan.

— Dom'le, m-am trezit cu niște arsuri teribile. Cam suspect trăscaul lui Rențea. Cobor la bar să iau o sticlă de *Borsec*.

Uită de arsuri și de *Borsec* când o zărește în hol pe nevasta avocatului, care clădea un castel din cărți de joc pe măsuta de lângă orologiu. Se oferă să-i arate cum se face pasiența *La Belle Lucie*. Nora bătut din palme și exclamă:

— Ah! De când doresc eu să învăț pasiența asta... Trageți-vă un fotoliu lângă mine.

Căpitanul părăsi popasul pe poarta principală, coborî pe drumul spre oraș până ce trecu de prima serpentină, apoi intră în pădure și urcă în marș forțat pe cărarea marcată ce ducea la piscul Cocorul. Îl ajunse din urmă pe austriac în preajma cascadei.

Sta rezemat de trunchiul unui fag, trăgea din trabuc și contempla căderea apei, dus pe gânduri. După ce termină de fumat, ridică alpenștocul de jos și porni vioi pe panta presărată de jepi. Din când în când se oprea pe neașteptate, întorcea capul și cerceta bănuitor terenul din spate.

Discul înflăcărat al soarelui începea să pălească, în curând avea să se însereze, dar scăderea luminii nu părea să-l îngrijoreze pe Wenzl, continua să urce în același ritm. Ajunse pe culme într-un timp record, ocoli ruinele cetății și se îndreptă hotărât spre peșteră. Lângă intrare, privi iarăși în urma sa, cu mai multă circumspecție, apoi se făcu nevăzut pe sub bolta înaltă de aproape doi metri. Căpitanul așteptă să se scurgă câteva minute, recapitulând în gând informațiile despre peșteră primite de la Dobrotescu. Le învățase pe de rost, dar știa că memorizarea lor nu-l scutea de un eventual atac... Se întrebă dacă n-ar fi mai înțelept să stea pe loc până avea să se întoarcă austriacul. Nu! Tentația era prea puternică, trebuia să vadă cu ochii săi ce caută Wenzl în peșteră.

Panoul din dreapta intrării recomanda ca vizita să se efectueze în grup, să se urmeze traseul galeriei principale și să se evite trecerea prin galeriile secundare, unele, surpate, altele prea puțin explorate. Întârzie câteva momente pentru a cerceta încă o dată planul, apoi se avântă în urmărirea lui Wenzl.

Pătrunse mai întâi într-o grotă circulară, spațioasă, numită „Vizuina Urșilor”. La capătul opus al grotei pâlpâia o lumină fugară. Se îndreptă încet spre ea, în vârful picioarelor, știind că cel mai mic sunet se amplifică fantastic sub bolta de care atârnavă nenumărate stalactite,

ca niște bizare candelabre. Avea neconținut senzația că până și respirația i se repercutează asurzitor în cele mai tainice unghere. Lumina din față nu se mai zărea, răzbătea doar rezonanța acută a pașilor lui Wenzl, și acest lucru îl deruta, i se părea că zgomotele năvălesc asupra sa din toate direcțiile. Își încordă auzul și realizează că cel urmărit apucase pe o galerie din dreapta, lungă de 400 de metri, cum specifica planul pe care îl studiasse la popas. Pe la jumătatea galeriei distinse iarăși licărul lanternei. Austriacul avansa repede, - sigur de sine, dovadă certă că peștera îi era cunoscută și că se îndrepta către un punct dinainte stabilit. Grăbi pasul pentru a nu-l pierde din vedere. Galeria se termina într-o grotă mai mică decât prima, numită „Sala Albă” din pricina cristalelor transparente de calcită.

Constată că Wenzl pornea către o galerie în care accesul turiștilor era strict interzis. Legenda anexată planului și panoul cu instrucțiuni de la intrarea în peșteră atrăgeau atenția asupra acestui traseu dificil, periculos, cu coborâșuri abrupte, alunecoase, jilave, cu un bazin subteran. Se întrebă dacă mai e cazul să continue urmărirea, amintindu-și ordinul colonelului Mitu de a acționa cu maximă prudență.

Începea să regrete că nu era însoțit de „îngerul păzitor”.

Hotărî să continue totuși urmărirea. Austriacul tocmai îndepărta zăbrelele de lemn cu care era barată intrarea în galerie. După câteva zeci de metri de înaintare anevoioasă prin tunelul îngust și întortocheat, Wenzl se opri la marginea unui lac glacial ce părea să fie ținta finală a expediției, deoarece emise un fluierat de satisfacție și dădu jos rucsacul din spinare. Scoase din rucsac un costum de scufundător, confecționat anume pentru ape foarte reci, controlă un mic rezervor de oxigen, îmbracă cu grijă costumul pe a cărui cască era montată o lampă și pași decis către oglinda întunecată a lacului.

Reveni la suprafață după vreo zece minute. Își trase

casca de pe cap, gâfâind ca o focă, se apropie de mal, unde lăsase lanterna aprinsă alături de rucsac, și-și reîmprospătă forțele trăgând o dușcă dintr-un bidon.

Plonja din nou în apa rece ca gheața. Cea de a doua scufundare dură mai puțin decât prima, dovedindu-se a fi și ultima. Își acordă un sfert de oră de odihnă, apoi refăcu în sens invers drumul prin galerii.

Căpitanul rămase în nișa în care se ascunsese, așteptând să-l audă îndepărtându-se. Își propuse să revină în ziua următoare însoțit de locotenentul Dobrotescu și să cerceteze temeinic lacul subteran.

La ieșirea din peșteră Wenzl redeveni circumspect, rămase câteva momente pe loc și se uită cu atenție împrejur, după care se îndură, în fine, să pornească spre popas. Nu se mai grăbea, pășea tacticos, ca un bătrânel care își face mica și utila plimbare după o cină îmbelșugată. În timp ce trecea prin dreptul ruinelor cetății, se petrecu o întâmplare ciudată.

Tăcerea serii fu sfâșiată brusc de două focuri de armă. Wenzl se aruncă la pământ cu o agilitate demnă de invidiat. Se scurseră câteva lungi secunde de așteptare, parcă interminabile, întrerupte de un hohot de râs strident, sacadat, venind dinspre cetate.

Căpitanul se înfioră. Încremeni cu piciorul drept ridicat pe jumătate, cu mâna încleștată pe patul pistolului, spunându-și că numai un dement poate să râdă astfel. De după turn se ivi o siluetă încovoiată, mărunță, probabil deformată de lumina sticloasă a stelelor. Strigă ceva nedeslușit și începu să străbată pajiștea în salturi caraghioase, ca de cangur, ajungând rapid în pădure, unde dispăru. Wenzl mai așteaptă puțin, după care trase o înjurătură autentic românească și părăsi locul în grabă.

Căpitanul băgă pistolul în buzunar și-și șterse sudoarea de pe frunte. Unul din cele două gloanțe îi suierase pe la ureche. Întâmplător, desigur. Se gândi o clipă să-l caute pe cel ce trăsesese, apoi renunță. Întunecimea și labirintul

pădurii nu i-ar fi fost deloc favorabile.

Până la popas emise mai multe ipoteze în legătură cu bizarul episod petrecut la poalele piscului Cocorul. Niciuna din ele nu i se păru acceptabilă. De fapt, îl preocupa nu atât identitatea agresorului, cât scopul urmărit de acesta. Dacă cineva își propusese să-l ucidă pe Wenzl, era mai lesne s-o facă ziua în amiaza mare, alegând un loc potrivit, în plină pădure, nu pe pajiște. Putea să se ascundă după un copac și să-și regleze tirul pe îndelete, nestingherit de întuneric. Nu cumva intenționase doar să-l sperie, să-i dea un avertisment? Oare Wenzl a fost urmărit și de altă persoană, încă din clipa când a plecat de la popas?

„Greu de crezut! conchise căpitanul. Am fost foarte atent, m-am uitat mereu înapoi. În spatele lui Wenzl mă aflam eu, iar în spatele meu nu se afla nimeni...”

Clătină din cap, nemulțumit de faptul că ecuația pe care o avea de rezolvat devenea din ce în ce mai complicată.

Capitolul 11

Medicul Apostolescu opri mașina în fața farmaciei, se întoarse spre cele două femei de pe bancheta din spate și spuse cu un ton cordial, de parcă ar fi anunțat o știre deosebit de îmbucurătoare:

— Cobor aici să iau un medicament. Dacă doriți să vă duc mai departe, va trebui să așteptați câteva minute.

— Mulțumesc, doctore, replică Silvia Vlăsceanu, ești prea amabil, mai departe pot să merg și pe jos. La revedere!

— Vă rămân îndatorată, spuse și Felicia, abia după ce profesoara coborî.

Se grăbi s-o urmeze pentru a nu-i pierde urma. O văzu cum traversa bulevardul, agale, strângând la piept geanta

și umbreluța. Întârzie câteva momente dinaintea unui magazin cu articole casnice, părând nedecisă, apoi se îndreaptă aferată către piață și fu înghițită de înghesuiala ce domnea printre tarabe. O redescoperi lângă un chioșc învăluit în fuioarele de fum ale grătarului de mititei dealături. Profesoara avea înfățișarea comică a unui om cuminte și timid care s-a hotărât deodată să comită un act nebunesc. Cumpără de la ghișeul chioșcului opt mici, două minuscule felii de pâine și o sticlă de bere, își făcu loc cu coatele prin mulțimea pestriță până la o masă lungă, țipă la niște tineri să, se dea la o parte, depuse tăvița de carton pe colțul mesei și începu să înfulece de parcă n-ar fi mâncat de-o săptămână. Tăvălea fiecare mic în grămăjoara de muștar și-l înghițea rapid, aproape pe nemestecate. După ce termină, își aprinse o țigară și duse sticla de bere la gură.

„E formidabilă, își zise Felicia, așa ceva nu mi-aș fi închipuit. Când îi voi povesti căpitanului va rămâne cu gura căscată...”

O urmări din nou de-a lungul bulevardului animat, încercând să ghicească ce urmează. Presupunerea ei se adevăra când o văzu pe profesoară intrând pe poarta cimitirului. Pășea sprintenă pe aleea centrală, fără să pară interesată dacă este supravegheată sau nu, având întipărită pe chip o atitudine smerită, pioasă. Se opri în locul unde o cunoscuse căpitanul, sub umbrarul de pe malul pârlului, se așază pe banca rudimentară și începu să tricoteze cu gesturi mecanice, contemplând crestele munților.

„Îi place totuși să stea aici, în preajma mormintelor, conchise Felicia. Bun, să o lăsăm să se desfete cât vrea cu priveliștea preferată, să nu o conturbăm.”

Reveni în centru.

Trabantul lui Apostolescu staționa la locul de parcare din fața hotelului „Excelsior”. În mașină se afla doar Roxana; sta ghemuită, morocănoasă, cu gulerul trenziului

ridicat. Trecu dinadins foarte aproape de mașină, bătu în geam și flutură mâna. Roxana schiță un zâmbet abia vizibil, închise ochii și se rezemă de banchetă.

În drum spre oraș arătase la fel de sumbră, spre deosebire de soțul ei, care perorase vesel, punctându-și frazele sterile cu gesturi largi. La un moment dat profesoara își manifestase compasiunea față de Roxana, îi pusese mâna pe umăr, matern, întrebând-o: „Vă e rău, doamnă Apostolescu?” Roxana îngăimase două-trei cuvinte, înăbușite în zumzetul motorului, iar doctorul explicase cu bonomie că nevastă-sa este chinuită de o groaznică durere de dinți. Nu uitase, firește, să adauge binecunoscutul refren: „Ce zici, mamă dragă, am dreptate?” Roxana șuierase cu furie abia disimulată: „Fii atent la serpentine, nu mai ridica mâinile de pe volan!” Restul drumului se consumase într-o tăcere penibilă, încărcată de tensiune; profesoara își făcuse de lucru cu ciucurele umbreluței și se uitase pe geam, mimând indiferența, doctorul strânsese volanul cu atâta putere, încât i se albiseră degetele, iar Roxana pufnise des, aducând cu o panteră sechestrată într-o cușcă.

Mai privi o dată înapoi, înainte de a se îndrepta spre cartierul unde locuise Ruxandra Lăzăreanu; îl zări pe Apostolescu ieșind dintr-o Alimentară, ținând într-o mână o pungă de plastic, iar în cealaltă o bucățică de halva din care tocmai se pregătea să muște.

Găsi destul de ușor adresa indicată de căpitan. Se pregătea să apese pe clanța porții, când fu interpellată de o femeie între două vârste, care se ridicase de pe banca din fața casei alăturate:

— Pe cine căutați?

— Pe Ana Roibaș. Caut o cameră de închiriat.

— Aha...

Părea foarte surprinsă de faptul că se mai interesează cineva de camera în care până de curând locuise o sinucigașă.

- Și vi s-a spus să veniți aici?
- Mi s-a spus. Oare m-am înșelat asupra adresei?
- Nu v-ați înșelat. Numai că...
- Ce s-a întâmplat?

Femeia îi ocoli privirile, suspinând.

— Nimic. Intrați, madam Roibaș o să fie bucuroasă, încă n-a închiriat.

— Pare să fie un cartier liniștit.

— Aici n-o să vă deranjeze niciun zgomot. (Arătă cu capul spre casa din stânga.) Eu stau aproape, mă gândesc că poate o să aveți nevoie de un ajutor. Mai spăl o rufă, mai fac unele târguieli... O ajut și pe madam Roibaș, ea suferă de astmă și nu prea are putere. Camera o să vă placă. Alta mai bună n-o să găsiți acum, în plin sezon. La noi vine lume multă în timpul verii.

— Nu-i pentru mine, m-a rugat o prietenă să-i caut ceva convenabil.

— N-o să fie prea scump.

Felicia îi zâmbi încurajator, dându-și seama că șade de vorbă chiar cu femeia care împărțise colivă la cimitir în ziua înmormântării Ruxandrei Lăzăreanu. Căpitanul îi spusese să o caute și iată că norocul i-o scosese în cale încă de la început. Descrierea căpitanului se potrivea: scundă, osoasă, cu ochi lacrimoși, foarte vorbăreată.

— Am să vă recomand prietenei mele, o asigură Felicia, cu siguranță că va avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Vă mulțumesc.

— Cum vă numiți?

— Tița Ionescu. Stau alături, în fundul curții, la parter.

— Poate ar fi cazul să veniți și dumneavoastră cu mine.

— Sigur că vin. Madam Roibaș o să se mire când o să vă vadă. De când cu necazul...

Se întrerupse, bătându-se cu palma peste gură:

— Scuzați, am uitat că nu trebuie să...

— Ce ați uitat?

— Nimic, nimic...

Își netezi o cută a rochiei și strigă cu glas ascutit:

— Anică! Anică! Ești acasă?

Le ieși în întâmpinare o femeie trecută de cincizeci de ani, obeză, cu părul vopsit într-un roșu țițător. Se uită mirată la Felicia și o întrebă pe vecină:

— Ce-i, Tița?

— Ți-am adus o clientă, Anică. Duduia ar vrea să închirieze camera aia. Știi tu care...

— S-o închirieze?

Își apăsă palmele pe sâni ce amenințau să rupă nasturii capotului liliachiu și o măsură încă o dată cu privirea pe Felicia, de sus până jos, clipind nedumerită.

— Poate nu doriți să mai închiriați sau poate nu mai e liberă camera, sugeră Felicia.

— Cum să nu doresc? Pofțiți, nu stați în curte. Intră și tu, Tița, vă fac o cafea, pun ibricul imediat.

Se dădu la o parte și le îndemnă să intre într-o încăpere îngustă, aglomerată cu mobilă pestriță. Două pisici de Angora torceau pe o canapea deșelată și un ceas cu cuc ticăia deasupra unei vitrine cu suveniruri.

— Aici? se interesă Felicia.

— Nu... Vă arăt îndată și odaia liberă. Pentru câtă vreme doriți s-o ocupați?

— Nu-i pentru dumneaei, o lămuri Tița cu importanță, e pentru o prietenă. I-am spus că e liniște pe strada noastră.

— Asta-i adevărat, confirmă gazda, de liniște nu ne putem plânge. Vă rog, luați loc, nu stați în picioare. O să vă țină Tița de urât până fac eu puțină ordine dincolo. E cam deranj și...

— Nu vă osteniți. Prietena mea nu se mută astăzi, va sosi abia săptămâna viitoare.

— Mai bine. Voi avea timp să fac curățenie, că doar ieri au ridicat sigiliile și încă n-am...

— Ce-au ridicat? întrebă Felicia mimând o curiozitate de nestăvilit.

Urmă o tăcere stânjenitoare, în răstimpul căreia gazda

schimbă o privire furișă cu Tița, parcă implorând-o să găsească ea o explicație. Tița își trosni degetele, aplecându-și fruntea. Ana Roibaș oftă din răspuțeri și se hotărî să vorbească:

— Sigiliile, duduîță... Odaia a fost sigilată de miliție. Asta-i situația, sunt date să vă anunț de la bun început, ca să nu avem discuții mai târziu, să-mi reproșați că v-am ascuns ceva. Mai bine aflați de la mine, decât de la vecine. Mă pizmuiesc, lovi-le-ar damblaua! Mi-au mâncat sufletul, duduîță dragă. Ieri îi spuneam Țiței cât mă bârfește nebuna aia de Marieta și...

— Dar ce vi s-a întâmplat? o întrerupse Felicia.

— De, te lovește nenorocirea când te aștepți mai puțin, filosofă Tița cu un aer îndurerat.

— Am avut o chiriașă mai înainte, duduîță dragă, explică gazda.

— Și ce-i cu ea?

— Femeie de treabă, la locul ei, nu se certa cu nimeni și... și a împins-o necuratul să facă un gest necugetat.

— Adică?

— S-a încuiat în odaie și a deschis gazul metan...

— A murit?

— Cu mâna ei și-a luat viața, sărăcuța. Parcă tot nu-mi vine să cred că a murit, parcă sper să-i mai aud pașii, că întâi la mine intra când se întorcea de la serviciu. Da, intra aici și mereu mă întreba cum mă mai simt. Știți, cu astma mea păcătoasă n-am voie să fac eforturi, mă înăbuș... Nu mi-aș fi închipuit niciodată că poate să moară înaintea mea. Eu trăiesc, și Ruxandra s-a dus... O fată atât de frumoasă și de cumsecade să-și pună capăt zilelor...

— I-a sunat ceasul, comentă Tița cu gravitate. Azi ești, și mâine... hrană pentru viermii pământului!

— Slăbește-mă, dragă, cu prostiile. Doar ai cunoscut-o și tu, știi cât de bine se ținea.

— Asta-i drept, nu o durea nimic, numai că o rodea ceva pe dinăuntru.

— Da, prea era tristă... Îi vorbeam, și ea rătăcea cu gândurile cine știe pe unde. Nu mă asculta.

— Poate avea un necaz, sugera Felicia.

— Poate... Parcă o văd în ziua aia nenorocită, ședea chiar pe scaunul pe care stați dumneavoastră acum, duduiță dragă.

Căzu pe gânduri, încruntată, apoi reluă cu voce monotonă:

— Am întrebat-o dacă mai pleacă în oraș... Trebuia să bată ceva la mașina de scris. Era dactilografă la primărie, uneori mai bătea la mașină și acasă, mai scotea un ban. Am sfătuit-o să se odihnească, mi s-a părut tare obosită, nedormită, dar ea susținea că nu îi e somn. Prea era conștiincioasă, zău așa.

— Probabil avea de terminat o lucrare importantă.

— Da' de unde?! Nicio grabă, o carte pe care a scris-o un pensionar din orașul nostru, domnul Rențea. Mai avea puțin de dactilografiat. Bine că mi-am adus aminte, a trecut ieri dimineață pe aici domnul Rențea, să-și ia manuscrisul înapoi, dar n-am putut să intru în odaie, era încă sigilată. Acuma poate să vină, au ridicat sigiliile, am să-i dau un telefon, să-l anunț.

— I-l duc eu, se oferi Tița.

— Nu... Mai e și un ierbar, mi-e teamă să nu pierzi vreo plantă, n-aș vrea să se supere pe mine domnul Rențea.

— Cum vrei, mormăi Tița înțepată.

— Mă faceți curioasă, zise Felicia.

— A intrat în camera ei, și din clipa aia n-am mai vorbit nimic cu ea. Puteam eu să bănuie ce gărgăuni îi umblau prin cap? Mi-am văzut de treburile mele. Au venit niște vecini, am jucat tabinet cu ei și cu soțul meu, nu m-am gândit atunci la biata Ruxandra. De unde să știu eu că n-am s-o mai văd vie? Cam pe la ora zece seara i-am bătut în ușă, s-o chem la televizor. N-a răspuns, sigur că nu mai putea să răspundă. Nu mi s-a părut anormal, mi-am închipuit că plecase iar în oraș... Pe urmă am simțit că mă sufoc, m-a

trăsnit un miros de gaze, m-a săgetat un junghi la inimă, am început să țip...

Se întrerupse și rămase cu privirile ațintite într-un colț, gâfâind.

— Și?

— A venit imediat bărbatu-meu, au mai alergat și niște oameni care treceau atunci pe stradă. Au forțat broasca. Au intrat în camera ei, prea târziu însă... Prea târziu...

— Murise?

— Cum să nu moară? Șuiera gazul în sobă, și ferestrele erau închise... Și ea zăcea încremenită pe pat, gândea că se odihnește, sărăcuța. Luase niște somnifere, așa mi-a spus mai târziu tovarășul de la miliție.

— A lăsat vreo scrisoare?

— Nimic, nici măcar un cuvântel. În ultima vreme era foarte tristă, poate suferea de nervi, Doamne iartă-mă, știu eu ce să mai zic?

— Ceva îi umbla ei prin cap, interveni Tița fluturându-și degetele pe lângă tâmplă. O idee fixă...

— Credeți? o ațâță Felicia.

— Doar am văzut-o cu două zile înainte de a muri. Îi adusesem niște mere din grădina noastră. Niște ionatane frumoase. Tu erai plecată în oraș, Anică. M-a rugat să mai stau puțin cu ea, să-i țin de urât. Am rămas vreo jumătate de oră.

— Vi s-a părut că-i bolnavă?

— Păi, judecați și dumneavoastră... Ieșea mereu în săliță, deschidea ușa și se uita în stradă. M-a întrebat de câteva ori dacă n-am observat un bărbat străin în fața porții, când am venit cu merele. M-am uitat lung la ea, dintr-o parte... Am plecat necăjită... Și am auzit cum răsuțește cheia de două ori în urma mea.

— Am impresia că răposata... Cum se numea?

— Ruxandra Lăzăreanu, răspunse gazda.

— Nu cumva s-a sinucis din cauza unui bărbat? Ce ziceți, doamnă Roibaș. O femeie singură...

— N-aș crede. O cunoșteam bine, duduia, a locuit doi ani în casa asta, eram ca niște surori, ar fi trebuit să știu dacă are pe cineva, un bărbat care s-o curteze, cu care să iasă în oraș. O îndemnam mereu să-și încerce norocul și a treia oară...

— A treia oară?

— Vă mirați, nu-i așa? Da, mai fusese măritată de două ori și poate din pricina asta nu mai voia să audă de căsătorie... I-aș fi căutat eu un bărbat potrivit, cu situație bună, doar mă pricep la pețit, le-am rostuit și pe altele, acum sunt bine mersi la casa lor. Dar ea nu și nu, se încăpățâna să-i dea zor că s-a lecut pentru totdeauna de măritiș... Ce să mai zic? Mi-am dat eu seama într-o zi că nu-i în apele ei, arăta obosită, se văita că nu mai poate să doarmă. Am sfătuit-o să nu-și negligeze sănătatea. Ce credeți că mi-a răspuns?

— Ce? făcu Felicia cu o curiozitate deloc simulată.

— A zis: „Nu-mi pasă, tot am să mor în curând.” Ei? Ce spuneți? Sunt vorbe de om zdravăn la minte?

— ?!?

— Poate avea vreo presimțire. Am rămas și eu cu gura căscată, duduia. Am luat-o la rost: „Îți bați joc de mine? Ce te-a apucat așa, dintr-o dată?” A dat din mână a lehamite. Poate de-atunci plănuia să-și pună capăt vieții.

— Aș vrea totuși să văd odaia, doamnă Roibaș.

— N-am făcut curățenie...

— Aveți timp până săptămâna viitoare.

— Timp am avut eu și azi, berechet, dar mi-a fost frică să intru singură acolo. Bărbatu-meu e plecat în deplasare... Parcă mi se taie picioarele când mă gândesc ce s-a întâmplat. Zău, nu râdeți de mine...

— Nu râd.

— Am visat-o într-o noapte așa cum am văzut-o acolo, întinsă pe pat, în întuneric. Auzeam și gazul cum șuieră în sobă...

— Nu fi exagerată, o muștră Tița. Trebuia să mă chemi,

veneam să-ți ajut la curățenie.

— Trebuia, șopti gazda.

Deschise un sertar al scrinului, scoase o cheie dintr-o poșetă și le făcu semn s-o urmeze.

Camera era situată la extremitatea stângă a cerdacului. Stăruia impresia de singurătate, parcă și de păărăginit, era evident că proprietăreasa nu mai călcase în acea parte a casei. Deasupra clantei se lăfăiau niște pete urâte, rămase de pe urma sigiliilor, preșul de lângă prag înota în praf, antreul era invadat de roiuri de musculițe bețive. Pe o măsuță acoperită cu mușama putrezeau câteva pere, într-un lighean smălțuit zăceau cinci mucuri de țigări „Arberia”.

„Probabil chiștoacele țigărilor fumate de maiorul însărcinat cu ancheta”, gândi mașinal Felicia, pătrunzând împreună cu cele două femei în fosta locuință a Ruxandrei Lăzăreanu.

— Asta-i odaia, anunță cu un ton patetic proprietăreasa, ștergându-și iute o lacrimă. Trebuie să strâng lucrurile Ruxandrei. Mobila este a mea, în afară de fotoliu și de bibliotecă.

— Ce faceți cu bagajele răposatei?

— Va veni mama ei să le ia...

Felicia încuviință, privind cu aviditate în jur, încercând să reconstituie atmosfera în care trăise fosta chiriașă. Nimic neobișnuit nu-ți atrăgea atenția. O încăpere mobilată banal, în care locuise o femeie trecută de prima tinerețe, de profesie dactilografă, o femeie oarecare, liniștită... De fapt, în aparență liniștită, fiindcă în realitate se dovedise a fi ieșită din comun, chiar enigmatică, prin comportamentul ei din ultimele zile.

Își mușcă buzele, nedumerită. Poseda foarte puține informații despre trecutul Ruxandrei Lăzăreanu. Colonelul Mitu și maiorul Coliban nici măcar nu-i pomeniseră numele, iar căpitanul Vlădoianu se arătase extrem de zgârcit în privința datelor personale ale Ruxandrei.

„Poate nu cunosc nici ei prea multe amănunte”, își zise Felicia nemulțumită.

Pe gheridonul de sub fereastră se aflau mașina de scris și un dosar cu vreo sută de file acoperite cu un scris mărunț, înghesuit. Răsfoi câteva pagini, citind la întâmplare niște descrieri didactice despre flora Muntelui Palanga.

— Manuscrisul domnului Rențea, precisă gazda. L-a adus Ruxandra în ziua când s-a întâmplat nenorocirea.

— Da... mi-ați spus.

Era ciudat că își luase de lucru acasă numai cu câteva ore înainte de a muri, adică apărea ciudată dorința de a munci, de a se comporta normal în cazul când intenționa să se sinucidă.

Cu siguranță că manuscrisul fusese cercetat cu minuțiozitate de către anchetatorii din oraș, după cum, firește, fusese cercetat fiecare centimetru pătrat al camerei și al antreului. Se uită curioasă la titlurile cărților din mica bibliotecă; cărți de poezii, mai cu seamă poezie clasică... Câteva cărți de istorie romanțată și de călătorii. Volumul autobiografic al lui Nansen, „Prin noapte și gheață”, era cel mai uzat.

Cele două femei scoteau rochiile din garderob și le înșirau pe pat. N-avea rost să mai întârzie, putea să se retragă cu conștiința împăcată, cu sentimentul că și-a îndeplinit misiunea. Nimic interesant... Probabil căpitanul va fi decepționat când îi va comunica rezultatul vizitei. Totuși... Încă nu se îndura să plece, fără să știe prea bine de ce. Prin mâinile Țiței și ale proprietăresei se perindau rând pe rând bibelouri, cărți, încălțăminte, rufărie de corp... Camera căpătase pe nesimțite aspectul unui oarecare depozit de bagaje.

— Strânge omu', strânge, comentă Tija cu voce scăzută. Și până la urmă nu se alege nici măcar cu un capăt de ață. Nu ia nimic în mormânt.

Felicia inventarie cu privirea obiectele risipite pe masa

din mijloc: o scrumieră în formă de potcoavă, un pachet de țigări *Carpați*, început, două numere din revista „Flacăra”, un ceas deșteptător, un plic burdușit cu fotografii, o călimară frumoasă de bronz... Întinse mâna și ridică plicul, îngândurată.

— Cred că le-a lăsat pe masă tovarășul de la miliție, zise gazda. Ruxandra le ținea în șifonier.

— Pot să mă uit la ele?

— Cum să nu... Stați puțin, vă caut eu una, să vedeți cum arăta când am primit-o în gazdă, acum doi ani.

Le scoase din plic, le răsfiră pe masă și alese o fotografie color, format carte poștală.

— Ce ziceți? Era frumoasă, nu-i așa?

Un gen de frumusețe aparte, cumva desuetă, parcă desprinsă din albumele de pe vremea bunicelor; obraji palizi, încadrați de un păr dens, roșietic; ochi mari, ușor voalați, buze perfect conturate, surâs romantic în colțul gurii, gât prelung, eteric. Celelalte fotografii o înfățișau în diverse etape și ipostaze ale scurtei ei vieți. Pe dosul fiecăreia era notată data când fusese făcută. La cinci ani, o fetiță îmbufnată, durdulie, cu fundă imensă în păr, în costum de balerină. La doisprezece ani, împreună cu trei fete de seama ei, toate cu ghiozdan în spinare... La șaptesprezece ani, într-un parc, pe o bancă, alături de un licean ce o ținea pe după umeri zâmbind crispat...

Fizionomia băiatului i se păru vag cunoscută, avu impresia că mai întâlnise undeva figura aceea osoasă, unghiulară, gropița din mijlocul bărbiei. Celelalte fotografii le privi în fugă, o clipă sau două. Imagini mute din trecutul unei femei, frânturi care, puse alături, formau sensul unei vieți. În fine, iat-o în rochie fastuoasă de mireasă, surâzătoare, la brațul unui mire tomnatic cu chelie pronunțată, cu pungi mari sub ochi și cu un neg urât pe frunte.

— Primul soț, o informă prompt Ana Roibaș. Acum e academician. Era studentă când s-a măritat cu el. Au

divorțat repede...

Într-un plic mai mic, introdus în cel mare, se aflau niște fotografii nedatate.

— Par să fie mai noi, zise Felicia doar pentru a spune ceva.

— Da, sunt ultimele, făcute acum vreo trei luni, cu ocazia revederii.

— Revedere?

— S-a întâlnit cu foștii colegi de liceu, la douăzeci de ani după absolvire. Se uita mereu la ele.

— Hm...

Se așază de cealaltă parte a mesei, mai aproape de fereastră, și cercetă pozele cu mai multă atenție.

O sală de clasă cu băncile ocupate de femei și bărbați în toată firea, vreo douăzeci de persoane emoționate, solemne, cu privirile ațintite spre bătrânul de la catedră. Ruxandrei i se distingea numai un obraz, celălalt era acoperit de capul unui ins cu mustăți pleoștite... Aceleași persoane într-o curte, așezate pe două rânduri, primul rând în picioare, al doilea pe scaune, în spatele lor frontispiciul liceului... Apoi la banchet, înălțând paharele, într-un restaurant cu candelabre impozante... Alte instantanee, surprinse în același restaurant...

Își reprimă o tresărire.

Printre comeseni se afla și căpitanul Vlădoianu, așezat la o masă din apropierea ringului de dans. Nu-i veni să creadă! Totuși nu exista nicio îndoială în privința identității... Surâdea melancolic. Papionul pepit și garoafa prinsă la butonieră îl făceau să semene cu un june prim din filmele anilor '30... Da, prezența lui printre comeseni demonstra clar că fusese coleg de promoție cu Ruxandra Lăzăreanu.

Își mușcă buzele, nemulțumită. Căpitanul ar fi trebuit s-o informeze că în adolescență, poate chiar și în copilărie, o cunoscuse îndeaproape pe Ruxandra.

Aranjă fotografiile în plic având senzația că i s-a tras o

cacialma pe care ar fi putut s-o evite cu ușurință.

— V-a povestit ceva când s-a întors de la întâlnirea cu foștii colegi?

— Ce să-mi povestească? Îi părea bine că s-a dus acolo. Când i-au fost trimise fotografiile, a venit imediat să mi le arate. Se uita zilnic la ele.

— La celelalte nu se uita?

— Mai rar... A și rupt câteva.

Se întrerupse pentru a-și trage răsuflarea, se așează pe scaun și reluă încetisor:

— Să tot fie trei săptămâni de-atunci. Mi s-a părut mie că ceva nu-i în regulă...

— De ce vi s-a părut?

— De obicei, când venea din oraș intra să mă întrebe ce mai fac, cum o mai duc cu sănătatea. Mai schimbam câteva cuvinte... În seara aceea m-a ocolit și nu știam ce să cred. Tița era în vizită la mine. Ții minte, Tiță?

— Că doar nu m-am ramolit! Ne-am dus noi la ea, adică am venit în camera asta, preciză inutil Tița. Ședea ghemuită pe pat și tremura.

— Am vrut să chemăm un doctor, continuă gazda, ne gândeam că s-a îmbolnăvit de gripă, bântuia o gripă urâtă în oraș. Nu ne-a dat voie să ne mișcăm de lângă ea. Pe urmă ne-am dumirit, n-avea gripă, era speriată.

— Cine o speriasă?

— Nu știu... Tița i-a făcut un ceai, eu i-am pus o compresă pe frunte, i-am dat și un calmant. Bolborosea niște prostii, cică ar fi vrut cineva să-i facă de petrecanie, s-o ucidă...

— Cine?

— Prostii! Începuse s-o ia razna, bănuiesc că aiura. Mai târziu s-a liniștit, își făcuse efectul calmantul. S-a așezat în fotoliul ăsta, ne-a spus că s-a întâlnit în oraș cu o „fantomă a trecutului”, pe urmă a scos niște fotografii din plic, le-a rupt și le-a aruncat în lădița de gunoi din antreu.

— Ar fi interesant de știut ce fotografii a rupt.

— Nu m-am uitat la ele, dinadins nu m-am uitat, n-am vrut să-și închipuie că mă amestec în intimitățile ei.

Țița își potrivea părul cenușiu sub basma și plecă pleoapele, încercând să ascundă sclipirea de șiretenie ce-i luminase ochii apoși o fracțiune de secundă. Felicia se grăbi să o întrebe:

— Dumneavoastră știți ce fotografii a rupt, nu-i așa?

— Știu, mărturisi Țița după o vagă ezitare. Le-am văzut a doua zi, când am golit lădița de gunoi. M-am uitat la ele, așa rupte cum erau, că muream de curiozitate.

— Și? se precipită Felicia. V-ați lămurit ce fotografii a rupt?

— Cele de la ultima cununie.

— Ai dreptate, dragă! exclamă Ana Roibaș. Ca să vezi... Sigur, trebuia să-mi dau seama, lipsesc din plic pozele în care apărea alături de al doilea bărbat.

— Cum să nu lipsească dacă le-a rupt și le-a aruncat la gunoi.

— Ciudat, murmură Felicia. Nu v-a povestit nimic despre al doilea bărbat?

— Nu-i plăcea să vorbească despre el. Am cam priceput eu că trebuie să fi fost o secătură, că doară nu degeaba s-a despărțit de el. N-avea rost să insist, să-i cer amănunte, subiectul ăsta o irita...

Felicia înclină încet capul, rotindu-și privirile pentru ultima oară prin încăpere. Era mulțumită, nu se deplasase zadarnic, descoperise un indiciu, o urmă pe care avea datoria să o exploateze la maximum, cât mai urgent. Căpitanul va transmite informația maiorului Coliban, iar acesta va da dispoziție să fie căutat cel de-al doilea soț al Ruxandrei.

Se ridică de pe scaun și deschise geanta:

— Camera mi se pare potrivită, îmi voi convinge prietena să locuiască la dumneavoastră. Dacă nu sosește până joia viitoare înseamnă că s-a răzgândit, că nu-și va mai petrece concediul în Ghințurești.

— Voi face tot posibilul să se simtă bine. Dacă dorește, pot să-i și gătesc.

— Să nu mă uitați nici pe mine, interveni Tița, să-i spuneți prietenei dumneavoastră că...

— Nu vă uit.

Se grăbi să părăsească atmosfera sumbră a încăperii în care fosta colegă de liceu a căpitanului își irosise lent și implacabil ultimii ani ai vieții ei zbuciumate, frânte în mod tragic.

Traversă cu pași repezi curtea năpădită de buruieni, respirând cu nesaț aerul răcoros al serii...

Capitolul 12

În aceeași seară, la puțin timp după ce se întorsese de pe munte, căpitanul auzi o bătaie în ușă. Tocmai își nota pe niște bucățele de hârtie câteva însemnări referitoare la ciudata activitate depusă de Wenzl în Peștera Haiducului, încercând să formuleze o ipoteză cât de cât plauzibilă. Totul i se părea hazardat, poate chiar și ridicol. Rupse notițele și întrebă iritat, săltându-se de pe scaun:

— Cine-i?

— Caranfil, domnule inginer. Sunteți căutat la telefon de vărul Nae.

— Mulțumesc. Cobor îndată.

Vărul Nae era locotenentul Dobrotescu. Se prezenta astfel de câte ori îl suna la popas, deoarece aparatul din hol era cuplat cu cel din biroul responsabilului.

Înainte de a ieși, deschise larg fereastra. Fumase ca un bezmetic, țigară după țigară, camera era îmbâcsită de putoarea acră a tutunului. O văzu pe Felicia, venea din oraș, pășind îngândurată pe alee.

Se grăbi să coboare, propunându-și să discute cu Felicia

după cină. Apucă receptorul depus lângă aparat și se interesă de formă:

— Tu ești, Nae?

— Eu, bătrâne, răspunse Dobrotescu cu o voce voalată, fonfăită.

Căpitanul surâse involuntar. Și-l imagina pe locotenent încruntat, stacojiu la față ca un rac opărit, ținând cu o mână receptorul la ureche, iar cu cealaltă mână astupându-și nările pentru a-și deforma glasul.

— Erai la masă?

— Nu m-ai deranjat. Ei, ce se mai aude, a primit unchiul Temistocle ilustrata mea?

— A primit-o și-i pare bine că nu l-ai uitat. Din păcate, nu o duce prea strălucit cu sănătatea.

— La vârsta lui este de înțeles.

Unchiul Temistocle era colonelul Mitu.

— Te-am sunat să te anunț că s-a hotărât în sfârșit să plece la Herculane, la o cură de băi și de gimnastică medicală.

— Ce vorbești?! Când va pleca?

— Măine dimineață.

— Sper să aibă noroc de vreme frumoasă... Urează-i multă sănătate și drum bun din partea mea.

Mai schimbară câteva replici cordiale, după care își luară rămas bun cu efuziune.

Căpitanul depuse încetișor receptorul în furcă, intrigat de mesajul primit. Dobrotescu îl înștiințase că a doua zi va sosi la Ghințurești colonelul Mitu, însoțit de o echipă care va efectua cercetări în preajma piscului Cocorul.

„Probabil evenimentele se vor precipita în curând, dacă șeful s-a decis să se deplaseze personal...”

Fu întrerupt din gânduri de o tuse discretă. Întoarse capul și o zări în fotoliul de lângă cămin pe nevasta avocatului Dimitriu. Avea o înfățișare confectionată, părea o poză desprinsă dintr-o revistă de cinema, ședea picior peste picior și fuma dintr-un țigaret lung de chihlimbar.

Nărilor îi fremătau, ochii îi sticleau, chipul îi deborda de o energie de nestăvilit.

— Păreți cam supărat, vorbi ea.

— Scuzați-mă, nu v-am observat.

— Stau aici de vreo oră. Am făcut o comandă telefonică cu Iașul, constat că centrala din oraș nu se grăbește să-mi dea legătura. V-a necăjit vărul? Vreo veste proastă?

— Nu... Dormeam când am fost chemat, încă nu m-am dezmeticit.

— Poate o să vi se pară paradoxal, dar mie altitudinea îmi provoacă o permanentă stare de neastâmpăr. Aseară a trebuit să iau un somnifer pentru a reuși să adorm.

— Să nu aud de medicamente.

— Nu-mi găsesc locul, m-am învârtit de câteva ori în jurul popasului. Un timp mi-a ținut de urât domnul Moldovan.

— O companie plăcută.

— Da, am jucat cărți vreo jumătate de oră. Pe urmă a plecat în oraș cu Caranfil și am rămas singură. Bărbatul meu s-a dus să scoată niște bani de la CEC. Nici nu vă imaginați cât de pustiu a fost azi aici.

Căpitanul o asculta distrat, întrebându-se cine putea fi necunoscutul care îl întâmpinase cu focuri de armă pe Wenzl. Îi trecu în revistă pe toți ocupanții popasului. Hariton Apostolescu în niciun caz, fiindcă îl văzuse plecând în oraș împreună cu nevastă-sa, cu Silvia Vlăsceanu și cu Felicia. Ar fi putut, firește, să se reîntoarcă și să urce pe munte în pas alergător. Nu, imposibil, rotofeiul medic nu era capabil de o asemenea performanță sportivă. Atunci rămâneau ceilalți bărbați, adică Moldovan, Caranfil, Dimitriu, Brătilă. Dimitriu i-a spus nevestei că se duce la CEC dar putea să mintă, sau poate îl acoperă ea cu bună știință. Moldovan și Caranfil au coborât în oraș în același timp. Există și în cazul lor două posibilități: s-au despărțit după câteva minute sau sunt complici. Dar Brătilă? A stat în cameră toată după-amiaza?

— Sunteți preocupat, constată Nora. Ce-ați făcut după prânz?

— M-am plimbat prin împrejurimi.

— Sper că n-ați urcat pe munte. Nu pot să înțeleg de ce le place unora să se cațere pe cărările astea... Zău nu pot să înțeleg! Te duci o dată, te duci de două ori, dar nu în fiecare zi de parcă...

Apelul insistent al telefonului puse capăt litaniei debitată de Nora cu glas din ce în ce mai ascutit. Căpitanul profită de prilej și se retrase în cameră.

*

Când coborî la cină, toată lumea se afla în sufragerie. Se așează ca de obicei lângă Silvia Vlăsceanu, care îl primi cu vădită ușurare.

— Te-ai hotărât să apari?

— Mi-ați simțit lipsa?

— Nu te obrăznicii... Prezența dumată la masa mea îmi dă un sentiment de siguranță, de statornicie. Bătrânii se împacă mai greu cu schimbările bruște de program. Pe urmă, ești singurul de-aici cu care pot să discut nestingherită.

— Ceilalți au vreun cusur?

— Sunt simandicoși, își închipuie că dacă au venit în concediu trebuie să se poarte altfel decât acasă. Pe unde mi-ai umblat? Când m-am întors din oraș te-am căutat și nu te-am găsit. Am vrut să te invit la o dulceață de coacăze.

— Am dat o raită prin pădure. Dumneavoastră?

— Am admirat puțin asfințitul soarelui, stând pe o bancă. Nu e cazul să precizez locul unde se află banca.

— La marginea cimitirului.

— Ai ghicit. Și degeaba te hlizești, *Huhurezule*. Mi-e absolut indiferent dacă mă consideri caraghioasă, poate chiar nebună. La vârsta mea nu mă mai sinchiesc de conveniențe. Senectutea...

— Dar nu sunteți deloc bătrână.

— Scutește-mă de complimente răsuflate.

Gustă din paharul cu suc de roșii, oftă și reluă cu ton tranșant:

— Să trecem la alt subiect. Ce părere ai de Wenzl?

— Nu înțeleg întrebarea. La ce se referă? La atitudinea lui Wenzl, la caracterul lui... Și de ce mă întrebați pe mine?

— Deoarece sunt convinsă că ești dotat cu un remarcabil spirit de observație. Te uiți la noi într-un anume fel.

— În ce fel?

— Parcă ai nimerit din greșeală într-o menajerie de circ, parcă te întrebi neîncetat în fața cărei cuști să te oprești. Aș afirma, fără teama de a greși, că ne examinezi cu mare interes.

„Baba și-a ratat profesiunea, își spuse căpitanul amuzat. Ar fi trebuit să se facă detectiv.”

— Ei? Ai amuțit? Te-am rugat să-mi spui părerea despre Wenzl.

— Un individ de serie.

— Mă iei în balon?

— Nicidecum. Dar...

— Dar ce? Dă-i drumul, nu mă mai fierbe!

Căpitanul scutură din cap și răspunse prudent:

— Wenzl este tipul vilegiaturistului întâlnit în majoritatea stațiunilor de pe mapamond. Se străduiește să profite din plin de avantajele unui concediu petrecut departe de familie, departe de mediul pe care l-a abandonat temporar, cu satisfacția unui copil scăpat de sub tutela severă a părinților. Bea și se hrănește vârtos, curtează toate femeile, fără niciun discernământ, doarme și se plimbă după voia inimii. Vreți poate să-i găsec un defect? Probabil este puțin cam afemeiat, dar ăsta nu-i un motiv pentru a-l țintui la stâlpul infamiei. Îmi imaginez că îndată ce se va întoarce acasă va redeveni funcționarul cuminte și model, cu mici și nevinovate tabieturi, că nu se va abate cu o iotă de la normele de conduită din care și-a

format un crez pentru întreaga viață.

— Asta să i-o spui lui Mutu, nu mie. Mă decepționezi, *Huhurezule...* Wenzl al dumitale, vreau să zic funcționarul dumitale cuminte și model coace ceva. E un individ periculos și viclean.

— Mă rog, viclean treacă-meargă, dar periculos... Îi acordați un calificativ... hai să zicem bizar. Probabil îl cunoașteți de mai multă vreme dacă susțineți că...

— L-am cunoscut aici, la „Pui de urs”.

Își scoase ochelarii și începu să le șteargă lentilele încetișor, ațintindu-și privirea mioapă asupra feței de masă. Reluă cu un aer obosit:

— Instinctul nu m-a înșelat niciodată. Tipul este în stare de orice.

— Ce înțelegeți prin *orice*?

— Nu știu... Poate greșesc... Până acum a fost preocupat, crispat. Astă-seară i se citește infatuarea pe chip, arată ca și când a rezolvat în fine o problemă foarte dificilă. Parcă l-a apucat pe Dumnezeu de picior. Execrabil, pe cuvântul meu!

— Sunteți tare pornită împotriva lui. De ce? V-a făcut vreun rău? În prima zi a sosirii mele la popas i-ați luat apărarea. Avocatul Dimitriu a rostit o remarcă deplasată la adresa lui Wenzl, iar dumneavoastră v-ați grăbit să-l puneți la punct.

— Nu ești doar un fin observator, ci posezi și o memorie excelentă, ceea ce demonstrează că n-am greșit formându-mi o anume părere despre dumneata.

— N-ar fi posibil s-o știu și eu?

— Cine ești dumneata, domnule inginer Vălușeanu? De ce ne studiezi cu atâta acuitate și cu atâta interes? Nu, n-are rost să negi! Pot să mă laud că la tezele mele n-a izbutit să copieze niciun elev, oricât de pișicher ar fi fost el. Pe cei care încercau să mă tragă pe sfoară îi dibuiam prompt, după fizionomie, deseori încă înainte de a apuca să scoată fișuica.

— Eu nu ascund nicio fițuică.

— Poate ascunzi, poate nu ascunzi... Încă nu sunt convinsă. Te-ai supărat? Te rog să mi-o spui de la obraz dacă ți se pare că te inoportunez. Sunt o biată bătrână sâcâitoare...

Pe fața-i grasă, lucioasă se așternu deodată o expresie de deznădejde.

— O biată bătrână obosită și bolnavă...

— Mai degrabă speriată.

— Cum? tresări ea, pironindu-l cu o privire severă.

— Sunteți speriată de ceva sau de cineva.

— Nu-i exclus... Vom sta de vorbă mai pe îndelete într-una din zilele următoare.

— Cine ne împiedică să discutăm acum?

— Nu, nu acum... Altă dată. Dacă voi mai trăi, bineînțeles. De la o vreme sunt bântuită de presimțiri negre, visez urât. Nu râde! Mă retrag, te las să cinezi în liniște, te-am bătut destul la cap cu aiurelile mele.

Își atârnă cureaua genții de umăr, se aplecă deasupra mesei să ia o scobitoare și rosti în șoaptă:

— Uită-te cu atenție la Wenzl. Îi vorbește cu înflăcărare pictoriței, debitează amabilități cu carul și, simultan, îi face semn cu piciorul pe sub masă nevastei lui Apostolescu. Ce zici? Un individ execrabil! La revedere.

— La revedere. Nu uitați promisiunea de a-mi acorda o întrevedere într-una din zilele următoare.

Nu-i răspunse, trecu aferată printre mese, afișând severitatea unui gardian care își face rondul de noapte printr-un cartier rău famat.

„O copleșește un secret, reflectă căpitanul. Era gata-gata să mi-l destăinuie... S-a răzgândit în ultimul moment. Poate n-are destulă încredere în mine, poate se teme de consecințe... Pariez unu contra o sută că deține o informație ce l-ar putea compromite pe Wenzl. Nu, nu trebuie să fiu chiar atât de sigur, raționamentul nu-i logic; poate doar *își închipuie* că știe ceva despre Wenzl...”

Continuă să observe cu atenție tot ceea ce se petrecea în jurul său.

Wenzl, în mare vervă, perora cu entuziasm, vocea-i de bariton acoperea cu ușurință încercările disperate ale lui Apostolescu de a interveni în discuție. Felicia îl asculta amuzată, dar parcă și cu ironie. Roxana sta cu coatele rezemate de marginea mesei, clipea mereu, pe chipu-i prelung și palid fiind întipărită o tristețe stranie.

Soții Dimitriu terminaseră cina. Avocatul tocmai își aprindea o țigară, căutând-o cu privirea pe ospătăriță, probabil cu intenția de a comanda ceva de băut. Ridică mâna, dar nu-și duse gestul până la capăt, fu întrerupt de Nora, care îl prinse energică de cot și-i șopti un cuvânt scurt. Avocatul păru că se resemnează, apoi replică:

— Lasă-mă, dragă, în pace!

Masa lor se afla alături de cea a căpitanului, care putu să asculte următorul dialog:

— Ai jurat să nu mai pui un strop de alcool pe limbă. Așa ai jurat când am venit încoace, la cabana asta nenorocită. Te dai în spectacol, râde lumea de noi, ce dracu'!

— Care lume? se dezlănțui Dimitriu. Cretinii ăștia?

— Vorbește mai încet, te aude inginerul Vălureanu. Să mergem! Ia-ți o sticlă în cameră dacă nu te poți abține.

— N-am nevoie de aprobarea ta. O să iau un vin, n-o să mă culc odată cu găinile. Hai!

Se îndreptară braț la braț către ieșire, tandri ca doi proaspeți amorezi. Nora spuse „noapte bună” când trecură pe lângă masa ocupată de Felicia, Wenzl și familia Apostolescu.

— Vă retrageți așa devreme? se miră Wenzl. Vă invit la bar, la o cupă de șampanie. Vă rog să nu mă refuzați, îmi serbez ziua de naștere.

Acreală avocatului dispăru ca prin farmec, figura i se luminează de parcă i s-ar fi comunicat o știre ce-l făcea fericit pentru tot restul vieții. Desfăcu larg brațele și declamă cu patos:

— La mulți ani, stimate domnule Wenzl! Vă doresc din suflet îndeplinirea dorințelor. Îmi pare rău că n-am știut mai din timp. Mica noastră comunitate v-ar fi pregătit o sărbătorire pe cinste. Nu-i nimic, niciodată nu-i prea târziu, vom proceda în așa fel, încât să vă simțiți ca în sânul familiei.

Austriacul se ridică țațoș, pocni din călcâie și se repezi să sărute mâna Norei, care-i ură îmbujorată, trăgând cu coada ochiului la Roxana:

— Să fiți fericit! Vom cânta în cor „Mulți ani trăiască!” Vă așteptăm în hol până terminați cina.

— Sosim îndată, doamnă.

— Din păcate, interveni Apostolescu, noi nu vom participa. Soția mea nu se simte prea bine, o necăjește o migrenă. Trebuie să se odihnească. Ne ducem la culcare... Ce zici, mamă dragă, am dreptate?

— Ai, răspunse sec nevastă-sa.

— Nu se poate, protestă Wenzl. Rămâneți măcar zece minute, vă implor!

— Ce zici, mamă dragă? se interesă doctorul, afectuos, punând mâna pe umărul soției. Ai să poți rezista zece minute?

— Îmi voi da silința.

— Atunci vom sta și noi puțin.

Familia Dimitriu ieși, iar ceilalți își continuă cina. Căpitanul își mută privirile la masa ocupată de Caranfil, Moldovan și Brătilă. Înfulecau de zor, parcă postiseră zile de-a rândul sau parcă se antrenau pentru un concurs cu tema „Cine poate să înghită mai mult și mai repede”. Moldovan termină primul. Împinse deoparte farfuria pe care numai cu un minut mai înainte se lăfăiau două impresionante felii de tort, își șterse transpirația de pe frunte și le zise comesenilor:

— Vă tentează un coniecel? Sper că nu vă băgați în pat prea devreme.

Caranfil se strâmbă:

— Pe ziua de azi mi-am făcut suma. Țuica lui Rențea mi-a fost prea de-ajuns.

— Lasă, frate, că n-a fost rea, ripostă Brățilă. Nu m-a durut capul. Dacă ar vrea să-mi vândă măcar cinci litri... Să iau o damigenuță când plec acasă.

— Tipul m-a cucerit, spuse Moldovan. Simpatice foc! Nu-mi venea să mă mai desprind de el, aș fi rămas acolo trei zile și trei nopți. Trebuie să ne revanșăm, să facem rost de un vin mai de soi pentru prânzul de mâine.

— Vorbesc eu cu Ionescu, se oferă Brățilă. Mai scoate el la iveală câteva sticle de *Traminer*.

— Bună idee, zise căpitanul apropiindu-se de masa lor. Deranjez?

— Ia loc, îl invită Moldovan. Aveam impresia că nu te mai dezlipești de masa profesoarei. Eu n-aș putea să stau cu ea nici dacă mă tai, domnule inginer.

— Îți țin de urât, se simte foarte singură aici.

— O ființă imposibilă, pe cuvântul meu. Îți înșiră bolile ei când ți-e lumea mai dragă. Nu te enervează?

— Puțin...

— Eu m-am obișnuit cu acalmia de-aici, spuse Caranfil. Am avut o inspirație nemaipomenită în momentul când am ales ca loc de concediu popasul turistic „Pui de urs”. Of, nici nu vreau să mă gândesc ce mă așteaptă la întoarcere...

Ochii i se umbriră o clipă, și pe chip i se așternu o expresie de hăituială.

— Ce te așteaptă? îl întrebă Moldovan.

Caranfil îl privi cu circumspecție și râse cinic:

— Nici nu vreau să mă gândesc. Gata, să fim veseli! Știți ceva? Ce-ar fi să ne reîntâlnim la Ghințurești anul viitor? Tot în perioada asta, bineînțeles.

Brățilă își încreți fruntea, pesimist.

— Să trăim până atunci...

Întoarse capul spre grupul aflat la celălalt capăt al sufrageriei și se uită batjocoritor la Wenzl, care râdea în hohote.

— Individul începe să mă calce pe nervi.
— Care individ? se interesă Moldovan, nedumerit.
— Ei, care? Wenzl! Își dă niște aere de parcă toată lumea ar fi obligată să facă sluj dinaintea lui. Seamănă cu un balon umflat prea mult. Uneori sunt tentat să-i înfig un ac în fund, să văd cum se dezumflă, să aud cum şuieră când îl părăsesc ifosele. Cine râde la urmă, râde mai bine. Vedem noi!

— Ce să vedem? întrebă căpitanul.

— Nimic... Mă irită grandomania lui. Ascultați-mă pe mine. O să dea de bucluc, o să-i iasă râsul prin piele.

— Iartă-l, domnule, îl dojeni Caranfil pe Brătilă. Omul e vesel, își serbează ziua de naștere.

— Probabil ai fi vrut să te invite și pe dumneata la un pahar de șampanie, să ciocnești cu el și să-i urezi fericire și viață lungă, nu?

— M-ar invita dacă aş purta fustă.

— Bună, chicoti Moldovan, foarte bună!

Brătilă înălță din umeri, iar Caranfil îi spuse lui Moldovan:

— Parcă ai pomenit adineauri de un coniecel.

— Îmi mențin propunerea. N-am chef să fac figură de fraier, să asist cum beau ceilalți.

— Ies să iau o gură de aer proaspăt, îi anunță căpitanul. Azi am fumat enorm.

— Iar eu mă retrag în vastele mele apartamente, se hotărî Brătilă. M-am culcat mereu după miezul nopții, măcar astă-seară să...

— Ești teribil, domnule, îl întrerupse Caranfil. De câteva zile nu te mai recunosc, ai o mutră de înmormântare... Ce naiba te neliniștește? Ai primit vreo veste rea de-acasă?

Brătilă trase aer în piept și se pregăti să reacționeze vehement. Făcu totuși un efort, își schimbă cu un surâs expresia sumbră a feței și rosti cu ton pe care-l voia convingător:

— N-am primit nicio veste, nici bună, nici rea...

Bătu toba cu degetele pe masă și adăugă repede, probabil pentru a alunga îndoiala ce se citea în ochii lui Caranfil:

— Dă-mi voie să mă odihnesc și eu puțin. Mi-am cam bătut joc de concediul ăsta, am făcut-o lată seară de seară. Am obosit, nu sunt de fier.

— E-n regulă, murmură Caranfil. Băgați-vă în așternut, fraților, părăsiți-mă, lăsați-mă de izbeliște.

— Eu nu te las, replică Moldovan. Hai să facem o partidă de biliard.

— Hai!...

Se ridicară de la masă și ieșiră din sufragerie după grupul format din soții Apostolescu, Wenzl și pictorița Opriș. Căpitanul îi făcu un semn discret Feliciei, dându-i de înțeles că o așteaptă afară.

Se întâlniră dincolo de poarta principală, ca de obicei. Cerul era brăzdat de nori compacți, vineții, în atmosferă stăruia o zăpușeală apăsătoare.

— Nu pot să stau mult, începuse Felicia, pășind alături de căpitan pe drumul ce cobora către oraș. I-am promis lui Wenzl că mă întorc la bar să ciocnesc o cupă de șampanie.

— N-am pretenția să-mi acorzi decât cinci minute. Ai aflat ceva nou?

— Oarecum. Poate n-o să vi se pară grozav...

— Ascult!

— Apreciez că merită să acordăm atenție unui amănunt bizar, întâmplat cu aproximativ două săptămâni înaintea decesului Ruxandrei...

Îi relată concis convorbirea cu cele două femei, stăruind asupra amănuntului aceuia bizar. Când termină, aruncă țigara în șanț cu un bobârnac și întoarse capul pentru a observa reacția căpitanului. Acesta fu scuturat brusc de un acces de tuse; își curbă spinarea și șopti un cuvânt nedeslușit. Rămaseră câteva clipe în loc, apoi apucară spre popas.

Un fulger imens despică cerul plumburiu. La lumina-i

orbitoare, Felicia izbuti să distingă profilul crispat al căpitanului, cuta amară dintre sprâncene și freamătul nărilor.

— În noaptea asta va ploua, spuse ea după ce ecoul tunetului fu absorbit de pădure.

— Cum?

— Va ploua.

— Da... da...

Mormăi ceva, își trecu palmele peste obraz și reluă cu glas răgușit:

— Am procedat bine trimițându-te pe dumneata să discuți cu cele două femei. Eu nu aș fi reușit să le câștig încrederea. Da... Oare la cine se referea Ruxandra când a spus: „O fantomă a trecutului”?

— Probabil se gândea la cel de-al doilea bărbat.

— Probabil... Informația obținută este prețioasă, o voi transmite chiar astă-seară. Și voi propune să se culeagă date referitoare la ultima căsnicie a Ruxandrei. Da, ai făcut o treabă excelentă, eu nu m-aș fi descurcat.

Îi relatează expediția din Peștera Haiducului, recomandându-i să se ocupe în continuare de austriac, apoi o înștiință că a doua zi avea să sosească o echipă operativă condusă de colonelul Mitu.

— Acum du-te, încheie el. Te așteaptă Wenzl cu șampania. E necesar să fii de față la aniversarea zilei de naștere.

— O aniversare cel puțin deplasată, ca să nu zic altfel. După câte îmi amintesc, conform datelor de pe pașaport, „amicul” nostru s-a născut în luna martie. Dacă dorea cu orice preț să chefuiască putea s-o facă și fără a da sfoară în țară că își serbează ziua de naștere.

— Poate avea nevoie de un motiv plauzibil pentru a fi alături de Roxana.

— Poate. Știți, am sesizat ceva...

— Ce anume?

— Wenzl a abandonat atitudinea artificială ce-i însoțea

permanent fiecare mișcare, fiecare frază. Astă-seară se simte în largul său, se comportă, mi se pare, normal. N-ar fi deloc exclus să-și serbeze de fapt succesul misiunii pentru care s-a deplasat în România.

— Te rog, nu cobî.

— A anunțat în timpul cinei că va mai rămâne două-trei zile la Ghințurești, după care se va întoarce acasă, în Austria.

— Suferă de optimism exagerat. Îi vom pregăti o mică surpriză, poate chiar mâine. Cine râde la urmă râde mai bine.

Se încruntă, dându-și seama că repetase involuntar zicala rostită de Brătilă în sufragerie.

— Te poți duce. Ne vedem mâine dimineață, la micul dejun. Dacă voi avea nevoie de ajutorul dumatăle mai devreme...

— Mă veți găsi în bar, iar mai târziu în cameră. Noapte bună!

Porni grăbită, dar după câțiva pași se opri și se întoarce pe jumătate, cu o mișcare lentă a bustului, părând descumpănită.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă căpitanul.

— Știți, nu m-ați anunțat...

Se întrerupse, ușor stânjenită.

— Ce să te anunț?

— Ați fost coleg de liceu cu Ruxandra Lăzăreanu, nu-i așa? Am văzut fotografiile făcute cu prilejul întâlnirii festive a foștilor absolvenți. Și o fotografie mai veche... Doi adolescenți, o fată și un băiat stând pe o bancă, într-un parc.

— O păstra, vasăzică... Eu nu o mai am. Am să-ți spun într-o zi un basm despre cei doi adolescenți.

— Ador basmele. Când eram de-o șchioapă nu vroiam să adorm până nu-mi spunea bunica unul... Noapte bună!

Când silueta Felicie fu înghițită complet de întunericul dens, căpitanul se simți deodată stingher și puțin

dezorientat.

Rămase lângă poartă până termină țigara, apoi se urcă în mașină și porni către oraș. Un sfert de oră mai târziu vorbea la telefon cu colonelul Mitu.

Prezentă un raport amănunțit al activității din cursul zilei, subliniind faptele cărora le acorda o deosebită importanță: investigația lui Wenzl în Peștera Haiducului și informația obținută de „pictoriță” cu prilejul deplasării la fosta locuință a Ruxandrei Lăzăreanu. Colonelul păstră câteva momente de tăcere (și-l imaginează stând cu receptorul ușor depărtat de ureche, cu pleoapele pe jumătate aplecate, desenând neîncetat niște cercuri concentrice pe sugativa de pe birou), pe urmă îl înștiință că hotărârea de a sosi în ziua următoare la fața locului nu va suferi nicio schimbare.

După ce termină convorbirea, intră la un restaurant din vecinătatea hotelului „Excelsior” și ceru o cafea mică, pe care o sorbi tacticos, dus pe gânduri. Reveni la „Pui de urs” puțin după orele unsprezece noaptea. Cinci din cei nouă ocupanți ai popasului - Moldovan, Brătilă, Caranfil, Dimitriu și Apostolescu - ședeau la taifas în jurul unei mese din hol.

— *Ecce homo!* strigă Caranfil. Trageți un scaun, inginerule, ia loc la masa rotundă. Nu degeaba te-a poreclit bătrâna noastră *Huhurez*. Ți-a priit plimbarea nocturnă?

— Mă simt ca nou-născut.

— Atunci ești apt să bei un păhărel de coniac, conchise Brătilă. Ar fi o infamie ca noi să ne delectăm, iar dumneata să ne privești și să salivezi. Hai, stai cu noi și servește cu încredere coniacul „Milcov”. Marcă de prestigiu.

— Știu eu ce să fac? Măine mă voi trezi cu dureri de cap.

— Un păhărel înainte de culcare alungă orice lingoare, improvizează Moldovan. Ce zici, doctore? Părerea dumitale contează în primul rând.

— Să bea, să bea și mai multe păhărele nu numai unul,

chicoti Apostolescu, împreunându-și palmele peste pântecul proeminent.

Parcă ședea pe jărat, se foia mereu în fotoliu, fața îi era stacojie, ochii îi străluceau intens.

— Atunci dă-i bătaie, colega, stăruie Moldovan. Pe cai! Ești înarmat cu avizul medicului, nu poți să dai bir cu fugiții. Te rog, nu te eschiva...

— În definitiv, rosti căpitanul mimând resemnarea, câteva picături n-au să mă mai distrugă. Poate voi adormi mai repede.

— Câteva picături? se indignă Brătilă. Cât timp stai la masa noastră, elimină din vocabular această expresie.

Își agită arătătorul în semn de imputare și continuă pe un ton euforic:

— Ajută-ne să biruim sticla asta frumoasă. Până nu o dăm gata nu ne putem permite să facem nani.

— Adevăr ai grăit! exclamă Dimitriu.

Moldovan se ridică sprinten, luă de pe masa alăturată un pahărel curat și-l puse dinaintea căpitanului. Dimitriu înhăță cu o mișcare impetuoasă sticla de coniac și se grăbi să toarne. Mâna îi tremura vizibil, câteva picături se scurseră peste buza paharului.

— Sărbătoriți ceva? se interesă căpitanul. În cinstea cui să închin?

— Sărbătorim pe dracu', bombăni Brătilă. Asta ne mai lipsea... E de-ajuns o aniversare pe zi.

— Apropo, zise căpitanul cu surprindere, ce se întâmplă cu Wenzl? Să-l chemăm și pe el, să nu cumva să-și închipuie că nu ne place figura lui.

Dimitriu își mângâie barba de levantin și rânji cu toată gura.

— Distinsul nostru alpinist s-a cam retras în patru labe.

— Adineauri l-am condus în cameră, explică Apostolescu înăbușindu-și un sughiț. Ce să-i faci, asta-i situația, domnule inginer. Eu, unul, l-am avertizat să nu bea vin negru peste șampanie roșie. L-a fascinat teribil combinația

asta de culori, repeta mereu „roșu și negru”...

— Merita să vezi scena, zise Moldovan. Zău, păcat, ai pierdut un spectacol de zile mari. Doctorul îl ținea de un braț, domnul Dimitriu de celălalt. De-o parte medicina, de cealaltă justiția. Pulbere s-a făcut! Și nu se mai îndura să se retragă, domnule, ținea morțiș să ne cânte „Când am plecat din Râmnicu-Sărat”, în limba lui Goethe. Distracție clasa întâia, ne-am amuzat copios.

— Grozav! Aș fi vrut să asist la scena asta. Dacă aș fi știut, n-aș fi plecat la plimbare.

— Și-a dat arama, pe față, comentă Brătilă. Flească s-a făcut! Îmi pare bine, prea se ținea bățos.

— Iartă-l, domnule, spuse Dimitriu, concesiv. A scăpat și el boii înainte de plecare. Peste două-trei zile se va întoarce acasă și adio băuturică. N-ar fi de mirare să-l țină nevastă-sa sub papuc. Deh, eu nu mă plâng, la mine în casă cântă cocoșul. În concediul ăsta...

Și povesti o întâmplare banală, lungă, fără nicio legătură cu cele discutate mai înainte. La rândul său, Apostolescu le aduse la cunoștință hotărârea de a rămâne în Ghinturești până la jumătatea lunii septembrie, chiar în cazul când vor începe ploile, iar Moldovan își exprimă dorința de a veni la popas și în anul următor, însă în timpul iernii, pentru a schia.

Căpitanul decise să se retragă. Unul dintre comeseni îi umpluse din nou paharul. Se încruntă, nemulțumit de faptul acesta, sorbi o înghițitură și-l împinse către mijlocul mesei. Simți cum îl învăluie încetul cu încetul o amorțeală neașteptată, stranie, mai întâi o scădere a reflexelor, o înțepenire de neexplicat a membrilor și o îngreunare a pleoapelor. Trebui să facă un efort serios pentru a urmări desfășurarea discuțiilor. După câteva minute de derută, pricepu ce i se întâmplă.

„Mi s-a pus un somnifer în băutură. Cine? De ce?!”

Se strădui să reconstituie în ordine cronologică gesturile celor cinci bărbați din jurul său. Zadarnic... Se ridică,

bolborosi o scuză și se duse la toaleta situată la parter. Deschise larg fereastra, inhală cu lăcomie câteva guri de aer proaspăt și se spală pe obraz cu apă rece. Îl încerca dorința acerbă de a se întinde imediat pe jos și de a dormi, de a dormi ore în șir... Alarmat, scoase pixul din buzunar și scrisese cu trudă pe o bucatică de hârtie:

AM FOST DROGAT. NU ȘTIU DE CINE. STAI DE VEGHE.

Împături bilețelul și-l introduse sub inelul masiv pe care îl purta pe degetul mijlociu al mâinii drepte. Reveni cu pași nesiguri în hol, anunțând că trebuie să se culce. Dimitriu căscă zgomotos și hotărî să se retragă și el. Ceilalți îi urmau exemplul, se ridicară și porniră în grup spre scară.

Căpitanul călcă greșit pe prima treaptă, își pierdu echilibrul, fu gata-gata să se prăbușească, dar fu prins în brațe de către Apostolescu și Moldovan, care urcau în urma sa.

— Încă unul care s-a turtit, auzi el ca prin vis vocea onctuoasă a avocatului.

— Mult zgomot pentru nimic! declamă sforăitor Caranfil.

Comentariile celorlalți îi parveniră la ureche ca un murmur confuz. Avea senzația că înaintează prin nămeți uriași de zăpadă.

Când ajunse în dreptul camerei ocupate de Felicia, se lăsă să alunece pe covor, izbi umărul cu ușa și emise un chiuit.

— Ssst! făcu Brătilă. Ne facem de basme, mâine ne dă afară Ionescu.

Se aplecă să-l ridice, ajutat de Moldovan. Căpitanul se zvârcoli, le scăpă din mâini și lovi cu călcâiul în ușă, întrebându-se de ce nu apare mai repede „îngerul păzitor”. În fine, se ivi în prag Felicia, îmbrăcată într-o cămașă de noapte.

— Ce se petrece aici? Ați pornit cu colindul?

Căpitanul făcu un ultim efort, se ridică în genunchi, o prinse de mână pe Felicia, îi strecură în palmă bilețelul

ascuns sub inel și rosti cu glas jalnic de pițigăiat:

— Vă... og să mă scu... ați...

Apoi se prăbuși pe prag, închise ochii cu o enormă plăcere și nu-l mai interesează ce se întâmplă în jurul său.

Capitolul 13

Căpitanul fu trezit din somn de o rază de soare ce i se strecura printre pleoape. Se simțea învăluit într-o lumină calmă, binefăcătoare, și totodată nu izbutea să învingă senzația de neliniște ce-l invadase brusc. Deschise ochii aproape cu teamă. Se afla în camera sa de la popas, nu dormise într-un pat străin, cum își închipuise în prima clipă. Scoase brațele de sub pled, le îndoi încetișor și răsuflă ușurat constatând că le poate mișca. Dormise îmbrăcat și cu ciorapii în picioare.

Treptat, sosind parcă pe căi foarte întortocheate, i se perindară prin minte scenele petrecute în hol cu o seară mai înainte.

Oare ce se mai întâmplase după ce se prăbușise pe pragul camerei Felicie? L-au cărat aici, firește, l-au descălțat și l-au acoperit cu pledul.

Oare cine i-a pus drogul în pahar?

Oricare dintre cei de la masă ar fi putut să profite de un moment prielnic. Lumina difuză din hol favoriza intenția. Fiecare din cei cinci se aplecase din când în când deasupra mesei pentru a-și umple paharul, pentru a scutura scrumul țigării în scrumieră, pentru a lua chibriturile sau bricheta. Împotriva cui să-și îndrepte bănuielile?

Unul din cei cinci vecini temporari îl făcuse inofensiv timp de câteva ore, probabil cu scopul de a cerceta nestingherit schițele „invenției” pregătite de colonelul Mitu. Înălță din umeri. Ipoteza nu i se părea prea

convingătoare.

Oare Felicia reușise să descopere identitatea individului care îl drogase? Încercă din nou să reconstituie gesturile tuturor, îl bănuie un moment pe Caranfil, alături de care stătuse, apoi pe medicul Apostolescu, care se agitase neîncetat, cuprins de un neastâmpăr inexplicabil. Dar ceilalți? Dimitriu, Brătilă, Moldovan... În ultima zi se lăudase din plin cu faimoasa sa „invenție”...

Se ridică din pat și se apropie de masa pe care erau etalate cu o neglijență voită schițele „invenției”. Poziția lor era neschimbată, nicio filă nu fusese clintită, nu dispăruseră minusculele fire de tutun presărate în anumite locuri cu grijă, ceea ce demonstra fără putință de tăgadă că persoana care îl drogase nu era interesată de „invenție”.

Atunci? Deschise șifonierul și cercetă cu atenție hainele. Semnele capcană nu se mai aflau la locul lor. Așadar, buzunarele fuseseră scotocite. Se convinse în curând că și cele două geamantane avuseseră aceeași soartă, răscolise cineva prin ele, pusese totul la loc și, din fericire, nu izbutise să găsească cele două compartimente secrete.

Se bărbieri, făcu un duș rece, își schimbă hainele și se grăbi să coboare în sufragerie.

Se încrucișă pe culoar cu avocatul Dimitriu, care se interesă afectat cum se simte *eminentul inginer* după chefulețul de aseară.

— Acceptabil, mormăi căpitanul, strângându-i mâna fără vlagă.

Dimitriu îi oferi o țigară, își mângâie barba și șopti pe un ton confidențial:

— Eu am mai ras o votcă înainte de culcare. Am adormit buștean, habar n-am ce s-a întâmplat. Mi s-a șters totul din memorie. Dacă ai nevoie de un piramidon sau de o aspirină, îți stau la dispoziție cu cea mai mare plăcere.

Refuză cu politete, nevoind să se întindă la o discuție anostă, care i-ar fi răpit din timpul din ce în ce mai prețios.

Sufrageria era pustie. Ceru o cafea mare, amară, și se întreținu puțin cu Matilda, care îl informă că toată lumea mâncase, în afară de duduia Opriș. Câteva minute mai târziu intră Felicia și se îndreptă spre el având întipărită pe chip o umbră de îngrijorare.

— E-n regulă, răspunse căpitanul întrebării nerostite, nu e cazul să fii neliniștită, drogul n-a lăsat urme nefaste. Doar o ușoară amețală...

— V-am auzit adineauri vocea pe culoar și am coborât imediat.

— Aștept să-mi spui ce s-a întâmplat după ce am adormit.

— Nu mi-a fost prea ușor când am văzut starea în care vă aflați după ce v-ați prăbușit pe prag. Încă nu citisem biletul.

— Cum au reacționat însoțitorii mei?

— Moldovan mi s-a părut mâhnit, în mod sincer mâhnit. A spus: „Omul a fost bolnav și noi l-am îndemnat să bea...” Ceilalți își dădeau coate și se hlizeau. Apostolescu și-a adus aminte că e medic, v-a luat pulsul și a diagnosticat o simplă beție, asigurându-l pe Moldovan că nu există niciun pericol... V-au luat pe sus și v-au cărat în cameră cu mare tapaj. Profesoara a ieșit pe culoar, furioasă din pricina tărbăoiului. A strigat: „Cabana asta s-a transformat în ospiciu, nu mai poate fi numită loc de odihnă. Am să fac mâine o reclamație la Oficiul de Turism.” Mă rog, în felul ei avea dreptate. Caranfil a sfătuit-o ritos să-și vadă de treburile ei. Am așteptat până s-a potolit zarva, apoi m-am strecurat în camera dumneavoastră. Dormeați adânc, tihnit, dacă n-ați fi căzut pe culoar și dacă n-aș fi citit avertismentul, somnul mi s-ar fi părut absolut normal. Am tras concluzia că o anume persoană cazată la popas dorea cu tot dinadinsul să vă facă o vizită nocturnă, neanunțată. Probabil cu scopul de a pune mâna pe planurile „inventiei”...

— Nu. De altfel, aceeași concluzie am tras-o și eu îndată

ce m-am trezit, dar m-am convins repede că planurile „invenției” n-au reprezentat o ispită pentru persoana respectivă. Semnele lăsate de mine se aflau la locul lor, ceea ce dovedește în mod categoric că planurile n-au fost fotografiate și nici măcar răsfoite.

— Atunci?

— Intrusul mi-a scotocit hainele și cele două geamantane. A efectuat deci o verificare de rutină. N-a găsit nimic suspect... Sunt convins că de-acum încolo va fi liniștit în privința persoanei mele. Probabil bănuia că fac parte din grupul concurenței.

— Am reflectat serios unde aş putea să aştept sosirea musafirului nepoftit, dar dorit. Cel mai nimerit loc mi s-a părut camera de baie.

— Riscant.

— Aș fi lăsat întredeschisă ușa dintre camera de baie și dormitor. Stând în spatele ușii, aş fi putut să supraveghez de aproape activitatea intrusului și totodată să intervin în caz de pericol.

— Pericol?

— Dacă ar fi avut intenții agresive...

— N-aș crede. Venea cu scopul de a-mi percheziționa bagajele. Nu-l interesa publicitatea, orice acțiune nesăbuită i-ar fi primejduit activitatea pe viitor, ar fi declanșat o anchetă extrem de severă.

— Am renunțat la prima variantă, m-am convins că nu-i cea mai potrivită. M-am ascuns în nișa de lângă cuierul de pe culoar.

— Cum se numește intrusul?

— Brătilă.

— Ah! Deci nu l-am bănuit degeaba...

— Și-a făcut intrarea în scenă pe la orele trei. Se mișca fără zgomot, circumspect, călca în vârful picioarelor.

— Doar nu era fraier să invite și o fanfară!... Ca să fiu sincer, spre rușinea mea, nu mi-a trecut prin gând că cineva dorește să mă scoată temporar din circulație. Ce s-a

mai întâmplat?

— După ce Brătilă s-a retras, adică peste cincisprezece minute, m-am grăbit să vă vin în ajutor. V-am învelit cu două pleduri și am lăsat fereastra deschisă, pentru a vă trezi mai repede aerul rece. Începuse să plouă... Sper că nu v-ați căptușit cu un guturai, aș avea remușcări.

— Sunt sănătos tun.

— De cine ne vom ocupa astăzi?

— Vom continua să-i ținem sub observație strictă pe Wenzl și pe Brătilă. Presupun că amândoi au de îndeplinit aceeași misiune, legată de piscul Cocorul, dar că fiecare din ei aparține de alt grup. Aș avansa ipoteza următoare: până în prezent Wenzl n-a aflat de concurența lui Brătilă. Cel de-ai doilea, însă are o atitudine și un comportament fățiș dușmănoase de câte ori se referă la Wenzl. Probabil va încerca să-l înlăture, pentru a-și netezi calea. Să vedem ce va decide tovarășul colonel. Mă obsedează ideea că și alți ocupanți ai popasului sunt implicați în afacerea asta încâlcită.

— Cine?

— Nevasta medicului Apostolescu ar putea fi, de pildă, complicea lui Wenzl. Din discuția lor - din prima seară a sosirii ei aici -, se pare că Roxana este la curent, mai mult sau mai puțin, cu proiectele lui. Din nefericire, suntem nevoiți să rămânem la stadiul ipotezelor, fiindcă ne lipsesc unele puncte de sprijin. Întrebarea esențială ar fi următoarea: ce misiune are de îndeplinit Wenzl? Sau Brătilă, bineînțeles.

— O misiune legată de avionul german prăbușit pe Muntele Palanga în anul 1944.

— Răspunsul este vag, nu mă satisface. Și asta încă nu-i totul... Nu știm ce rol joacă Silvia Vlăsceanu. Nu cumva a surprins absolut întâmplător secretele unuia dintre ocupanții popasului? E speriată. Mă tem să nu aibă soarta Ruxandrei... Altă chestiune: cine a tras ieri seară în Wenzl?

— După părerea mea, cineva care face parte din grupul

lui Brătilă.

— De ce?

— Pentru a-l elimina din competiție.

— Afurisită competiție. Nu-i cunoaștem miza.

— Ce vă mai preocupă?

— Nu pot să uit bizara comportare a lui Brătilă în casa lui Rențea. Ce căuta atât de dezinvolt prin sertarele scrinului? De ce s-a tulburat Rențea când Brătilă s-a interesat dacă este rudă cu Ruxandra? Există un factor comun între Rențea, Brătilă și Ruxandra?

— Oho! Prea multe chestiuni.

— Trebuie să le clarificăm urgent.

— Pentru că ați adus vorba de Rențea, propun să discutăm oficial cu el despre Ruxandra, el fiind una dintre puținele persoane din Ghințurești care au cunoscut-o îndeaproape pe fosta dumneavoastră colegă de liceu. E foarte posibil ca ea să-i fi făcut unele destăinuiri cu privire la Brătilă.

— De ce Brătilă, și nu Wenzl?

— Când v-a trimis ea scrisoarea, austriacul încă nu sosise aici, în Ghințurești, deci nu avea de unde să-l cunoască. În schimb, Brătilă locuia la „Pui de urs”. Amintiți-vă, el însuși a pomenit numele Ruxandrei față de Rențea. Nu cumva ea a asistat fără voie la un anume episod suspect în care era implicat Brătilă? Poate a interceptat întâmplător o discuție, poate a văzut ceva care a pus-o în alertă, a înfricoșat-o...

— Există un oarecare sâmbure de adevăr în ceea ce spui.

— Oarecare?

— Da, era înfricoșată, dar de mai multă vreme, încă de acum trei luni, când a avut loc întâlnirea cu foștii colegi.

— Cu siguranță că ea n-a realizat de la bun început că este posesoarea unui secret teribil... Și nici ceilalți nu și-au dat seama de acest lucru, abia mai târziu au sesizat ei ceva neobișnuit în comportarea Ruxandrei și s-au hotărât să o suprime, deoarece prezența ei devenea din ce în ce mai

primejdioasă, ea putând să-i demaște de la o zi la alta. Cred că același grup de infractori l-a atacat și pe locotenentul Georgescu. Ulterior, complicii lui Brătilă află că Ruxandra este prietenă cu Rențea, deci era absolut normal să-și pună întrebarea dacă nu cumva Ruxandra a discutat cu botanistul amator despre acel incident suspect, dacă nu cumva i-a dezvăluit teribilul ei secret înainte de a fi înlăturată...

— Posibil. Vom vedea. Să ieșim, să vedem ce program au pe ziua de azi vecinii noștri.

— Apostolescu a plecat în oraș, pe jos, însoțit de Moldovan și de soția avocatului Dimitriu. Pe ceilalți nu i-am zărit...

— Să ieșim în curte.

Întârzia ră câteva minute în hol pentru a schimba câteva fraze cu nevasta medicului și cu Dimitriu, care jucau cărți, apoi fură abordați de Caranfil.

— Sărut mâna! Salut, domnule inginer! Arăți acceptabil. L-ați iertat pentru tapajul de-aseară, duduie Opriș?

— L-am iertat.

— Ha, ha! Ne-am distrat și noi olecuță... Mă tem că profesoara n-are să ne ierte. E tare înverșunată, vrea să ne reclame, va trebui s-o luăm cu binișorul. Cred că-i cazul să stăm de vorbă cu Ionescu, să-l rugăm să încerce să o domolească, s-o înduplece. Este și interesul lui să nu se facă vâlvă. Sper că popasul ăsta nu-i considerat mânăstire de maici, ce dracu'! Mergeam la popicărie?

Căpitanul păru să șovăie un moment, apoi spuse:

— Sunt încă mahmur.

— Dacă faci mișcare te refaci imediat.

— Luați-l pe domnul Brătilă, sugeră Felicia.

— I-am bătut în ușă, dar nu mi-a răspuns. Probabil doarme... Am să joc cu Rențea, el e amator oricând de o partidă.

Ieșiră împreună în curtea invadată de lumina puternică a soarelui. Profesoara ședea pe o bancă și lucra cu hărnicie

la eterna ei dantelă.

— Mă duc să-i cer scuze, zise căpitanul. N-aș vrea să-și închipuie că sunt un bețivan.

— Du-te, du-te, îl îndemnă Caranfil. Pare îmbufnată, poate o îmblânzești, poate o convingi să nu reclame în scris. Nu mi-ar conveni să mă trezesc cu vreo notă informativă când mă întorc la serviciu.

— Bănuiești că-i în stare de așa ceva?

— Ba bine că nu! Nu observi cum se uită la noi? Parcă ar vrea să ne înghită de vii. Bun, am șters-o la popicărie, puțin sport nu strică după libațiunea de-aseară. La revedere, duduie Opriș.

— La revedere.

— Aminteste-i lui Rențea să vină la prânz, zise căpitanul.

— Îi amintesc, nicio grija.

Se despărțiră în fața băncii ocupate de profesoară. Căpitanul își dresе vocea și rosti spăsit:

— Bună dimineața.

— Bună...

— Vă deranjez?

— Ia loc și termină cu mutra asta de copil răzgâiat.

— Îmi cer iertare pentru balamucul de-aseară. Vă promit că n-are să se mai repete. Dacă aș fi știut că mă vor doborî două păhărele de coniac, n-aș mai fi...

— Nu te mai justifică, am asistat eu la scene și mai tari. Ai băut și basta! Nu asta-i problema.

— Dar care?

Profesoara își scoase ochelarii de pe nas, se uită la el dusă pe gânduri și repetă încetișor:

— Nu asta-i problema, *Huhurezule*. Sunt o bătrână lipsită de curaj. Nu-mi priește șederea la „Pui de urs”, ar fi trebuit să-mi aleg alt loc de odihnă sau altă stațiune. Am hotărât să plec, mă întorc la București astă-seară, am un tren la orele nouă și jumătate.

— O hotărâre pripită. Când veți fi acasă, veți regreta.

— Depinde din ce punct de vedere examinezi chestiunea.

Uneori nu contează de unde ai plecat, ci cât de departe ai ajuns.

— Nu vă înțeleg. Vă exprimați ciudat.

— Nu-i nevoie să înțelegi, vorbeam pentru mine. Încerc să mă încurajez. Ce să fac? Trebuie să depășesc un anume prag, o anume limită a încordării. Uite, acum îmi vine în minte o replică a lui Falstaff...

— Spuneți-mi-o și mie.

— *Cea mai bună parte a vitejiei este circumspecția.* Îmi voi face o deviză din replica asta.

— Dacă binevoiți să-mi ascultați sfatul, vă propun să înlăturați cât mai este timp circumspecția și să dați dovadă de îndrăzneală.

— Îmi ceri prea mult. Nu, nu sunt capabilă de vitejie... Spre rușinea mea, recunosc.

Trase cu coada ochiului către o fereastră în cadrul căreia se ivise Wenzl și continuă posomorâtă:

— Nu stărui, nu-mi schimb hotărârea de a pleca. Și ca să nu regret, am să fac o scurtă plimbare, să-mi iau rămas bun de la pădure. Te superi dacă te rog să mă însoțești?

Căpitanul își mușcă buzele, nedecis. Era în dilemă, dorea să o însoțească în speranța că va afla de cine se teme, și totodată dorea să-l țină sub observație pe Brătilă.

— Aștept un telefon. Puteți merge cu duduia Opriș, am auzit-o că va urca pe munte.

— Ar fi o idee...

Se îndreptară către banca pe care ședea Felicia. Profesoara o întrebă dacă n-ar vrea să o ia și pe ea în excursie. Un semn discret al căpitanului îi dădu de înțeles Feliciei că trebuie să accepte. Răspunse cu amabilitate:

— Chiar mă gândeam să vă propun o mică plimbare.

— Mă voi strădui să țin pasul eu dumneata. Să știi că nu sunt atât de dărâmată precum arăt.

— Sunt convinsă.

— Atunci să nu mai lungim vorba, mă duc să-mi las geanta în cameră și pe urmă sunt la dispoziția dumată.

Se depărtă cu pași sprinteni, parcă pentru a demonstra că posedă o excelentă condiție fizică.

— Deci îmi ordonați să am grijă de ea, conchise Felicia, anticipând spusele căpitanului.

— Da... Se teme să plece singură. Să rămâi mereu în preajma ei, să o veghezi și să-ți dai silința să descoperi care-i motivul neliniștii care o apasă de câteva zile. S-a decis pe neașteptate să se întoarcă astă-seară la București.

— După părerea mea, se teme de Wenzl. Se uită la el cum se uită o gazelă la un tigru. Poate ar fi trebuit să o întrebați fără ocolișuri ce anume o înfricoșează, să abordați fățiș subiectul acesta.

— Nu-i cea mai potrivită metodă. Mi-e teamă că s-ar fi retras definitiv în carapacea ei de tăcere, m-ar fi evitat categoric până în clipa plecării.

— Știți la ce mă gândeam adineauri? Nu cumva a fost drogat și Wenzl? Era foarte amețit aseară, a fost cărat în cameră de către Apostolescu și Dimitriu.

— Cine și de ce să-l fi drogat?

— Brătilă, firește, pentru a-i percheziționa bagajele.

— Mă îndoiesc. Brătilă nu s-a apropiat de el în cursul serii. N-au cinat la aceeași masă, n-au băut împreună la bar. Deci n-a avut posibilitatea să-i strecoare un somnifer în mâncare sau în băutură.

— Brătilă poate să aibă un complice.

— Hmm... Presupunerea asta mi se pare departe de adevăr. Adică ideea unui complice. Prea complicat... Încep să cred că enigma pe care a avem de rezolvat se va dovedi până la urmă mai simplă decât ne imaginam.

— Mie nu mi se pare deloc simplă.

— Nu prea mă încurajezi.

— Aveți nevoie de încurajări?

— Poate am... Sper că nu mi s-a tocit răbdarea.

Își aprinse țigara pe care o învărtise între degete, trase un fum și reluă:

— Vasăzică, vei urca alături de profesoară și vei avea

grijă de ea. Eu rămân aici să-i supraveghez pe Wenzl și pe Brătilă, în special pe Brătilă. Constat că nu se grăbesc să coboare din camere...

Pe sub portal se ivi Silvia Vlăsceanu. Își schimbase rochia vișinie cu o pereche de pantaloni verzi, reiați, cam strâmți, și cu un hanorac dotat cu nenumărate buzunare și împodobit pe piept cu inscripția *I Love you!*

Se opri dinaintea Feliciei, făcu o piruetă destul de izbutită și întrebă:

— Ce zici? Pot să deschid balul mascat?

— Puteți.

— Doamne, ce caraghioasă sunt! Mi-a fost jenă să mă uit în oglindă. Hanoracul mi l-a împrumutat un nepot. Oricum, e practic, îmi ascunde rotunjimile... Acum l-am îmbrăcat pentru prima oară. Să mergem până nu mă răzgândesc. S-ar putea să-mi piară pofta de...

Fu întreruptă de apariția Roxanei și a avocatului Dimitriu, care o rugară pe Felicia să-i ia și pe ei în excursie. Ieșiră pe poarta popasului, apucară pe poteca marcată, discutând cu însufletire.

Căpitanul îi petrecu cu privirea până ce dispărură în pădure, apoi aruncă țigara și se lungi pe bancă, lăsându-se în voia gândurilor. Era preocupat de apropiata sosire a colonelului Mitu, se întreba ce îl determinase să părăsească biroul. De obicei, colonelul dirija acțiunile din birou, dând dovadă de o remarcabilă capacitate organizatorică.

Un nor zdrențuit alunecă leneș pe sub soare. Câteva clipe peisajul își pierde strălucirea de ilustrată nou-nouță, pădurea deveni parcă mai compactă și mai misterioasă, iar fațada cabanei păru învăluită într-o pâclă densă.

Wenzl, rezemat de pervazul ferestrei, îi făcu semn cu mâna și îi adresă un răsunător „Bună dimineața, domnule inginer.” Obrazu-i cărnos, masiv, proaspăt ras, degaja o bună dispoziție care nu-i plăcu deloc căpitanului. Îi răspunse cu același salut și, frământat de presimțiri negre,

întrebă într-o doară:

— Nu coborâți?

— Am să ies puțin mai târziu...

Îi mai făcu un semn cu mâna și închise fereastra.

„Curios, își zise căpitanul, nici el și nici Brătilă nu par să aibă chef de plimbări în dimineața asta.”

Se ridică de pe bancă și se îndreptă agale către curtea din spatele popasului. Ajutorul cabanierului ședea posac pe o buturugă, lângă magazii.

— Ce-i, nea Ioane? Pari necăjit.

— Cum să nu fiu?! Eu trudes, și alții își bat joc de mine.

— Nu înțeleg.

— Ieri am greblat iarba asta, și acum e plină de pietre, uitați-vă și dumneavoastră.

— Ai dreptate.

— Parcă le-a adus cineva anume și le-a azvârlit aici, să-mi dea mie de lucru. Trebuie adunate, altfel nu pot cosi.

Căpitanul se gândi la pietrele zărite de Felicia cu o zi în urmă în rucsacul lui Wenzl, când se întorseseră de pe munte. Scrută involuntar ferestrele dinspre magazine. Numai de-acolo puteau fi aruncate pietrele. Cele patru ferestre aparțineau sălilor de baie folosite, de Silvia Vlăsceanu, Wenzl, Felicia și familia Dimitriu. Trase concluzia că austriacul aruncase pietrele în curte, probabil în cursul nopții.

— Dracu' să-i ia de bolovani, bombăni Ion. Asta îmi lipsea mie...

— Să te ajut?

— Dacă vrei... Vă garantez eu că numai un nebun le-a azvârlit aici, un om zdravăn la minte nu putea să facă așa ceva.

Culeseră împreună pietrele risipite prin iarba deasă, le încărcară într-o roabă, apoi Ion se duse să descarce roaba în pădure, continuând să bombăne.

Căpitanul reperă locul unde fură răsturnate, și după câteva minute porni într-acolo. Cercetă cu atenție pietrele,

dar nu remarcă nimic neobișnuit. Fu nevoit să admită cu regret că geologia era o știință total necunoscută pentru el. Înveli o piatră de mărimea unui ou în batistă și o încuie în portbagajul mașinii, cu intenția de a o preda colonelului.

Pe la orele unsprezece și jumătate apăru Brătilă, zornăind o cutie de table. Ochii îi luceau veseli, bluza-i roșie emana o undă plăcută de lavandă. Se trânti pe bancă, alături de căpitan, și-i propuse:

— Facem o partidă?

— Joc foarte slab.

— Nici eu nu sunt mai breaz. Zarul contează...

Aranjă pulurile cu o iuțea surprinzătoare, se uită peste umăr de parcă ar fi dorit să se asigure că nu-l aude nimeni și șopti conspirativ:

— Un leu linia, trei lei marțul. Să nu ne pară rău că muncim degeaba.

— Fie...

Începură să joace schimbând din când în când replici anoste. Căpitanul pierdu destul de repede trei marțuri.

— Mă ocolește norocul, se lamentă el.

— În schimb ai noroc în dragoste.

— Crezi?

— Precis ai, am observat cum se uită pictorița la dumneata. Se vede de la o poștă, te mănâncă din priviri. Aseară tremura ca piftia când ai căzut pe culoar.

— M-am făcut de răs, dar mă consolez cu ideea că și Wenzl și-a dat în petec.

— Și încă ce petec! Lasă că prea se ținea fudul. Apropo... Cum te simți după coniac? Pe mine m-a durut capul, m-am perpelit toată noaptea, am coborât de două ori în hol.

— Eu am dormit ca un prunc. Ce zar am avut?

— Patru-patru, poartă în casă. Uite că vine și individul.

— Care individ?

— Wenzl...

Austriacul venea către ei cu un mers marțial ce nu se potrivea cu zâmbetu-i mios și cu trabucul stins din colțul

gurii.

— Splendidă zi, prieteni! I-am zărit pe ceilalți plecând, mi se pare că am rămas la cabană numai noi. Aseară m-am cam troșcăit... Parcă așa sună o expresie românească, nu?

— Așa, admise Brătilă, rânjind.

— Puteți să vă luați de mână cu mine. Îl consolă căpitanul pe Wenzl. Și eu m-am troșcăit. Profesoara s-a supărat, a vrut să ne reclame. I-am promis că nu vom mai repeta tărăboiul de azi-noapte. Poate îi cereți scuze și dumneavoastră, domnule Wenzl.

— Eu?

Înălță din umeri cu o mină disprețuitoare și mormăi:

— Am să-i cer... Vă deranjează dacă asist la joc?

Brătilă spuse ceva nedeslușit, iar căpitanul îl invită să se așeze lângă el.

— Poate îmi alungați ghinionul. Pierd în serie.

Wenzl își aprinse trabucul cu gesturi grijulii și rosti îngâmfat:

— Nu mă bizui niciodată pe noroc. Îmi explicați și mie regulile jocului? Mi le-a mai explicat cineva anul trecut, dar nu le mai țin minte. În Austria nu se practică. Mi se pare că e un joc de origine turcească... Îmi dați câteva lecții, domnule Brătilă?

— Vă dau. O să jucăm pe bani.

— De acord.

— Altfel n-are haz. O sumă simbolică, desigur.

Căpitanul îi cedă locul lui Wenzl, care începu să asculte cu râvnă de elev silitor sfaturile lui Brătilă.

Pe la orele douăsprezece, opri în fața porții popasului un microbuz albastru, foarte prăfuit, din care coborâră mai mulți bărbați echipați în haine de munte și cu rucsacuri în spate. Căpitanul îi recunoscă pe colonelul Mitu și pe șofer. Pe ceilalți îi vedea pentru prima oară.

— Ne înmulțim, comentă Brătilă sosirea noilor turiști. Trebuie să fie o excursie organizată de ONT. Pariez că au scăpat toți cu bucurie de sub tutela nevestelor. Uitați-vă

puțin la individul cu pantaloni bufanți și pălărie de pai. Ce moacă, fraților! Nu l-a bătut soarele de luni de zile, cu siguranță că-i un soarece de bibliotecă.

Individul cu pantaloni bufanți (colonelul Mitu) își băgase un colț al batistei sub pălărie pentru a-și feri ceafa de razele puternice ale soarelui. Avea o înfățișare hilară, nu părea la locul lui în peisajul care îl înconjura, ți-l puteai lesne imagina stând cocârjat deasupra unui birou, sufocat de teancuri interminabile de hârtoage sau, cu oarecare bunăvoință, rătăcit printre rafturile unei biblioteci cu aspect de labirint.

— Într-un fel, spuse Wenzl, regret că vă părăsesc tocmai acum, când se populează cabana. Măine îmi voi lua rămas bun de la meleagurile pe care am petrecut un concediu de neuitat.

Brătilă îl privi sumbru, strânse zarurile în pumn și rosti încetișor, ca pentru sine:

— Măine... mâine... Parcă trebuia să mai stați...

Wenzl zâmbi și răspunse blajin:

— Împrejurările mă forțează să plec, domnul meu. Asta-i situația! Repet, îmi pare rău, aș fi dorit să mai rămân, dar... Îi invidiez pe turiștii care au sosit acum.

— M-aș duce să văd ce-i cu ei, spuse căpitanul.

— Te rog, îl îndemnă Brătilă. Interesează-te dacă vor locui la cabană sau dacă sunt în trecere. De fapt, nu par turiști obișnuiți. Priviți ce cară cu ei. Ce-or fi căutând aici?

„Are să-ți iasă curiozitatea prin piele”, îl apostrofă căpitanul în gând, pornind către grupul coborât din microbuz, cu aerul unui gură-cască dornic să participe la orice întâmplare ce sparge cât de cât monotonia cotidiană. Trecu de poartă și dădu mâna cu colonelul.

— Să tot trăiești! se entuziasmă șeful. Soare, aer curat, peisaj de basm. Să mai zici vreodată că n-am avut grijă de tine. Ceva nou?

— Azi-noapte mi-au fost scotocite bagajele.

— De către cine?

— Brătilă...

— Semnificativ. Peste o jumătate de oră ne vom întâlni în pădurea din spatele cabanei. Dumnealui este tovarășul maior Coliban.

Căpitanul strânse mâna unui bărbat de statură mijlocie, chel, cu umeri masivi și ochi iscoditori, după care colonelul se interesă:

— Ce făceai când am sosit noi?

Căpitanul scormoni pietrișul cu vârful pantofului, aplecă fruntea și răspunse placid:

— Aveam o ocupație foarte serioasă, asistam la partida de table dintre Wenzl și Brătilă.

— I-am recunoscut după fotografiile transmise de locotenentul Dobrotescu. Insinuezi că te plictisești? Ești dornic de o activitate plină de riscuri?

— Poate...

— În curând vom avea mult de lucru.

— Rămâneți la popas?

— Numai pentru a lua masa de prânz, apoi ne vom instala tabăra pe munte. Cabana va continua să fie domeniul tău. Îl vom încălca în caz de forță majoră, dacă vei avea nevoie de ajutor.

Trase batista de sub pălărie, își făcu vânt cu ea și reluă:

— Cheia enigmei se află pe Muntele Palanga, la poalele piscului Cocorul. Vom ține sub observație ruinele cetății și Peștera Haiducului. De acum înainte, orice persoană care se va apropia de perimetrul respectiv va intra în raza de observație a echipei tovarășului maior. Întoarce-te la prietenii tăi. N-aș vrea să intre la bănuieli. Se uită mereu înapoi, amândoi.

— Aș dori să se facă analiza uneia dintre pietrele aduse în rucsac de Wenzl. Am băgat-o în portbagajul mașinii.

— O vom analiza.

Căpitanul scrută cu atenție fața șefului; i se părea stăpânită de o încordare neobișnuită.

— Cum se simte locotenentul Georgescu?

— Hmm... S-a ivit complicații. A fost operat a doua oară. Altceva?

— Brătilă vrea să știe ce căutați, aici.

— Suntem arheologi, vom face săpături pe munte, într-o zonă unde s-au semnalat urmele unei așezări dacice. E bine?

— Perfect!

Capitolul 14

Prânzul era pe sfârșite, domneau câteva clipe de acalmie după toastul rostit cu glas sforăitor de Moldovan.

Căpitanul scoase țigările și rățaci cu privirile prin sufragerie. Lumina aurie ce năvălea prin ferestrele deschise împrumuta o anume moliciune culorilor, marca o pecete de blândețe pe chipurile mesenilor și parcă atenua clinchetul tacâmurilor, râsetele, frânturile de discuții. Brătilă luase în primire frapiera, îndată ce observa un pahar gol se grăbea să-l umple, emițând pe diverse tonuri exclamații de laudă la adresa *Traminerului*. Rențea îl rugă să o lase mai moale cu vinul, să-i pună mai multă apă minerală.

— Mi-am propus să termin, astă-seară capitolul final al lucrării de botanică, își justifică el parțiala abținere.

— N-au intrat zilele în sac, replică Brătilă, ai să-l termini mâine.

— Cine știe ce mai poate interveni până mâine.

Făcu o pauză, urmărind visător fumul ce se înălța din țigara căpitanului, apoi reluă:

— Am să vă rog să-mi lăsați adresele, să vă trimit cartea când apare, să vă scriu câteva rânduri pe ea.

— Mie să-mi dai un autograf trăsnet, spuse Moldovan.

— Neapărat...

Când Matilda aduse cafelele, Caranfil își slăbi nodul cravatei și începu să istorisească o poveste vânătorească întâmplată cu patru ani în urma în Munții Rodnei. Căpitanul asculta distrat, privind neîncetat curtea cabanei. Era neliniștit, se întreba de ce întârzie Felicia și profesoara.

— La ce vă gândiți? îl interpelă Rențea, punându-i mâna pe umăr.

— Mă întrebam dacă e cazul să mai beau cafeaua. Aș vrea să dorm după-amiază...

— Iarăși somn? se indignă Brătilă. Propun să trecem în sala de biliard.

— Se aprobă, spuse Moldovan. Va juca și musafirul nostru, nu-i vom permite să se retragă imediat.

— Mi-e imposibil, zise Rențea. Voi reveni altă dată dacă mă mai primiți...

Familia Dimitriu se afla la masa alăturată. Nora culegea cu vârful linguriței frișca de deasupra unei savarine, părând preocupată de gânduri nu prea vesele, avocatul își maltrata gingiile cu o scobitoare și trăgea cu coada ochiului, pofticios, la sticlele de Traminer ce se lăfăiau în frapiera pusă la îndemâna lui Brătilă. Soții Apostolescu prânzeau împreună cu Wenzl la o masă din apropierea ușii.

„Arheologii” tocmai părăseau sufrageria, conduși cu temenele de către responsabilul popasului. Brătilă le aruncă o privire circumspectă și exclamă tăfnos:

— Țștia au pile mari! Ați văzut cum se învârtea Ionescu în jurul lor? Parcă-i un titirez...

— Poate au lăsat bacșișuri grase, își exprimă Caranfil părerea.

— Mi s-au părut simpatici, zise Rențea. Știți cumva unde intenționează să facă săpături?

— În niciun caz în crama hotelului „Carpați”, replică Brătilă cu o evidentă notă de ironie în glas.

„Sper să nu bănuiască nimic”, își spuse căpitanul reconstituind purtarea colegilor din momentul intrării în

sufragerie până în momentul când își luaseră rămas bun de la Ionescu. Își aminti cum se posomorâse Wenzl și ce mutră acră făcuse Brătilă când îi informase că noii veniți sunt arheologi și că își vor instala tabăra pe Muntele Palanga.

La întâlnirea din pădure, colonelul îi ascultase raportul fără să-l întrerupă, creștând cu briceagul o nuia de alun (cine nu-l cunoștea ar fi fost în stare să jure că rățăcește aiurea cu gândurile), iar la sfârșit aruncase nuiaua și rostise:

„Nu vom mai bâjbâi, etapa tatonărilor s-a încheiat, am descoperit indivizii asupra cărora va trebui să ne concentrăm atenția. Wenzl și Brătilă... Ar fi greu de crezut că nu urmăresc aceeași țintă. Acționează separat, firește, și se pare că marfa pe care se străduiesc să pună mâna este deosebit de prețioasă.”

„Ce fel de marfă?”

„Presupun că avionul german transporta niște obiecte care n-au pierit în flăcări. Altfel nu se explică asiduitatea cu care culeg informații despre acel avion.”

„O bună perioadă de timp nu s-a întreprins nimic pentru găsirea misterioaselor obiecte și deodată, anul acesta, au început să mișune în zona respectivă tot soiul de indivizi suspecti.”

„Nu-i chiar așa. În ultimii trei ani Wenzl și-a petrecut fiecare concediu în România, în diferite localități, situate cât mai aproape de piscul Cocorul. În ceea ce îl privește pe Brătilă, te înștiințez că identitatea lui e falsă. Nu se numește Brătilă, nu-i tehnician constructor și nu locuiește în Arad. Buletinul de identitate pe care l-a prezentat la popas i-a fost furat adevăratului Brătilă, care a declarat cu mare întârziere dispariția buletinului. În realitate, cel care ți-a percheziționat azi-noapte bagajele se numește Vasilone Marin. N-are ocupație și nici domiciliu stabil. A suferit o condamnare în anul 1978, când făcea parte dintr-o bandă

care a jefuit un muzeu.

„Austriacul?”

„La prima vedere pare un turist respectabil, onest, care își petrece vacanțele în țara de baștină. Până în prezent, nu s-a dat la nicio activitate care să intre sub incidența legilor noastre, dar sunt convins că nu peste multă vreme vom deține dovezi palpabile pentru a-l aresta.”

„S-a descoperit ceva dubios în legătură cu cel de-al doilea soț al Ruxandrei Lăzăreanu?”

„Și încă ce dubios! N-a fost nevoie să-l căutăm prea departe. Ultima parte a vieții lui era cuprinsă între filele dosarului de pe biroul meu. Apariția, mai bine zis dispariția lui a declanșat ancheta...”

„Nu cumva vreți să spuneți că...”

„Exact! Al doilea soț al Ruxandrei se numea Apostiu Ion, alias Willem Claesz.”

„Încep să-mi imaginez cum s-au petrecut faptele. Pe el l-a întâlnit întâmplător Ruxandra în seara când s-a întors acasă abătută și i-a spus gazdei că a întâlnit «o fantomă a trecutului!». Și-a dat seama imediat că ceva nu este în regulă, îl știa departe de țară, transfug. Poate a discutat cu el, poate l-a zărit pe vreo stradă și a fost intrigată de prezența lui. Groaznic!”

„Un adevărat ghinion. După fuga lui din țară, ea a cerut divorțul, și-a reluat numele de fată și s-a stabilit în Ghințurești, mai precis spus, s-a refugiat în acest orașel unde nu-i cunoștea nimeni necazurile, înfrângerile, pe care dorea în mod absolut firesc să le uite. Brusc, tocmai când se aștepta mai puțin, drumul ei s-a încrucișat iarăși cu cel al lui Apostiu.”

„Presupun că l-a zărit pe fostul ei soț în compania suspectilor noștri, discutând cu Wenzl sau cu Brătilă. Le-a surprins intențiile, ei au sesizat acest lucru, au amenințat-o, apoi au...”

„Nu! Ruxandra era speriată încă în urmă cu trei luni, când ai revăzut-o la întâlnirea foștilor tăi colegi de liceu.

Iar în perioada aceea nici Wenzl și nici Brătilă nu sosiseră la Ghințurești. Mai mult, Apostiu încă nu debarcase la Constanța. Deja o amenințau niște necunoscuți când l-a reîntâlnit pe Apostiu.”

„Nu mai pricep nimic...”

„Putem trage concluzia că sesizase niște amănunte dubioase în comportamentul unor indivizi din Ghințurești. Concluzia aceasta mă îngrijorează. Se pune următoarea întrebare: au vreo legătură acești indivizi cu Brătilă sau cu Wenzl, cu scopul urmărit de ei? Din nefericire, încă nu putem răspunde la această întrebare.”

„Băbeanu?”

Amânase cu bună știință acest subiect, temându-se de reacția colonelului. Observă cum i se întunecă privirea și cum își trece cu nervozitate mâna prin păr.

„Băbeanu... Băbeanu Macarie a fost un infractor de duzină. De altfel, era cunoscut și sub porecla de „Chilipir” și asta spune totul. El l-a atacat și l-a rănit grav pe locotenentul Georgescu. A recunoscut totul. Indivizii de teapa lui Băbeanu se pierd repede cu firea, ei îndeplinesc de obicei treburile mărunte, sunt ținuti departe de miza cea mare, de miezul afacerii, n-au acces la tainele șefilor. În altă ordine de idei, piatra pe care ne-ai predat-o a fost analizată de un geolog. Nu conține niciun minereu, probabil a fost folosită doar ca balast.”

„Mă întreb neîncetat cum a descoperit locotenentul Georgescu...?”

— Astăzi nu sunteți prea vorbăreț, îi întrerupse Rențea gândurile căpitanului.

— Mă doare capul, am fumat excesiv.

— Vă dau un Piramidon.

— Dacă vreți...

Îl obseda întârzierea profesoarei și a Feliciei. Își propuse

să mai aștepte un sfert de oră, apoi să plece în căutarea lor și totodată să alerteze echipa operativă.

— Faceți o plimbare, îl îndemnă Caranfil, e cel mai indicat remediu împotriva durerii de cap.

— Mai bine facem o partidă de biliard, insistă Moldovan. Ne învățăm în jurul mesei de joc și...

— Și fumăm până ne apucă amețeala, zise Rențea... Eu nu...

Lăsa fraza neterminată și se apropie de fereastră, intrigat.

— Ce vezi acolo? îl întrebă Caranfil.

Se îngrămădiră toți la fereastră, fără să mai aștepte răspunsul. Pictorița tocmai trecea de poartă, susținând-o de umeri pe profesoară, care șchiopăta și se schimonosea de durere la fiecare pas.

— Ajutați-mă! strigă Felicia. Tovarășa Vlăsceanu a suferit un accident.

Căpitanul încăleca pervazul și sări în curte, urmat pe aceeași cale de Moldovan. Profesoara încercă să zâmbească, dar pe obraz i se lăți o grimasă caraghioasă. Glezna piciorului drept îi era înfășurată într-un batic.

— Ușurel, îi sfătui Felicia, luați-o pe brațe și transportați-o în cameră.

— Am călcat strâmb și la propriu și la figurat, se plânse profesoara.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Moldovan, prevenitor.

— Ceasul rău!

— A fost lovită de un bolovan desprins din peretele stâncos, le explică Felicia.

Profesoara oftă.

— Am avut mare noroc cu dumneata. Dacă aș fi fost singură...

— Exagerați, spuse Felicia. Sper să fie o luxație, nu o fractură. După o săptămână sau două veți considera acest incident ca pe o aventură nostimă. Schimbați compresa cât mai des. Să vă însoțesc?

— Nu-i nevoie, te-ai chinuit destul să mă cari până aici, du-te și mănâncă, draga mea. Trebuie să fii frântă de oboseală. Îți mulțumesc încă o dată... Dacă vei avea timp, treci diseară pe la mine, după cină.

— Cu plăcere. Îmi voi lua caietul și creioanele, voi încerca să vă fac un portret.

— Ești prea amabilă, nici nu știu cum să-ți mulțumesc.

Oftă din nou și se întoarse spre căpitan și spre Moldovan, care își împreunaseră brațele în chip de scaun.

— O să vă cam dau de furcă, am peste o sută de kilograme.

Străbătură încet aleea, apoi trecură prin hol însoțiți de privirile curioase ale familiei Dimitriu. Când ajunseră în cameră, îi rugă să o așeze pe pat.

— În sfârșit! Gata-gata să-mi rămână oasele prin pădure. Din păcate, va trebui să mai rămân la popas, n-am să mai pot pleca astă-seară la București.

— În niciun caz, zise căpitanul. Veți sta aici până vă veți restabili complet.

— Se țin ghinioanele scai de mine. Imaginează-ți puțin ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi dus singură pe munte. Aș fi zăcut și acum acolo. Cât pe-aici să mă strivească un colț de stâncă. Pictorița are niște reflexe extraordinare, m-a tras la timp din calea bolovanului.

— V-a salvat viața, conchise Moldovan.

— Chiar că mi-a salvat-o!

— Aș zice să-l chem pe Apostolescu, să vă consulte.

— Lasă-l în pace, îmi pun comprese, și atâta tot.

Moldovan înălță din umeri, contrariat.

— Totuși...

— N-am să mă prăpădesc din pricina unei entorse banale. Dacă vrei să-mi faci un serviciu, vorbește cu Matilda, spune-i că o rog să-mi aducă prânzul în cameră. Acum, lăsați-mă...

Îi urară însănătoșire grabnică și ieșiră. Moldovan își exprimă nedumerirea printr-o strâmbătură.

— Ce zici de ea? Nici măcar durerea fizică n-o face mai maleabilă. Dură mai e, domnule!

— Foarte dură. Mă duc să-mi iau pipa, mi s-a acrit de țigări. Cobor îndată.

— Vino, poate îl convingem pe Rențea să rămână la o partidă de biliard.

— Poate...

Se îndreptă către camera pictoriței, știind că este așteptat.

— Îmi închipui cât ești de obosită, îi spuse Feliciei în chip de introducere.

— Frântă. Credeam că n-am să mai ajung niciodată la cabană.

— Ei? Cum a fost?

— Colțul acela de stâncă nu s-a prăvălit întâmplător. Cineva dorește s-o reducă la tăcere pe profesoară.

— Cine?

— Wenzl, bineînțeles.

— Dorește sau dorea s-o scoată din circulație pe Silvia Vlăsceanu?

— Dorește. N-a intenționat numai să o sperie. Nu-i posibil să faci omletă fără să spargi ouă. Nu avea cum să calculeze cu exactitate urmările impactului, nu putea să știe cât de teafără va rămâne victima după izbitura bolovanului. Dorește să o înlăture, deci va continua tentativa, va recidiva.

— Wenzl nu s-a urnit de la cabană, l-am văzut cu ochii mei, un timp la fereastra camerei sale, apoi în curte, pe o bancă.

— Am avut impresia că o zăresc pe Roxana cum se furișează prin pădure înainte de prăvălirea bolovanului.

Căpitanul păru descumpănit.

— Ați plecat totuși de aici în grup. Dumneata, profesoara, avocatul Dimitriu și Roxana.

— Avocatul a renunțat la excursie după câteva sute de metri, iar ceva mai târziu s-a despărțit de noi și Roxana.

— Deci putea să vă urmărească.

— Mai exact spus să ne depășească, să se grăbească pentru a ajunge înaintea noastră în preajma cascadei, unde avea să ne aștepte. Totul s-a petrecut rapid, am auzit mai întâi un trosnet slab, ca și când s-ar fi frânt creanga unui copac. În realitate trebuie să fi fost un bubuit, însă era înăbușit de zgomotul continuu al căderii apei. Am înălțat mecanic privirea, am văzut alunecând spre noi o mică avalanșă de bolovani. Ana tras-o de braț pe profesoară. Dacă aş fi ezitat două-trei secunde... am fi fost strivite amândouă. Încă o precizare: în momentul când s-a despărțit de noi, Roxana s-a interesat dacă avem de gând să continuăm traseul obișnuit.

— Ce părere are profesoara? Bănuiește că accidentul a fost înscenat?

— Nu știu... O pândește soarta Ruxandrei, tovarășe căpitan. Va fi necesar să aibă cineva grijă de ea, să o vegheze până la completa elucidare a cazului de care ne ocupăm.

— De acord. Ești persoana cea mai indicată. Are mare încredere în dumneata, te admiră mai ales acum, după ce i-ai salvat viața. Aflându-te mereu în preajma ei, te vei afla cumva și în preajma lui Wenzl. Presupun că el nu se va da bătut atât de ușor, că va mai...

Se întrerupse din pricina unui țipăt ce răsuna pe coridor.

— Ce-i asta? tresări Felicia. Nu cumva...

Ieșiră din cameră și pe coridor aproape se izbiră de Matilda, care alerga înspăimântată spre hol.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Felicia apucând-o de cot și zgâlțâind-o pentru a o obliga să-și vină în fire.

Ospătărița bâigui:

— Doamna Vlăsceanu... Eu... Eu n-am nicio vină...

— Ce-a cu ea?

— I s-a făcut rău.

— Cheamă-l imediat pe medicul Apostolescu, îi ordonă căpitanul colaboratoarei sale.

Profesoara zăcea pe covorașul din fața patului. Respira foarte rar, anevoios, obrajii căpătaseră o culoare urâtă, vineție. Contracția mușchilor faciali îi întipărise pe chip *rânjetul sardonice*, caracteristic în cazurile de intoxicație cu stricnină.

„Otrăvire, conchise căpitanul, de-ar veni mai repede Apostolescu.”

Tava adusă de Matilda se afla pe masa din mijlocul încăperii. Se aplecă deasupra ei, îngrijorat. Mâncarea părea neatinsă, tacâmurile curate. Se încruntă, convins că lipsește ceva de pe tavă, un anume obiect. Da, lipsea flaconul de Anghirol, medicamentul pe care îl vedea zilnic pe masa profesoarei, îl descoperi curând pe parchet, sub noptieră; mai rămăseseră câteva picături pe fundul sticlutei. Toți turiștii cazați la popas știau că Silvia Vlăsceanu păstrează medicamentul în dulapul din sufragerie... Sala era deschisă în permanență, oricare din ei putea să intre acolo nestingherit, fără a fi bănuț de intenții rele, să introducă otrava în medicament, apoi să iasă liniștit.

Băgă flaconul în buzunar în clipa când își făcea apariția medicul, purtând o trusă sub braț. Nu puse întrebări de prisos, îngenunche lângă victimă, îi luă pulsul și scoase din mica servietă o seringă și o fiolă.

— Suflecați-i mânăca, îl rugă pe căpitan în timp ce-și umplea seringă.

— Scapă?

— Încă nu pot da asigurări.

Îi făcu profesoarei o injecție intravenoasă și mormăi:

— Să sperăm că nu-i cardiacă. Trebuie transportată urgent la spital, pentru oxigenare și spălături stomacale.

— O duc cu mașina mea.

— Merg și eu, firește...

*

O jumătate de oră mai târziu, căpitanul se foia pe o bancă incomodă din incinta spitalului, frământând între degete o țigară, enervat de faptul că nu se putea fuma.

Prin ușa cu geam mat din fața băncii se întrezăreau când și când umbre fugare, răzbăteau comenzi scurte și uneori tăcănitul instrumentelor medicale. Zgomotele i se păreau nefirești stranii. Își șterse un strop de sudoare de pe frunte și-i spuse lui Dobrotescu, care ședea alături:

— Ies pe balconul de la capătul culoarului, să trag câteva fumuri. Să mă strigi când o scot de la reanimare.

— Vă strig.

Înclină capul pentru a-și sublinia cuvintele și se cufundă din nou în tăcere. Semăna cu un Buddha enorm, sculptat în bronz. Căpitanul se întoarse brusc după cinci-șase pași, cu senzația că i s-au destupat urechile, că zgomotele își recăpătaseră adevărata intensitate. O soră pistriuată, încadrată de Apostolescu și de medicul de gardă, împingea pe culoar patul cu roțile pe care era întinsă profesoara. Băgă țigara în buzunar și se apropie de ei.

— N-ai plecat, frate? se miră Apostolescu. Dă-mi și mie o țigară... Ai făcut bine că m-ai așteptat, mă gândeam să-i telefonez nevastă-mi, să vină să mă ia cu mașina noastră. Ne-a dat de lucru bătrânică, dacă mai întârziem zece minute...

— Va trăi?

— Am salvat-o! Numai să nu...

Își frecă bărbia dolofană cu dosul palmei, pârând preocupat.

— Numai să nu-i treacă prin gând altă drăcovenie. Nu cred... Statisticile demonstrează că rareori sinucigașii repetă gestul.

Trase cu voluptate din țigară și arătă spre Dobrotescu, care îl luase deoparte pe medicul de gardă.

— Cine-i tovarășul?

— E de la miliție. Vrea să încheie un proces-verbal, probabil se interesează când se poate discuta cu pacienta.

— De la miliție? Ce oameni, domnule... Țștia nu se astâmpără nici în somn. Profesoara nu poate fi deranjată, are sistemul nervos slăbit, o emoție puternică ar putea să o doboare.

— Credeți?

— Un om care se hotărăște să-și pună capăt vieții nu posedă un psihic normal. După încercarea de sinucidere urmează o stare de abulie, de stupefacție. Durează câteva ore și e categoric periculos să smulgi bolnavul din această stare... Ne întoarcem la popas? Halal concediu, n-aș fi bănuir că voi fi solicitat să-mi exercit profesia într-un caz de sinucidere petrecut tocmai la popasul „Pui de urs”. Mă minunez! Cum a reușit să facă rost de otravă?

— E specialistă în chimie.

— Mă rog...

— Se pune o întrebare: de ce n-a ingerat o concentrație mai puternică dacă tot voia să-și ia adio de la această lume? Stricnina nu...

— Stricnina? îl întrerupse căpitanul, prefăcându-se mirat.

— Da. Te rog să nu vorbești nimănui despre amănuntul acesta. E secret profesional. Ține minte!

Coborâră scara acoperită cu mochetă roșie și se îndreptară spre mașină. Apostolescu se prăvăli cu un suspin de satisfacție pe banchetă.

— Te-aș ruga să nu mai gonești ca un turbat. Ce dracu', suntem în Ghințurești, nu la raliul de la Monte Carlo. Mare mirare că n-ai pierdut carnetul de conducere până acum. Fii calm!

— Spuneți mai devreme că o întârziere de zece minute...

— S-a terminat cu graba.

La popas fură întâmpinați cu deosebită curiozitate. Toată lumea se afla în hol, fiecare dorea să știe în ce stare a ajuns profesoara la spital, ce simptome prezintă, dacă există șanse de salvare.

Medicul se referi plin de importanță la secretul profesional și la o eventuală anchetă a miliției. Era măgulit de faptul că toți îl ascultă cu răsuflarea tăiată, își puncta frazele cu gesturi precipitate, își bomba pieptul, și din când în când îi mângâia mâna Roxanei, care trăgea lung din țigară, nervoasă. Căpitanul urmări cu atenție sporită reacția lui Wenzl. Austriacul părea că dormitează, niciun mușchi nu i se clintise pe față, dar o vagă disperare îi străbătu ochii de culoarea oțelului când Apostolescu anunță că „un tovarăș de la miliție a vrut să discute neapărat cu medicul, după ce profesoara a fost scoasă de la reanimare”; își mușcă buzele, goli brusc paharul cu coniac pe care îl ținuse strâns cu ambele mâini și se retrase în cameră, posac, fără niciun comentariu.

Puțin înainte de cină, inginerul Vătureanu fu anunțat prin telefon că Silvia Vlăsceanu și-a exprimat dorința de a sta de vorbă cu el.

*

Dobrotescu îl aștepta lângă ușa rezervei ocupată de profesoară. Căpitanul îl bătu pe umeri și se interesă:

— Cum e?

— Se simte ceva mai bine. A rugat-o pe soră să vă cheme, a insistat, chiar. Medicul de gardă s-a lăsat cu greu înduplecat.

— De fapt, cum s-a exprimat profesoara?

— A zis: „Chemați-l imediat pe inginerul Vătureanu de la popasul «Pui de urs». Atât!

— Atunci să intrăm.

Bolnava părea că dormitează, ședea nemișcată, cu pleoapele plecate, palidă. Deschise ochii și rosti cu voce tărăgănată:

— La ora asta ar fi trebuit să fiu la gară, cu biletul de tren în poșetă.

Încercă să se ridice în capul oaselor, dar nu izbuti,

gestul rămase neterminat. Căpitanul se grăbi să o ajute, îi sprijini spatele de pernă. Dobrotescu se pregăti să stenografieze convorbirea, scoase din buzunar blocnotesul și stiloul și se lăsă încet pe marginea scaunului de lângă pat. Profesoara îi aruncă o privire neliniștită.

— Dumnealui ce dorește?

— Scuzați-mă, am uitat să fac prezentările. Dumnealui este tovarășul locotenent Dobrotescu, de la Miliție.

— Să-i fie de bine.

Suspină, și pe frunte i se ivi un strop de sudoare:

— Crezi că-i necesar să scrie în carnetul lui tot ce-mi iese mie din gură?

— Este.

— Atunci nu scot o vorbă. Nu-mi plac oamenii indiscreți. O să-i spui dumneata mai târziu ce ai discutat cu mine. Dacă vei găsi de cuviință, bineînțeles...

Căpitanul păru că stă la îndoială, apoi îi făcu semn lui Dobrotescu, care se retrase fără niciun comentariu.

— Mulțumesc, murmură profesoara. Mi-e jenă să vorbesc în prezența unui necunoscut.

— Ancheta este obligatorie, va trebui totuși să răspundeți la câteva întrebări și să semnați o declarație. Asta e procedura și aveți tot interesul să o urmați.

— Dacă voi scăpa teafără mă voi supune și procedurii.

— Peste câteva zile veți părăsi spitalul sănătoasă și bine dispusă.

— Ei, *Huhurezule*, ai impresia că sunt o băbătie țicnită și ramolită. Încă n-am dat în mintea copiilor.

— N-aș vrea să vă obosesc. Medicul mi-a permis să intru cu condiția ca vizita să nu depășească...

— Lasă-l în pace pe medic. Are cineva dreptul să mă țină aici împotriva voinței mele? Poate mă înfurii și plec imediat la gară.

— Vă lipsesc puterile, nu veți ajunge nici până la ușă.

— Da... Te-am chemat să-ți spun o poveste...

Rămase un moment cu privirile ațintite în tavan, parcă

pentru a-și aduna gândurile, apoi reluă rar:

— O poveste veche, *Huhurezule...* Veche, dar nu și perimată... Nu te-am ascultat când m-ai îndemnat să înlătur circumspecția, să dau dovadă de curaj. Acum regret, dacă ți-aș fi urmat sfatul, nu aș fi ajuns pe un pat de spital. Să admitem că deocamdată am scăpat cu bine.

— De ce deocamdată?

— Pentru că individul care dorește să mă știe amuțită pentru totdeauna este capabil să pătrundă și în incinta unui spital.

— S-au luat măsuri drastice împotriva oricărei imixtiuni.

— Crezi că sufăr de mania persecuției?

— Nicidecum.

— În regulă, atunci ne vom înțelege. Îți voi relata un episod din viața mea. Personajul principal al episodului este omul care a vrut să mă ucidă. Nu voi încărcă povestea cu amănunte de prisos, îmi dau seama că timpul devine din ce în ce mai prețios.

— Vă ascult cu cea mai mare atenție.

— N-am avut parte de o copilărie prea fericită, mi-au lipsit bucuriile pe care le dau în general o bună stare materială. M-am născut într-o familie numeroasă... Tata a fost un mărunț slujbaș la Căile Ferate, în Ploiești. Am absolvit liceul cu calificative excepționale, dar și cu imense sacrificii bănești, în dauna fraților și surorilor mai mici. Of, am început să divaghez. Ți-am promis că nu voi încărcă povestea cu amănunte de prisos și uite că mă irosesc în amănunte nesemnificative, mă port de parcă aș fi chemată la serviciul Personal și pusă să scriu o autobiografie amănunțită...

Își dresе vocea și continuă cu o ușoară iritare:

— Vara anului 1940 am petrecut-o împreună cu o colegă la moșia părinților ei din județul Prahova... Terminaserăm amândouă anul întâi al Facultății de Chimie. Vacanța petrecută acolo reprezenta pentru mine un fel de recompensă. Datorită mie izbutise Liliana să termine cu

bine ultimii ani de liceu, o meditasem cu eforturi zilnice, disperate. Trebuie să admit, părinții ei au priceput acest lucru, mi-au fost recunoscători mai ales din punct de vedere moral, s-au purtat corect, nu m-au jignit, țineau la mine de parcă aș fi fost propria lor fiică. Doamne cât de prostuță era Liliana! Superbă și prostuță... O brunetă trasă prin inel, vioaie, de o veselie molipsitoare... Dar când deschidea gura rostea niște platitudini de-ți venea să te iei cu mâinile de păr! Uneori o invidiam. Eu am fost întotdeauna o grăsună posacă, lipsită de farmec... Nu râde, *Huhurezule!*

— Nu râd.

— Tatăl Liliane era căpitan în Marele Stat Major. Obținuse prin căsătorie o avere însemnată. Cum ți-am spus, atât el cât și soția lui țineau la mine foarte mult, făceau totul să nu mă simt o străină invitată la coada mesei. Viața mi se părea minunată... La fiecare sfârșit de săptămână soseau din București, odată cu tatăl Liliane, câțiva intimi de-ai casei. Aveau loc partide de vânătoare, de bridge, de tenis, serate muzicale... În restul zilelor hoinăream împreună cu Liliana prin viile din împrejurimi sau înotam în râul de la marginea satului.

Se întrerupse, netezi mașinal o cută a pledului și murmură:

— Te plictisesc cu basmul meu siropos?

— Vă rog să continuați.

— Ce dracu'! Te uiți la mine de parcă ți-aș povesti subiectul unui film cu Rudolf Valentino. Bun, să continui... Cum era și normal, în jurul Liliane roiau o mulțime, de admiratori. Unul dintre ei, Virgil Fabian, doctor în științe economice, nu lipsea în nicio duminică de la conac. Bărbat chipeș, blond ca un viking, excelent sportiv și intelectual rafinat. Liliana l-a preferat celorlalți. Pe scurt, între ei s-a înfiripat o idilă, care s-a transformat rapid, mai ales dinspre partea Liliane, într-o iubire arzătoare, pățimașă... Nu concepea să poată trăi nici măcar două-trei zile departe

de Virgil. Ceea ce a urmat este lesne de priceput; a început să-i frecventeze locuința din Ploiești, în taină, desigur. Eu o ajutam, îi acopeream fiecare deplasare, susțineam față de mama ei, care avea o încredere nestrămutată în mine, că plecăm la oraș pentru a face mici cumpărături, că nu lăsăm să ne scape niciun film... Nu ne-a cenzurat niciodată escapadele. Mama ei se bizuia pe cinstea mea, nu bănuia că scumpa ei fiică posedă o dublură a cheii de la garsoniera lui Virgil Fabian, garsonieră unde petrecea câteva ore în compania falnicului doctor în științe economice. Virgil Fabian îi dăduse de înțeles Lilianei că într-o bună zi se vor căsători, nu imediat, deoarece trebuia să rezolve întâi anumite probleme profesionale, rezolvare de care depindea însuși viitorul său... Știam amândouă că este un personaj influent în lumea de atunci a petrolului, că participa la ședințele consiliilor de administrație, dându-și avizul la angajarea unor salariați ai rafinăriilor. Vizita zilnic uzine, fabrici, sonde situate între Ploiești și Câmpina... Într-una din acele joi, zi de întâlnire, Liliana l-a așteptat în garsonieră mai bine de o oră și jumătate, mutându-se de pe un scaun pe altul, cu ochii pironiți asupra telefonului, sperând că Virgil o va suna din clipă în clipă pentru a-i explica motivul absenței, pentru a se scuza. În cele din urmă s-a așezat la birou, hotărâtă să-i lase un bilet înainte de a pleca, bilet conceput în termeni nu prea politicoși... A căutat hârtie de scris, fără să vrea a declanșat un resort care a deschis un sertăraș secret al biroului. În el era ascuns un teanc de fotografii... S-a uitat la ele. Mai întâi surprinsă, înciudată, apoi din ce în ce mai neliniștită... Aveau câte o scurtă însemnare autografă pe verso. Toate îl reprezentau pe Virgil Fabian, fie în grup, fie singur. Rezulta din acele însemnări că Virgil Fabian este locotenent în armata germană, numele lui adevărat fiind Manfred von Kordt... Una din fotografii a înspăimântat-o pur și simplu... Pe dosul ei scria: „1938, în Munții Sudeti cu unitatea Brandenburg.” O tânără, poate de vârsta

Lilianeii, sta îngenuncheată în zăpadă, la marginea unei păduri... Manfred von Kordt ținea în mână un pistol a cărui țeavă era lipită de ceafa fetei, și pe figura lui se citea o bucurie sălbatică, drăcească... În planul al doilea se distingeau niște civili ce săpau o groapă, păziți de militari germani...

Se întrerupse, scuturată de un fior prelung și-și acoperi ochii cu palmele. Căpitanul se aplecă și-i atinse umărul încetșor. Profesoara tresări, îl privi descumpănită și urmă cu glas uscat:

— A pus fotografiile la locul lor, a părăsit garsoniera și un timp a rătăcit în neștire pe străzi, până și-a adus aminte în fine că trebuia să mă reîntâlnească la gară, unde o așteptam cu nerăbdare... Mi-a povestit în tren ceea ce se întâmplase. Nu reușea să-și desprindă din minte fotografia aceea făcută în Munții Sudeți, plăcerea diabolică înscrisă pe chipul aceluia din care își făurise un zeu, scena teribilă al cărei protagonist era bărbatul visurilor ei... În zilele următoare a zăcut apatică în pat, fără a da vreo explicație părinților îngrijorați. La un moment dat a vrut să se sinucidă. Atunci am luat taurul de coarne, l-am chemat de la București pe tatăl ei și i-am destăinuit totul... La drept vorbind, intenționeam să nu-i spun totul, dar n-am reușit... Tatăl Lilianeii avea un fel aparte de a pune întrebări, nu degeaba lucra la Statul Major. S-a interesat în primul rând dacă Liliana a avut grijă să pună fotografiile în sertăraș, apoi mi-a cerut să vorbesc cu ea, să-i cer cheia locuinței „doctorului”... Nu cunoscuse nici el adevăratul nume al lui Virgil Fabian. Manfred von Kordt era unul din agenții de vază ai Serviciului german de supraveghere și contrainformații mixt, cu centrul la Ploiești, serviciu care activa mai ales în rafinării, șantiere, uzine... M-a pus să jur că nu voi mărturisi nimănui secretul fotografiilor... În aceeași noapte a expediat-o pe Liliana la niște rude din Alexandria... Asta a fost povestea mea, domnule inginer Vălureanu. După război, am aflat din multele cărți care s-

au editat pe această temă că „Brandenburg” era denumirea unei unități diversioniste a Abwehr-ului.

— Aveți dreptate.

— Și pe Manfred von Kordt l-am revăzut în vacanța asta la popasul „Pui de urs”, l-am revăzut după atâția ani și l-am recunoscut îndată.

— Deci Wenzl.

— Da, Wenzl este Manfred von Kordt.

— V-a recunoscut și el imediat?

— Poate nu m-ar fi recunoscut dacă n-aș fi comis o nerozie... Am fost atât de uimită când l-am reîntâlnit, încât n-am reușit să mă stăpânesc și l-am întrebat în limba germană: „Te-ai cumințit, Virgil Fabian?” Ședea singur pe bancă, la soare. A sărit în picioare, s-a holbat la mine părând gata-gata să explodeze, apoi a zâmbit și mi-a răspuns cu amabilitate, din care nu lipsea o notă de amenințare: „Vă înșelați, stimată doamnă. Mă numesc Wenzl, n-am auzit niciodată numele pe care l-ați pronunțat!”

— Știți ce caută în România?

— Nu... Nu știu, dar prezența lui aici trebuie să fie suspectă. Aș putea să jur că n-a venit cu intenții cinstite.

— Da... V-ați obosit peste măsură, e cazul să vă odihniți. Am depășit timpul de vizită acordat de medic. Mă retrag...

— Sustii că sunt în siguranță aici?

— Absolut!

— Acum aș vrea să dorm, să dorm mult de tot, *Huhurezule...*

Vocea i se transformă într-o șoaptă, pleoapele coborârea, și pieptul începu să-i tresalte în ritm regulat, semn că trecuse în lumea viselor.

Căpitanul îi scurtă câteva secunde chipul palid, slăbit, mâinile cu pete cafenii, și vene proeminente, se asigură apoi că fereastra nu poate fi deschisă din exterior și ieși în vârful picioarelor.

Capitolul 15

După ce părăsi rezerva, îi atrase din nou, atenția lui Dobrotescu să cerceteze cu grijă scrisorile sau pachetele expediate profesoarei și să nu permită accesul - vreunei persoane străine. Locotenentul încuviință din cap și surâse stereotip.

— Am înțeles, mormăi el.

— Am impresia că n-ai prea înțeles. Ai vreo nelămurire?

— N-am, adică n-am niciuna în ceea ce o privește pe profesoară.

— Atunci? Ce te neliniștește?

— Nu știu ce să fac cu Pluto... cu câinele...

— Doar nu vrei să-l aduci aici.

— L-aș aduce, dar accesul animalelor în spital e strict interzis. L-am lăsat închis în casă. Jale mare, nu suportă să stea singur, latră, se agită. Și nevastă-mea a plecat ieri la Tușnad.

— Și? izbucni căpitanul contrariat de grija mărunță a lui Dobrotescu.

— Păi...

— Cu ce te-aș putea ajuta eu? Hingher nu sunt, deci...

— Vorbiți cu păcat, se indignă locotenentul. V-aș propune să-l luați la cabană măcar până mâine dimineață. Am dat o groază de parale pe el. Terierii scoțieni au devenit o adevărată raritate. Mă refer la terierii veritabili.

— Te rog să mă crezi că tocmai un câine îmi lipsește mie acum. Poate îmi arde Ionescu o amendă.

— De ce să vă amendeze? Nu mușcă. Are obiceiul să fugărească găinile, dar la „Pui de urs” nu sunt găini. Vă rog... N-ați văzut cum se gudură când îl mângâiați? Ține la dumneavoastră.

— Hmm... Să zicem că m-ai convins.

În drum spre popas transmise colonelului prin stația amplasată la bordul mașinii depozitia Silviei Vlăsceanu. I

se ordonă să-i supravegheze în continuare pe Wenzl și pe Brătilă și să alerteze echipa operativă de îndată ce vreunul din ei se va îndrepta către piscul Cocorul.

Se aplecă emoționat peste volan, atent la serpentine. Presimțea apropierea clipei hotărâtoare a misiunii...

Stropi răzleți de ploaie izbeau parbrizul, apa din băltoace plesnea cu zgomot sec toba eșapamentului. Vremea se stricase pe nesimțite, cerul căpătase culoarea leșiei, începea să fie frig. Pluto scheuna încetișor pe bancheta din spate. Poate nu-i pria călătoria, poate ducea dorul stăpânului. Întinse mâna și-l mângâie pe spinare.

Famiiliile Apostolescu și Dimitriu jucau rummy în hol, chibițați de Moldovan. Felicia și Wenzl ședeau pe canapeaua de lângă bufet și discutau despre pictura abstractă, sorbind alene din ceștile cu cafea. Apariția lui Pluto stârni senzație, mai ales printre femei.

— Superb animal! exclamă Nora. E terier scoțian, nu-i așa?

— Așa se pare, răspunse căpitanul.

— De când îmi doresc un asemenea câine. Pot să-l mângâi?

— Cred că da. Rătăcea prin ceață, cât pe-aci să-l izbesc cu mașina. Probabil s-a pierdut de curând.

— Vai, dar e splendid! Un exemplar de rasă. Să-i dăm ceva de mâncare, trebuie să fie înfometat.

— Mă ocup eu de el.

Se apropie și Roxana, îngenunche pe covor și trase câinele de urechi, murmurând:

— Mă cuțulache, mă, al cui ești tu, frumosule?...

Pluto suporta cu stoicism admirația celor două femei, sta bine înțepenit pe cele patru labe, și din când în când își agita coada sârmoasă. Felicia părea contrariată, se întreba desigur ce rost are aducerea câinelui lui Dobrotescu la popas.

După cină căpitanul reveni în hol și luă loc alături de Brătilă, de Caranfil și de avocatul Dimitriu, care comentau

surescitați inexplicabila tentativă de sinucidere a profesoarei. Le ținu isonul un timp, emițând câteva păreri năstrușnice, apoi se retrase căscând, pretextând că se simte foarte obosit și că are de gând să adoarmă îndată ce va pune capul pe pernă.

*

Două ore mai târziu se afla în mașina staționată la locul de parcare din vecinătatea porții. Supraveghea ieșirea din cabană și totodată ținea legătura prin *storn* cu Felicia și cu tabăra „arheologilor”!

Nu se zărea nimic suspect, curtea era pustie, felinarul de deasupra portalului lumina fantomatic ploaia mărunță și deasă. Trase o dușcă de cafea caldă din termos și o întrebă pe pictoriță ce se mai petrece în sectorul ei de observație. „Nimic nou”, răspunse ea laconic. Mai schimbară câteva cuvinte, pe urmă întrerupse legătura și-l mângâie pe Pluto, ghemuit lângă șoldul său.

Și-o închipui pe Felicia stând în spatele ușii întredeschise, cu auzul încordat, cu privirile permanent îndreptate de-a lungul coridorului luminat de cele două aplice, așteptând-să iasă din camere Wenzl sau Brătilă...

Se scutură. Îl asalta stăruitor frigul, un frig jilav, lipicios, cu miros de sulf. Își masă ușurel picioarele și umerii. I se părea că minutele se scurg prea lent, se uita din ce în ce mai des la cadranul fosforescent al ceasului-brățară.

Spre sfârșitul nopții începu să creadă că veghea a fost zadarnică. N-avea să se întâmple nimic deosebit, nici Brătilă și nici austriacul nu se hotărâseră să acționeze. La patru și jumătate aruncă brusc pledul de pe genunchi și coborî geamul din stânga. O lumină roză, difuză, probabil de la lampa de noapte, sclișea în spatele perdelelor camerei ocupate de Wenzl. „În fine, se pregătește de expediție”, își spuse ușurat, anunțând vestea Felicieii. După un sfert de oră ea îi transmise că Wenzl tocmai ieșea pe

culoar, echipat pentru munte.

— Perfect! își exprimă căpitanul satisfacția. Pariez unul contra o mie că în curând își va face intrarea în scenă și celălalt protagonist.

Într-adevăr, în momentul când Wenzl trecea de poartă îndreptându-se către liziera pădurii, pe sub portal se ivea silueta înaltă, ușor cocârjată a lui Brătilă. Semănau acum cu două păpuși mecanice, parcă gemene, legate între ele cu fire trainice, acționate de același resort.

În lumina tulbure a zorilor ce pâlpâiau printre crestele Muntelui Palanga începea să se desfășoare jocul bine cunoscut de-a v-ați-ascunselea, jocul dintre urmăritor și urmărit, joc vechi de când lumea, mereu complicat, totdeauna plin de neprevăzut.

Căpitanul îi ură „somn ușor” Felicieii. Pe urmă îi anunță maiorului Coliban pornirea de la popas a lui Wenzl și Brătilă. I se ordonă să-i fileze o bucată de drum, până la luminișul din apropierea fostului refugiu al muncitrilor forestieri, loc din care aveau să fie preluați de către echipa instalată pe munte.

Îl încuie pe Pluto în mașină, își îndesă aparatul portativ de emisie-recepție în buzunarul scurtei îmblănite și se avântă în urmărirea celor doi. În curând putu să-l vadă pe Brătilă, care avansa precaut, aproape fără zgomot, apoi și pe Wenzl. Uneori căpitanul scotea storn-ul din buzunar și transmitea maiorului informații concise referitoare la deplasarea celor urmăriți, care urcau fără să pară obosiți, pe cărarea marcată cu alb-roșu. În preajma fostului refugiu forestier, căpitanul fu înștiințat să se întoarcă la „Pui de urs”, deoarece atât Wenzl cât și Brătilă intraseră în raza vizuală a echipei operative: deocamdată, misiunea sa era încheiată, se putea odihni până la noi ordine.

Pendula din holul cabanei arăta orele cinci și jumătate când urcă în cameră, trăgând de lesa câinelui. Pluto avea chef de joacă, îl împungea cu capul, râcăia treptele.

După ce făcu un duș fierbinte se așează pe scaunul de

lângă fereastră, imaginându-și cum se strânge în jurul lui Brătilă și al lui Wenzl plasa pregătită de oamenii maiorului Coliban. Deasupra Muntelui Palanga atârnav nori plumburii, coroanele copacilor se pierdeau în ceață, pe drumul ce cobora către oraș apăreau culorile sumbre, ale dimineții de toamnă.

*

Colonelul Mitu se afla într-o încăpere situată la parterul clădirii ce adăpostea sediul Miliției din Ghinturești. Lumina scăzută a zilei ploioase îi accentua umbrele de pe chipul prelung, uscățiv, pe care se citea o încordare intensă. Își trecu degetele prin părul cărunt, aprinse o țigară și scrută figurile celor doi subalterni așezați pe scaunele dinaintea biroului.

— Tovarășe căpitan Vlădoianu și tovarășă locotenent Opriș, vă aduc la cunoștință că misiunea voastră nu s-a încheiat. Da... Din păcate nu s-a încheiat. Vă veți păstra acoperirea, veți rămâne în localitate. Și veți depune în continuare eforturi pentru depistarea celui de „al treilea infractor”. Dar s-o iau de la capăt, să vă informez mai întâi cum a decurs operațiunea capturării lui Manfred von Kordt, alias Wenzl, și a lui Vasilone Horia, alias Brătilă.

Aprinse lampa de pe birou, privi dus pe gânduri fumul de țigară ce se scurgea către abajurul verde și reluă:

— Voi fi scurt, vă voi aduce la cunoștință doar strictul necesar. Deci: așa-zisul Wenzl a intrat în peșteră, îndreptându-se către lacul subteran, ținta finală a expediției. Și-a îmbrăcat costumul de scafandru și a plonjat în apă. Falsul Brătilă, ascuns printre stalactite, îi urmărea fiecare mișcare cu vădit interes. Doi oameni de-ai maiorului Coliban erau postați din vreme în spatele a două reflectoare, care la momentul oportun aveau să lumineze ca în palmă teatrul operațiunii. Wenzl a pescuit din lac un container de mărimea unui sac obișnuit. Și-a dezbrăcat

rapid costumul de scafandru, a deschis containerul și i-a luminat interiorul cu lanterna. A fost cuprins brusc de un acces de furie de neînchipuit, a început să țină ca un dement și să blesteme îngrozitor. Containerul era plin cu ziare vechi...

— Nu se poate! scăpă involuntar căpitanul.

— Ba da, hârtie de umplutură, cum am constatat și noi ceva mai târziu. Cel de-al doilea protagonist a izbucnit într-un hohot de râs sarcastic, la auzul căruia Kordt a stins lanterna, bineînțeles. Vasilone i-a strigat: „Domnule Wenzl, vă propun să ne unim forțele pentru a ajunge mai repede la un rezultat pozitiv.” Atunci am dat semnalul aprinderii reflectoarelor. Poate m-am pripit... Lumina puternică l-a ajutat pe von Kordt să descopere silueta *concurrentului*, a scos un pistol și l-a împușcat în abdomen. Totul s-a petrecut fulgerător... Imobilizarea lui von Kordt nu ne-a pus probleme dificile, în două-trei minute îmbătrânise cu zece ani, măcinat de faptul că *marea lovitură* a vieții sale eșuase în chip lamentabil. Sunt dator să subliniez că depoziția Silviei Vlăsceanu ne-a fost de un real folos. Fără datele furnizate de ea n-am fi izbutit să smulgem prea curând masca de pe figura lui Manfred von Kordt, alias Virgil Fabian, alias Wenzl Helmuth... Vasilone a fost transportat cu elicopterul la o clinică din Cluj. Va supraviețui și-și va primi pedeapsa binemeritată. Înainte de a leșina a pronunțat foarte distinct cuvântul german „Otter”...

Căpitanul păru nedumerit, iar Felicia murmură:

— Otter înseamnă viperă.

— Da, zise colonelul. Nu știm la cine sau la ce se referă acest cuvânt. Poate o insultă la adresa lui von Kordt, poate o informație. Va trebui să aflăm ce semnificație are...

Își dresе vocea, împinse cu un gest de silă pachetul de țigări către colțul biroului și continuă:

— Pentru a vă explica istoria containerului pescuit din lacul subteran este necesar să mă întorc cu mulți ani în

urmă. Spre sfârșitul anului 1943, Himmler a propus înființarea unui „Serviciu Economic” încadrat în Oficiul central al Siguranței Reich-ului, serviciu care avea să se îndeletnicească cu procurarea și conservarea în adăposturi strict secrete a unor mijloace economice ce aveau să fie întrebuințate de naziști după terminarea războiului. Unele capodopere au fost confiscate pentru colecțiile particulare ale câtorva demnitari naziști și pentru așa-numitul „Führermuseum”, care trebuia să fie deschis la Linz, din ordinal lui Hitler. La începutul lunii august a frământatului an 1944, doi agenți ai „Serviciului Economic” au primit ordinul de a transporta pe calea aerului, din Germania în Turcia, câteva faimoase colecții filatelice, jefuite de pe teritoriile țărilor ocupate. Colecțiile reprezentau o valoare colosală și erau închise ermetic într-un container. Unul din agenți pilota avionul, iar celălalt însoțea *marfa* în calitate de paznic.

— Oho! exclamă Vlădoianu. Tentantă marfă!

— Atât de tentantă, încât falsul reprezentant al întreprinderii de materiale sportive s-a decis să înfrunte orice riscuri pentru a o recupera. Dar să nu anticipez... Agentul însărcinat cu paza transportului i-a propus pilotului să aterizeze în alt loc, înainte de destinație, și să împartă între ei, frățește, timbrele din container. Pentru el, ca și pentru mulți alți germani, loiali sau nu față de Hitler, se contura tot mai limpede adevăratul sfârșit al războiului. Înfrângerea și capitularea necondiționată a Germaniei devenise evidentă. Pilotul, în sinea lui, era de acord cu propunerea, dar cu un mic amendament: n-avea deloc chef să împartă marfa, dorea să fie unicul posesor al containerului. N-a stat mult pe gânduri, l-a ucis pe însoțitor în timpul zborului, apoi a înscenat aterizarea forțată pe Muntele Palanga, pe pajiștea din fața ruinelor cetății. Când a sosit pădurarul, pilotul se afla pe undeva prin apropiere, ocupat cu îngroparea containerului.

— Îngroparea? se miră Felicia. A fost scos totuși din lac.

— Așteaptă, spuse colonelul. Trebuia să se grăbească, n-avea vreme să care marfa prea departe de locul înscenării aterizării. Din minut în minut puteau să apară autoritățile sau niscaiva localnici curioși din fire. L-a îngropat așadar prin preajma ruinelor, pe urmă s-a grăbit să se facă nevăzut, ducând cu sine taina acelei averi fabuloase. După terminarea războiului și-a schimbat identitatea de mai multe ori. Nu era trecut pe lista criminalilor de război, dar știa că este căutat cu înverșunare de câțiva foști colegi din „Serviciul Economic”, dornici să fructifice și ei valoarea faimoaselor colecții, colegi care nu s-au lăsat păcăliți de cacialmaua prăbușirii avionului. În 1960, după o serie de peregrinări nu lipsite de peripeții prin Spania, Turcia, Algeria, s-a stabilit în America de Sud, la o mică fermă situată lângă fluviul Parana, într-o regiune în care se întâlnesc frontierele a trei state: Argentina, Brazilia și Paraguay. Putea să-și petreacă restul vieții în tihnă, era relativ înstărit, iar foștii colegi îi pierduseră urma... dar era neconținut obsedat de formidabila avere reprezentată de colecțiile filatelice, aflate departe, îngropate în Carpații Orientali, într-o țară de unde nu puteau fi scoase decât cu enorme riscuri. Trebuia să pună mâna pe timbre... Ușor de zis, însă greu de executat. Era conștient de dificultățile pe care avea să le întâmpine. Treptat, i-a venit ideea să se asocieze cu un individ capabil să rezolve această problemă complicată. În cele din urmă, alegerea i s-a oprit asupra unui fost membru ai diviziei „Brandenburg”, pe care îl cunoscuse pe vremuri.

— Adică Manfred von Kordt, spuse căpitanul.

— El însuși. Un ins energic, îndrăzneț, hotărât să folosească totul pentru a-și atinge scopul, pe vremuri unul dintre agenții de frunte ai amiralului Canaris. În plus, născut în România, bun cunoscător al limbii și al obiceiurilor poporului român. Fostul pilot a început tratativele cu von Kordt, punându-l la curent cu intențiile sale, dar nu a mai apucat să-i dezvăluie locul unde

îngropase containerul, a murit pe neașteptate din pricina unui atac de cord.

Căpitanul surâse neîncrezător.

— Atac de cord?

— Aceasta este versiunea pe care ne-a prezentat-o Manfred von Kordt. Versiune pe care o accept. Nu l-ar fi lichidat pe fostul pilot înainte ca acesta să-i dezvăluie secretul în întregime... Nu s-ar fi străduit trei ani la rând să caute containerul, dacă ar fi știut din prima zi a sosirii în țara noastră unde este ascuns. De fiecare dată a intrat la noi sub masca unui nevinovat turist austriac. A conchis că pilotul trebuia să fi adăpostit marfa pe undeva prin apropierea locului aterizării forțate. Nu dispusese de prea mult timp, nu putuse să caute containerul cu înveliș de plumb prea departe. An de an a cercetat minuțios și sistematic împrejurimile ruinelor cetății, folosindu-se de un detector special. A avut și o complice, pe Roxana Apostolescu... Își petrecea și ea concediile în localitățile din vecinătatea piscului Cocorul, unde activa „austriacul”. Pe von Kordt îl știa drept Wenzl și a făcut cunoștință cu el în cursul unei excursii la Viena, când ea încerca să valorifice niște obiecte trecute clandestin prin vamă. El a sesizat rapid firea ei ambițioasă, hrăpăreață, tendința de căpățuială cu orice preț, ipocrizia... Uzând când de șantaj, când de o pasiune mimată a reușit s-o prindă în mreje, s-o atragă de partea lui. I-a promis că o va scoate din țară. La interogatoriu, a mărturisit că după găsirea colecțiilor de timbre avea de gând să o abandoneze pe Roxana.

— Ar fi trebuit să acord mai multă importanță convorbirii pe care am surprins-o în prima seară a sosirii Roxanei la popas.

— A fost arestată și ea, în primul rând pentru dubla tentativă de omucidere împotriva Silviei Vlăsceanu. Anul acesta, von Kordt, și-a orientat cercetările către Peștera Haiducului, unde a și descoperit containerul. Între timp, un *gang* internațional specializat în furtul obiectelor de artă,

gang în conducerea căruia se află unul dintre foștii membri ai „Serviciului Economic” creat de Himmler, a ajuns la aceeași concluzie: marfa mult râvnită trebuie să fie ascunsă în vecinătatea locului unde a explodat avionul. *Gangul* respectiv ia legătura cu Vasilone, alias Brătilă, cointeresându-l în afacerea timbrelor. Știți ce s-a întâmplat în continuare... Mulțumită investigațiilor voastre, Vasilone și von Kordt și-au încheiat cariera.

Făcu o scurtă pauză, răsfoi dosarul de pe birou și reîncepu cu voce repezită:

— Din păcate, arestarea lor n-a însemnat și elucidarea totală a cazului. Colecțiile jefuite de naziști au fost înlocuite cu un lest lipsit de valoare. Cum se explică acest lucru?

— Permiteți? Întrebă Felicia.

— Te rog.

— Înlocuirea dovedește că problema noastră era de la bun început o ecuație cu trei necunoscute. Primele două au fost rezolvate odată cu demascarea lui Vasilone și von Kordt. Ne rămâne de rezolvat ultima necunoscută. Există un al treilea individ, care s-a ocupat cu succes de căutarea containerului. L-a găsit, a pus mâna pe colecțiile filatelice și a aruncat containerul în fundul lacului.

— Exact! Mai corect spus un al treilea grup de infractori, pe care n-am reușit să-l depistăm și să-l facem inofensiv. Nici Vasilone și nici von Kordt nu bănuiau existența acestor rivali. E de presupus că Ruxandra Lăzăreanu aflase câte ceva despre ei. Fostul ei bărbat aparținea de acest grup, ale cărui urme trec prin Ghințurești. Aici l-a reîntâlnit Ruxandra pe fostul ei bărbat, de aici a pornit investigațiile locotenentul Georgescu, urmărindu-l pe Băbeanu. Așadar, vă veți păstra incognito-ul și veți conlucra în continuare până la descoperirea celor ce au pus stăpânire pe colecțiile filatelice.

Capitolul 16

Căpitanul se trezi în întuneric, săgetat de o durere surdă în ceafă. Vru să sară din pat, dar nu reuși, mâinile și picioarele îi erau strâns legate. Nările îi fură izbite de un miros nesuferit de mucegai. Se rostogoli încet către marginea dreaptă a patului, nimeri pe o podea de ciment și realizează deodată că nu se află în camera sa de la popas, cum crezuse la început. Zăcea imobilizat pe o saltea, probabil într-un beci. Cealaltă margine a saltelei era proptită de un perete jilav, dinspre care venea izul stăruitor de mucegai. Scutură din cap pentru a se dezmetici și încercă să-și elibereze mâinile. Zadarnic...

Oare de cât timp zăcea în beci? Cine îl ținea sechestrat? În ce scop? Probabil, temnicerul necunoscut l-a înlăturat din calea sa pentru a putea acționa nestingherit. Fără îndoială că a fost capturat de infractorii din „al treilea grup”, cei mai abili, cei mai vicleni, care o lichidaseră pe Ruxandra, care descoperiseră colecțiile de timbre înaintea lui Vasilone și a lui von Kordt. Din nefericire, izbutiseră să descopere și faptul că sub identitatea inginerului Vălușeanu se ascundea altă persoană. Dar cum?

Își mușcă buzele, iritat, trăgând concluzia că a comis fără să-și dea seama o gafă, o gafă grosolană. Da, numai în felul acesta se putea explica sechestrarea. Se mângâie cu ideea că absența sa nu va trece multă vreme neobservată; că Felicia Opriș va lua măsurile convenite. Poate chiar în clipa de față este căutat asiduu și sistematic de către colegii din Ghințurești și de către echipa operativă a maiorului Coliban.

Durerea din ceafă se mai domolise, acum îl ustura gâtulejul, îl chinuia o senzație acerbă de sete. Se strădui să-și alunge neliniștea. Întunericul de nepătruns îl făcea să se simtă ridicol de neputincios, expus în orice moment la lovituri perfide, de care nu putea să se ferească. Se răsuci

pe partea dreaptă, într-o poziție ceva mai comodă. Nu era exclus ca temnicerii săi să-l lipsească dinadins de apă și de hrană, cu intenția de a-i zdruncina moralul.

Își aminti ultima convorbire cu Felicia. Stabiliseră să revadă toate persoanele ce făcuseră parte din anturajul Ruxandrei Lăzăreanu. Discutaseră pe banca de lângă poartă, la adăpost de urechi indiscrete, pe urmă intraseră în sufragerie. După masa de prânz, Felicia rămăsese în hol cu avocatul Dimitriu și cu Caranfil, el plecase în oraș cu Moldovan, să joace popice, dar mai ales să stea de vorbă cu Rențea, fiind încredințat că acesta cunoaște unele amănunte legate de decesul Ruxandrei. Discuția cu Rențea nu scosese la iveală nimic nou, jovialul botanist amator afișa o atitudine circumspectă îndată ce i se pomenea numele Ruxandrei Lăzăreanu. Îi deplângea moartea în mod sincer, însă... însă... Și atâta tot, altceva în afară de regrete nu izbutise să afle. Rămăsese cu impresia că Rențea ar face unele dezvăluiri dacă ar fi luat din scurt. După partida de popice, Moldovan trecuse pe la Poștă să expedieze o telegramă de felicitare, iar el vorbise la telefon cu Dobrotescu, însărcinându-l să se prezinte în ziua următoare la Rențea și să-l abordeze în mod oficial.

Se reîntorsese cu Moldovan la cabană, conversase puțin cu Nora și cu Felicia, aflate pe verandă, pe urmă urcase în cameră. Descuiase ușa, întinsese mâna să apese pe comutator și, exact în secunda aceea, îl fulgerase o durere ascuțită în ceafă. Înainte de a se prăbuși mai avusese răgazul să perceapă ca într-un vis cum este prins de subsuori de două brațe viguroase.

Și acum lânzezește pe o saltea de paie, legat de mâini. Și de picioare, cufundat în beznă, fără să știe în ce loc se află și, mai ales, cine îl ține sechestrat.

Închise, ochii și încercă să ațipească pentru a înșela senzația din ce în ce mai acută de sete.

Se trezi în momentul când se aprinse un bec în plafon. Auzi un scârțâit de balamale neunse și văzu cum se cască o

deschizătură îngustă în peretele din față, prin care se strecură un bărbat. Scund, cărunt, purtând ochelari fumurii ce-i mascau parțial chipul osos, unghiular. Aducea o tavă acoperită cu un ștergar, pe care o depuse pe podea. Căpitanul îi pândi cu atenție fiecare mișcare, străduindu-se să se acomodeze cu lumina difuză. Hotărî să se prefacă speriat, oftă și rosti cu glas plângăreț:

— În sfârșit, v-ați adus aminte de mine. Crap de sete...

I se răspunse cu un rânjet.

— Ești mut?

Slăbănogul își țuguie buzele cu dispreț, se aplecă, parcă în silă, îl întoarse cu fața în jos, îi slabi legăturile de la încheieturile mâinilor și împinse cu vârful piciorului tava pe care se găsea un codru de pâine și o cană cu lapte.

— Mă hrăniți, nu glumă...

Începu să mănânce încet, dus pe gânduri, asistat de paznicul impasibil. Când termină, se șterse la gură cu mâneca bluzei și vorbi răspicat:

— Vreau să discut cu stăpânul tău!

Slăbănogul nu catadicsi să răspundă nici de astă dată. Trase tava deoparte, precaut, și se aplecă să refacă legăturile.

Căpitanul profită de împrejurare, se repezi ca un bolid să-l placheze. Brațele îi nimeriră în gol, și în secunda următoare simți o izbitură scurtă în plex. Atacul îi eșuase lamentabil. Temnicerul, în ciuda aerului placid, somnoros, poseda reflexe demne de invidiat.

Se lăsă legat fără să se mai opună, pentru a nu-și irosi forțele în zadar. Un minut mai târziu rămânea iarăși singur, împresurat de bezna densă și apăsătoare. Becul slab din tavan se stinsese imediat după ieșirea paznicului.

*

Felicia mânca fără poftă, ascultând distrată sporovăială monotonă a Norei Dimitriu, care îi povestea lui Caranfil

subiectul unui roman polițist

— Am intuit încă de la primele pagini cine trebuie să fie vinovatul.

— Serios? făcu Caranfil, contemplând stăruitor decolteul interlocutoarei. De fapt, nu oricine dispune de resursele dumneavoastră. Eu, unul, n-am fost niciodată în relații prea strânse cu logica. Pe urmă, intuiția feminină este mult mai...

— Era foarte simplu, îl întrerupse Nora surescitată, foindu-se pe scaun. Vinovatul trebuie să fie căutat printre așa-ziii prieteni al victimei.

Caranfil înclină capul și se uită la Felicia cu compasiune:

— Ce se întâmplă, duduie Opriș? Nu vă plac papanășii?

— Îmi plac, dar am mâncat mai devreme niște compot de piersici. Mi-am stricat pofta de mâncare...

Își dădu silința să zâmbească. Își stăpânea cu greu îngrijorarea, imaginația i-o luase razna, își închipuia cele mai rele lucruri în legătură cu dispariția căpitanului. Murmură o scuză, se ridică de la masă și părăsi sufrageria.

Cum se putea explica lipsa neprevăzută a căpitanului?

Holul era pustiu și parcă mai întunecos decât în alte seri. Apăsă pe toate comutatoarele, aprinse și aplicele fixate deasupra lambriurilor. Explozia luminii nu reuși să-i alunge neliniștea întipărită ca o mască de ceară pe chipul prelung, de o frumusețe aparte. Pendula anunța orele nouă. I se păru că ecoul ultimei bății conține o rezonanță fatidică.

„Era dator să-mi spună ce planuri are, oricât de grăbit ar fi fost. Să-mi lase un bilet în cameră sau să coboare pe terasă și să mă anunțe încotro se îndreaptă...”

Așadar, îl așteptase pe terasă, să vină să o ia la cină, conform promisiunii. Intervenise desigur ceva neașteptat, o problemă care nu suferea amânare, deoarece după douăzeci de minute încă nu-și făcuse apariția. Îl căutase pretutindeni, în cameră, pe culoare, la bar și în sufragerie. Nimeni nu-l zărise, nimeni nu știa în ce direcție apucase

inginerul Vălureanu, dispăruse subit, parcă se volatilizase, parcă îl înghițise pământul.

Îl văzuse ea însăși întorcându-se din oraș cu Moldovan. S-a despărțit de el lângă poartă, a parcat mașina, a venit pe terasă și a schimbat câteva replici cu ea și cu Nora Dimitriu. Nimic din comportamentul lui nu arăta o apropiată schimbare de program. S-a purtat ca de obicei, a conversat cu naturalețe, a ajutat-o pe Nora să-și mute șezlongul lângă parapet, i-a aprins țigara, apoi a zis: „S-a răcorit bine, mă duc să îmbrac un pulover și cobor peste zece minute să vă iau la cină.” Până în momentul acela totul a decurs firesc, iar în minutele următoare căpitanul a devenit parcă invizibil, nu l-a mai întâlnit nimeni, nici personalul cabanei și nici turiștii. Între timp a sosit un camion din oraș, care a staționat vreo cinci-șase minute în curtea din spatele popasului. Nu cumva camionul acela are vreun amestec în dispariția uluitoare a căpitanului?

Se opri nehotărâtă în mijlocul holului, încrucișându-și brațele pe piept. Oare s-a hotărât să coboare în oraș cu camionul? Ce motiv l-a îndemnat să plece rapid, fără să o anunțe încotro se îndreaptă? A descoperit un indiciu important?

Își mușcă buzele, contrariată.

Poate a fost răpit, și atunci se cuvine să... Nu, imposibil, este de-a dreptul stupid să-și imagineze o asemenea nerozie. Totuși...

Se decise să-l mai aștepte zece minute, apoi, dacă nu va primi nicio știre din partea lui, să telefoneze maiorului Coliban.

*

La scurt timp după ieșirea din beci a ciudatului temnicer, căpitanul își dădu seama neliniștit că i se pusese un somnifer în lapte. Trupul i se moleși, pleoapele îi devenită grele ca plumbul, creierul i se goli de orice gând.

Se strădui să-și păstreze luciditatea, să lupte împotriva senzației crescânde de somn, dar nu izbuti, simți cum se rostogolește lent pe o pantă interminabilă, foarte lent...

Fu smuls din somn în mod brutal de un hohot de râs sfredelitor, strident.

Deschise ochii, tulburat, și-l văzu pe Rențea aplecat deasupra saltelei, fixându-l cu o privire batjocoritoare.

— Ce părere ai, tovarășe milițian? Noaptea a fost un sfetnic bun pentru dumneata? He, he, he...

Căpitanul se crispă. Râsul era demential, lugubru, începea hârâit și sfârșea cu sunete înalte, subțiri, ce-i zgâriau timpanul.

— Ai rămas ca la dentist, nu? Cred și eu, nu te așteptai să mă vezi tocmai pe mine.

Vlădoianu se decise să-i facă pe plac, se arătă surprins, apoi își luă înfățișarea unui om peste măsură de abătut.

— Ești periculos, tovarășe milițian. Ce grad ai? Mă rog, asta n-are prea mare importanță. Important e doar faptul că te-am înhățat la momentul oportun, dacă nu mă grăbeam poate îl dibuiam pe taica Rențea. Ehe, încă nu s-a născut individul care să-mi pună bețe în roate.

— Trebuie să fie o confuzie. Mă luați drept altul...

— Nu te osteni să născocești basme de adormit copiii. He, he, he... Ești derutat, nu-i așa? Îți storci creierii întrebându-te cum te-am descoperit.

— Poate.

— Arzi de nerăbdare să afli misterul ăsta, nu? Ei bine, uite că mi-e milă de dumneata, n-am să te las să te perpelești, am să-ți ofer cheia misterului. O ofer absolut gratuit!

Își agită brațele și ȋopăi pe lângă saltea. Executa mișcări bruște, sacadate, semăna cu un robot primitiv, acționat de un mecanism încă neperfecționat.

— Alaltăieri seara m-am dus să-mi iau manuscrisul de la fosta gazdă a Ruxandrei. Eram obligat să mă duc, dacă nu l-aș fi luat aș fi putut să par suspect. S-ar fi tras concluzia

că nu mă mai interesează propria mea lucrare, la care am trudit din greu, cu care m-am lăudat mereu. Ana Roibaș se pregătea să expedieze obiectele ce aparținuseră răposatei, tocmai făcea coletul, un colet nu prea voluminos. Câteva cărți, o poșetă cam demodată, două-trei bibelouri, o casetă cu niște mărunțișuri ce reprezentau un fel de mică arhivă sentimentală... Frunze și flori presate, scrisori, poze îngălbenite de vreme, mă rog, nu-i cazul să insist asupra tuturor fleacurilor, e destul să-ți spun că am profitat de câteva clipe de neatenție ale gazdei și am sustras fără pic de jenă pachetul cu scrisori. Sunt curios din fire... Și curiozitatea s-a dovedit salutară! He, he, he...

Se aplecă să controleze legăturile căpitanului, îl bătu ușurel pe obraz și conchise satisfăcut:

— Ești frumos ambalat, semeni cu un salam de iarnă. Unde am rămas? Da, îți vorbeam de scrisorele... De fapt, niște bilețele de o stupiditate înduioșătoare, semnate: Gabriel V., conținând o frază sau două: „Te aștept după ora de algebră, în fața cinematografului. Rulează un film cu Strijenov”, sau „Te implor, pune-ți rochia albastră la ceaiul de sâmbătă”, sau „Am stat ieri pe banca noastră din parc. Știi că a înflorit liliacul?” Și așa mai departe... Păstrarea lor dovedea că ținea la ele, adică ținea la cel care i le trimisese. Faptul acesta mi-a stârnit invidia, recunosc. Erau scrise, evident, de un *fost coleg* de liceu, pe care, din întâmplare, îl găsesc alături de Ruxandra într-o fotografie recentă... cine crezi că era? Un oarecare, scuză expresia *oarecare*, Gabriel Vlădoianu. Mi-a furnizat *un amic* amănuntele, pe care l-am rugat să se ocupe discret de treaba asta. Și atunci mi-a căzut fisa. Am constatat că Gabriel Vlădoianu era totuna cu inginerul Andrei Vălureanu...

Se întrerupse câteva secunde, privi absent într-un colț și reluă:

— Noi, adică eu și prietenii mei, supravegheam purtarea Ruxandrei. Eram la curent cu faptul că ceruse ajutor. Din

păcate, n-am izbutit să împiedicăm expedierea scrisorii. Ne așteptam să sosească la Ghinturești, un anchetator. Mai întâi l-am suspectat pe Moldovan, apoi pe Apostolescu, dar deloc pe inginerul, pe melancolicul inginer Vălușeanu. Jos pălăria! Mă înclin, ți-ai jucat rolul la perfecție, ești un actor excelent...

— L-ai suspectat și pe Brătilă, se hazardă căpitanul pentru a observa reacția lui Rențea.

— Nu, nu, nu... Despre nepricopsitul ăla știam totul încă înainte de a ajunge aici. Vezi, îți dezvălui iarăși un mic secret... Avem un om de-al nostru plantat în grupul pentru care lucrează Brătilă, adică Vasilone. Am fost avertizați de sosirea lui. Iar celălalt... He, he, he! Cumsecadele și binevoitorul Wenzl... Ne-a frapat imediat pasiunea lui pentru drumețiile pe Muntele Falanga, pasiunea pentru același traseu. Deh, putea să-și petreacă în tihnă bătrânețile, dar l-a momit necuratul să se aventureze în căutarea „Lânei de aur”... Într-una din seri i-am stârnit groaza, am tras cu revolverul în el. Probabil l-a bănuț de Brătilă. Tare sunt curios să văd cum se va solda până la urmă duelul lor. Se vor convinge că au alergat după o himeră, se vor întoarce acasă plouați. He, he, he... Niște crețini!

Purtarea lui Rențea trăda neconțenit o infatuare fără margini, iar ultimele fraze îl îndemnară pe căpitan să conchidă că temnicerul său nu ațase de arestarea lui Vasilone și von Kordt.

— Da, continuă Rențea, se vor întoarce acasă cu traistele goale. Iar conținutul containerului...

Se apropie de peretele din stânga și ridică încet colțul unei prelate ce acoperea un cufăr ghintuit. Scoase din cufăr o geantă *Diplomat*, neagră, o mângâie cu un gest de mare tandrețe și șopti extaziat:

— Iată unde se găsește conținutul containerului. Ce zici? E foarte neplăcut să constăți că „obiectele” pentru care te-ai zbatut zi și noapte stau frumuseț alături de tine și nu

poți să le atingi. Da, aici sunt păstrate... păstrate temporar, bineînțeles, până când își vor lua zborul împreună cu taica Rențea, către meleaguri mai sănătoase...

— Nu există locuri sigure pentru posesorul unor obiecte jefuite, îl incită căpitanul.

— Greșești profund. Cine s-ar încumeta să suspecteze un biet pensionar care nu supără pe nimeni? Pasiunile mele arzătoare sunt popicele și flora montană. În rest...

Se așază pe cufăr strângând mapa la piept și exclamă:

— Cetățenii orașului Ghințurești mă stimează!

— Disparația mea nu va rămâne neobservată. Voi fi căutat pretutindeni.

— Vei fi căutat, nu neg, dar nu aici. Apropo, m-a vizitat astăzi un coleg de-al dumatăle. Un anume Dobrotescu, ofițer de miliție... Simpatice și politicos băiat, însă cam simpluț. N-are stofă de detectiv, fie vorba între noi, îi lipsește harul imaginației. He, he, he! N-a binevoit să guste din țuiculița mea. Ce și-o fi închipuit? Că vreau să-l otrăvesc? I-am arătat cu plăcere întreaga casă, a vizitat-o din pivniță până în pod, i-am arătat și cămăările... Nu toată pivnița, firește, doar partea unde țin murăturile și butoiușul cu suc de prună. N-avea cum să bănuie că există și un compartiment secret. Am muncit pe brânci după cumpărarea casei, dar merită osteneala... Nimeni nu-și poate imagina ce comori ascunde taica Rențea, după cum nu-și poate imagina în ce fel a reușit el să pună stăpânire pe comori.

— Ruxandra și-a imaginat.

— Asta-i altă poveste. Ruxandra era dotată cu un fler formidabil. Păcat, tare păcat. Începusem să o îndrăgesc, aproape am plâns în ziua când am luat hotărârea să o...

Făcu un gest sugestiv, își trecu cantul palmei pe sub beregată și emise un hârâit.

— Femeile au uneori niște intuiții în fața cărora noi, bărbații, rămânem siderați. Sincer să fiu nu-mi dau seama

când a început să mă suspecteze și din ce cauză. De fapt, poate nici nu mă suspecta în adevăratul sens al cuvântului. Am sesizat în purtarea ei o oarecare reținere, o crispare, parcă se temea să mă mai privească în ochi. Deh, simptome îngrijorătoare, tovarășe milițian. Eram obligat să le iau în considerație, trebuia să-mi păzesc pielea, nu? Simptomele au durat câteva luni, mă întrebam cum să procedez, nu știam dacă auzise sau văzuse ceva concret. Până într-o seară, când l-a zărit în casa mea pe Apostiu. De unde dracu' să știu eu că Apostiu fusese însurat cu Ruxandra? A atârnat în balanță și scrisoarea aia păcătoasă. Putea să renunțe la expedierea ei, să aibă încredere în mine... N-am mai șovăit, am luat măsurile necesare. Biata fată!... Aceleași măsuri le voi aplica și în cazul dumitale.

— Va fi dificil să înscenezi un accident.

— Crezi? Te arunc într-o prăpastie și... basta! Dar nu voi proceda astfel, fiindcă poți fi un ostatic prețios dacă se va ivi vreo defecțiune în planul meu, deși acest lucru este exclus. Voi pune condiția să fiu eliberat și condus cu temenele la graniță, oferind în schimbul eliberării mele viața dumitale. Simplu și ingenios, nu?

— Nimeni nu va accepta un asemenea târg. Există lucruri mai importante decât viața mea.

— Crezi? Un tip de categoria dumitale nu va fi abandonat ca o mânășă uzată. Dar te asigur că defecțiunea nu se va produce. Vei pieri de foame, te voi uita aici, iar după câteva săptămâni voi expedia din străinătate o ilustrată, în care le voi destăinui șefilor dumitale ascunzătoarea. Când vor sosi... vor descoperi un cadavru în descompunere, cu aspect oribil. Te vei stinge lent, și înainte de a da ortul popii îți vei pierde bunul cel mai de preț, facultățile mintale... He, he, he!...

„E bun de balamuc”, gândi Vlădoianu pândindu-i cu atenție fiecare mișcare.

Un rictus de ferocitate apăru pe figura cărnoasă, trandafirie, a lui Rențea. Râse din nou, îl prinse de bărbie

pe căpitan și rosti tărăgănat:

— M-ar fi amuzat să asist cum te stingi încetul cu încetul, cum urli, cum te izbești cu capul de perete, dar mă presează timpul, nu-mi pot permite să mă delectez cu spectacolul palpitant al prăbu...

Un sâsâit ce răsună dinspre ușa secretă îi întrerupse brusc fraza pompoasă. Un complice îi transmitea probabil un avertisment. Dispăru în mare grabă, vizibil nemulțumit de întreruperea neprevăzută. Se întoarse după niciun minut, agitând în mână o bucată de frânghie și o basma.

— Amicii dumitale. Sunt încăpățânați, îmi țin casa sub observație.

Legă un capăt al frânghiei de mijlocul prizonierului, iar celălalt capăt îl prinse de un cârlig fixat în perete. Basmău o folosi drept căluș. Verifică încă o dată legăturile de la mâini și de la picioare, șovăi un moment, apoi luă mapa de pe cufăr și ieși înjurând.

Căpitanul văzu din nou cum glisează peretele, cum se astupă ermetic deschizătura prin care dispăruse Rențea. Își încordă auzul. Înțelese imediat că mulți metri cubi de pământ îl despart de lumea exterioară. Becul din tavan continua să-și împrăstie lumina palidă, iritantă. Poate Rențea uitase să-l stingă...

Oare Felicia a alertat echipa maiorului Coliban?

Îl năpădi un val de furie oarbă, se zbatu, cu ochii ațintiți asupra cârligului din perete. Nu reuși să-l clinească nici măcar un milimetru. Se lăsă pe spate, istovit, coborând pleoapele pentru a-și feri ochii de sudoarea ce i se prelingea pe frunte.

Repetă în gând ultima frază a lui Rențea: „Amicii dumitale sunt încăpățânați, îmi țin casa sub observație.” Poate chiar în momentul acesta maiorul Coliban străbate cu pași repezi cărarea bine îngrijită ce leagă poarta de pridvorul casei, purtând în buzunar un mandat de percheziție. Iar el zace aici, ridicol de neputincios, cu forțele sleite, închipuindu-și cum Rențea mimează

surprinderea, pe urmă cum își freacă palmele, devenind deodată amabil, surâzător, cum îi conduce prin toate încăperile, însă nu și aici, în această pivniță sordidă, adevărată capcană, a cărei intrare trebuie să fie abil mascată. Parcă îl vede pe Rențea, altul decât cel de adineauri, acum cordial, politicos, uneori cu o umbră de ironie lipită de colțul buzelor, parcă îl și aude: „Sunt un cetățean respectabil, vecinii mă stimează... Ușurel, domnilor, cu grijă, vă rog să nu-mi zgâriați mobila, am cumpărat-o cu sacrificii din pensioara mea.”

Îl cuprinse din nou furia, reîncepu să se zbată cu mișcări dezordonate. Frânghia nu ceda, iar cârligul părea plantat în granit. Făcu un extraordinar efort de voință pentru a-și recăpăta luciditatea, pricepând că lipsa de calm îi paralizează inteligența.

Își plimbă privirea de-a lungul zidurilor jilave și peste podeaua pătată de chiștoace strivite sub călcâi. Tresări. În zidul din stânga, la o distanță de câțiva centimetri de capătul dinspre picioare al saltelei, era montată o priză. Dacă își întindea corpul, putea să o atingă cu vârful pantofilor... Din pricina emoției simți o sfârșeală în capul pieptului.

Spera să nu fie o priză moartă.

Când Rențea se aplecase să-l prindă de bărbie trăsese cu coada ochiului la ceasul de la mâna lui. Își reaminti o anume frază rostită de acesta: „Astăzi m-a vizitat un coleg de-al dumitale...” Ceasul indicase orele șase și zece minute. Fără îndoială că Dobrotescu venise în cursul dimineții deci acum trebuie să fie seară, trecut de orele optsprezece, aproximativ optsprezece și douăzeci, ceea ce înseamnă că a început să se întunece, și în casă luminile sunt aprinse. Își va da silința să provoace un scurt-circuit, chiar mai multe, în speranța că întreruperea curentului electric îi va alerta pe colegi.

Salteaua era cârpită pe alocuri cu sârmă. Își răsuci corpul până izbuti să apuce un capăt de sârmă cu vârful

degetelor. Începu să o desfacă pe pipăite, scrâșnind, ignorând frânghia ce-i intra în coaste. O treabă migăloasă, istovitoare. După câteva minute strângea fericit în palmă două bucăți de sârmă, fiecare din ele de lungimea unei țigări. Le uni, confecționează din ele o unealtă având forma literei grecești *Sigma*, pe care o puse sub șold, și începu să o împingă cu grijă către călcâie, încordând și relaxând neîncetat mușchii coapselor. După ce trecu de genunchi, sârma se agăță de pantaloni. Fu gata-gata să se lase păgubaș, dar gândul că Rențea va ieși biruitor din confruntarea cu oamenii maiorului Coliban îi alungă disperarea. Desprinse cu migală sârma și continuă să o împingă, fără a lua în seamă înțepăturile. În fine, putu să-și acorde un scurt răgaz. Acum ținea sârma între bombeurile pantofilor, în fața prizei. Tot ce-i mai rămânea de făcut era să nu o scape pe podea după întreruperea curentului. Pe întuneric i-ar fi fost de-a dreptul imposibil să o regăsească.

Se rezemă cu umărul stâng de perete, își încordă mușchii și, după câteva încercări, reuși să înfigă capetele sârmei în cele două orificii ale prizei. Becul pâlpâi o fracțiune de secundă, apoi se stinse.

Pentru prima oară în viață i se păru că întunericul este o mare binefacere. După un timp becul se reaprinse. Îl privi cu ură, ca pe un feroce animal de pradă care se pregătește să se năpustească asupra victimei și să o sfâșie. Îi întrerupse sclipirea de încă două ori, pe urmă scăpă sârma pe podea. Se lipi cu spinarea de saltea, gâfâind, străduindu-se să-și învingă senzația de vomă provocată de căluș.

„Trebuie să mă odihnesc puțin, apoi să...”

În momentul următor răsună un bubuit, zidurile se cutremurară, și o bucată de moloz desprinsă din tavan îl izbi în piept. Înainte de a-și pierde cunoștința, percepu pe obraji adierea unui curent de aer proaspăt și desluși ca prin vis scheunatul îndepărtat al unui câine.

Visa marea, o mare calmă de smarald, luminată de un soare crepuscular, străbătută de un șir de corăbii cu proră semeață. Dorea să ajungă înot la corăbii, dar nu se putea urni de pe plajă, îl trăgea înapoi o putere misterioasă, inexplicabilă. Își adună puterile, încercă să se smulgă din toropeală apoi imaginea se frânse de parcă s-ar fi spart o oglindă, simți o înțepătură în brațul drept și auzi o voce cunoscută rostind precipitat:

— Se trezește!

Deschise ochii și zări alături un bărbat îmbrăcat în halat alb. Întrebă buimac:

— Unde mă aflu?

— La spitalul din Ghințurești. Stați liniștit!

Realiză abia în acea clipă că stă întins pe un pat.

— Ai încăput pe mâini bune, menționează vocea cunoscută, o voce cu inflexiuni metalice.

Întoarse capul și-i văzu de cealaltă parte a patului pe colonelul Mitu și pe Felicia Opreș.

— Ai nevoie de odihnă, spuse colonelul.

— Nu sunt chiar atât de dărâmat...

Dădu să se ridice în capul oaselor, dar căzu îndată pe pernă. Îl apăsă o durere ascuțită în piept, parcă îl împungea cineva cu o sulită în coaste. Se pipăi mirat și constată că un bandaj îi încingea bustul, un bandaj foarte strâns, atât de strâns, încât respira cu dificultate.

— Ați scăpat destul de ieftin, îl anunță Felicia.

— O coastă plesnită și câteva contuzii, preciză medicul. Și sunteți foarte anemiat, va trebui să vă hrănim serios în următoarele zile.

— Da, da... încep să înțeleg... Încă nu totul, parcă sunt beat, parcă se învâртеște patul cu mine.

— Vei avea destul timp să te refaci, menționează colonelul. De astă dată n-am să-ți refuz concediul.

Își trecu degetele prin părul cărunt, privi pe fereastră

îngândurat și murmură:

— S-a instalat toamna de-a binelea. Ieri a plouat din zori până seara târziu. Ce zici, doctore, mai putem flecări puțin cu bolnavul dumitale?

— Zece minute. Aveți grijă... Trebuie să evite mișcările bruște.

Învârti între degete stetoscopul ce-i atârna de gât, apoi se retrase, lăsându-și pacientul în compania celor doi vizitatori.

Colonelul se așază pe marginea patului, iar Felicia pe scaunul de lângă noptiera. Câteva lungi momente, în încăperea albă domni o tăcere aproape palpabilă, întreruptă brusc de colonel:

— Pot să-ți spun cu precizie la ce te gândești. Vrei să știi ce s-a întâmplat cu cel care te ținea prizonier.

— Da... Rențea... Sper că l-ați făcut inofensiv.

Mitu își mângâie bărbia cu un gest evaziv.

— Îți va relata colega noastră întreaga acțiune. Cunoaște fiecare amănunt, a participat personal la descinderea din casa botanistului amator.

Felicia își aranja pe după ureche o buclă rebelă, contemplă cu aviditate chipul palid al căpitanului și începu:

— Alaltăieri, la aproximativ o oră după dispariția dumneavoastră...

— Alaltăieri? De cât timp mă aflu aici?

— Ați fost adus la spital ieri seară, pe la șapte.

— Am zăcut, nu glumă!

— Nu știam ce să mai cred, v-am așteptat la cină, i-am întrebat pe toți ocupanții popasului și pe salariați dacă nu cumva v-au zărit. Parcă vă înghițise pământul! Am luat legătura cu tovarășul maior Coliban, care a declanșat imediat investigațiile. Tovarășul colonel și-a amânat plecarea la București.

— Bineînțeles! exclamă Mitu. Era și cazul să o amân. Mă temeam să n-ai parte de soarta locotenentului Georgescu

sau, și mai rău, să sfârșești ca Ruxandra Lăzăreanu. Puțin a lipsit să dispari definitiv.

— Da, extrem de puțin...

— Din fericire, continuă Felicia, mi-am adus aminte de un camion care staționase în spatele cabanei. Am presupus că ați fost urcat în camionul acela, care a și fost găsit în aceeași seară, abandonat la marginea orașului, lângă o fostă cărămidărie. Fusesse furat cu două ore mai înainte din fața fabricii de sifoane. Câinele polițist s-a învățat o vreme prin curtea din spatele popasului și prin preajma camionului părăsit, pe urmă ne-a privit neputincios. Perimetrul adulmecat de câine degaja un puternic miros de motorină.

— Probabil răpitorii aveau un complice la cabană.

— Aveau. Nevasta responsabilului făcea parte din banda lui Rențea.

— Pe Rențea nu l-ați bănuțit?

— Da și nu. Locotenentul Dobrotescu ne-a raportat că l-ați însărcinat să se prezinte în dimineața următoare la locuința lui Rențea, să-l ia din scurt, să-i pună întrebări referitoare la decesul Ruxandrei. Am cercetat cu discreție cum și-a petrecut timpul Rențea după ce ați plecat împreună cu Moldovan de la popicărie. Poseda un alibi solid, a stat toată seara la o bodegă din vecinătatea casei, a rămas acolo cu niște vecini până la ora închiderii. Tovarășul colonel a decis să vă urmeze planul, l-a trimis pe Dobrotescu a doua zi la Rențea. Vizita n-a oferit nimic nou, nimic pozitiv din punctul nostru de vedere. La plecare, Dobrotescu a constatat uimit că Pluto nu se mai afla în fața porții, unde îl lăsase legat de gard pentru a nu fugări orătăniile. Rupsesse lesa, sărise peste gard și se învățea scheunând în jurul ușilor care astupau intrarea în beci. Faptul i s-a părut suspect, deși cercetase pivnița și nu descoperise nimic deosebit.

— Într-un fel, mormăi colonelul cu umor, îi cam datorezi lui Pluto eliberarea.

— Formidabil câine! râse Felicia. Dobrotescu n-a lăsat să i se citească pe figură nedumerirea, s-a purtat firesc, adică firesc din punctul de vedere al lui Rențea, l-a admonestat cu severitate pe Pluto, și-a luat rămas bun de la stăpânul casei și îndată ce s-a întors la sediu ne-a relatat cum a decurs convorbirea și vizita, precum și comportarea ieșită din comun a câinelui. S-a hotărât punerea casei sub observație, iar la orele optsprezece și cincisprezece minute s-a trecut la percheziție.

— Câte persoane se aflau în locuința lui Rențea?

— În afară de el, doar verișoară-sa, pe care o știți, ființa aceea pe jumătate nebună, neîndemânatică.

— Ciudat... În timp ce eram închis în pivniță, un bărbat scund și cărunt mi-a adus ceva de mâncare. Un individ tăcut, posac... de o indolență lipsită de ostentație... Abia se mișca, parcă mai mult se târa. Am vrut să-l imobilizez. Trebuia să folosesc asemenea prilej, nu? S-a dovedit mai agil decât mine... E drept, eram legat de picioare. Ciudat! Mă întreb cum a reușit să scape. Poate n-ați organizat cu strictețe supravegherea casei.

— Exclus! Prin cordonul nostru nu se putea strecura nici măcar un șoarece fără a fi reperat. Percheziția n-a dat roadele așteptate. Sincer vorbind, este dificil să ascunzi undeva un colet de dimensiunile unui om... La început Rențea și-a manifestat surprinderea, dar nicidecum indignarea sau teama. A devenit repede amabil, ne-a deschis larg toate ușile, ne-a întrebat dacă nu dorim să bem câte o cafeluță, etc., etc... La un moment dat s-a produs, un scurt-circuit, apoi încă două. Ne-am dat seama că se întâmplă ceva suspect, ne-am reîntors în pivniță. Acolo adulmecase Pluto în cursul dimineții, acolo ar fi fost posibil să se găsească cheia enigmei. De altfel, după cea de-a treia întrerupere a curentului electric, Rențea și-a pierdut aplombul, nu mai părea atât de jovial, de nepăsător, se foia neîncetat, izbucnea în râs...

— Da, râsul lui demential, murmură Vlădoianu dus pe

gânduri.

— S-a apropiat de un șaltăr ascuns la baza scării beciului, a țipat la noi, ne-a somat să părăsim casa... Nebun, complet nebun! Tovarășul maior Coliban s-a repezit să-l imobilizeze. Prea târziu! S-a produs o explozie... Bilanțul: Rențea sfârtecat în bucăți, locotenentul Goran - rănit la șold, tovarășul maior - dublă fractură la piciorul drept. Mai ușor a scăpat Dobrotescu și verișoara lui Rențea, care se aflau în bucătărie. S-au ales cu câte un șoc nervos, au fost proiectați în grădină de suflul exploziei, prin fereastră. Din fericire, locul unde vă găseați era înconjurat de ziduri groase, ca de adăpost antiaerian. V-am eliberat și v-am transportat aici, la...

— Și colecțiile filatelice? o întrerupse căpitanul nerăbdător. Rențea mi-a fluturat prin fața ochilor o geantă *Diplomat*, lăudându-se că păstrează în ea colecțiile filatelice. Dacă nu cumva era vorba de o cacialma...

— Posibil. N-a rămas necercetat niciun centimetru pătrat din casa lui Rențea. Iar după explozie am căutat cu maximă atenție printre dărâmături, am răscolit întreaga suprafață, curtea, grădina... Nimic, nimic, nimic... Taina ascunzătorii timbrelor a pierit odată cu Rențea.

— Totuși...

— Te înțeleg, interveni colonelul, îți vine destul de greu să te împaci cu ideea dispariției timbrelor.

— Mă obsedează faptul că în timpul percheziției se găseau în casă doar Rențea și verișoară-sa. În mod normal, trebuia să-l găsiți acolo și pe individul care mi-a adus ceva de mâncare, temnicerul tăcut, sinistru, agil, alunecos ca o reptilă. Stați puțin!

— Nu fugim, replică Felicia contrariată.

— Cum m-am exprimat?

— Ați amintit de temnicerul care...

— Sigur că da! E clar, nu?

Dădu pledul la o parte, se ridică din pat cu o strâmbătură de durere și începu să umble surescitat prin

cameră, bombănind cu voce joasă cuvinte fără noimă. Se opri apoi în fața Feliciei, își pipăi bandajul ce-i încingea toracele, de parcă dorea să-i verifice rezistența, și întrebă:

— Unde se află verișoara lui Rențea?

— Au găzduit-o temporar niște vecini miloși. Urmează să se reîntoarcă la o rudă din Suceava.

— Când va pleca?

— Astăzi, cu acceleratul de șaptesprezece și treizeci și trei.

— Și cât e ceasul acum?

— Șaptesprezece și treisprezece...

— Deci mai avem la dispoziție douăzeci de minute. Cam puțin, e cazul să ne grăbim. Adu-mi hainele!

— Glumiți? N-aveți voie să părăsiți spitalul, sunteți atât de slăbit, încât abia vă mai țineți pe picioare. Medicul...

— Îți ordon să-mi procuri urgent un costum de haine civile. Doar n-am să ies pe poarta spitalului în pijama!

Felicia se uită indignată la colonel, pe fața căruia apăruse un zâmbet de satisfacție.

— Ce ziceți, tovarășe colonel?

— Ce să zic?... Sunt de acord cu el, execută ordinul.

Vlădoianu mătură cu privirea peronul aproape pustiu, slab luminat, și liniile peste care se cernea o ploaie rece, sâcăitoare. Întârzie un moment lângă panoul cu mersul trenurilor, apoi reîntră în holul gării, croindu-și drum cu coatele prin mijlocul unui grup prea gălăgios de excursioniști. Respira din ce în ce mai anevoios din cauza bandajului și nu izbutea să înlătore senzația supărătoare că se va face de râs față de colonel.

Holul se aglomera, ușile rabatabile dinspre stradă clănțăneau neconținut, lăsând să pătrundă înăuntru noi călători și, odată cu ei, câte un curent de aer proaspăt ce se pierdea rapid în mirosul persistent de haine jilave și de tutun stătut. Se uită peste umăr o clipă. Felicia și colonelul Mitu staționau în același loc, lângă ghișeul de bilete.

Scrută încă o dată iritat figura fiecărei persoane, dădu ocol cu pași rari holului acum ticsit. Chipul i se destinse brusc. Raționamentul său se dovedea corect, verișoara lui Rențea sosise, ședea rezemată de soba de teracotă de lângă standul de ziare, zgribulită, apatică, îmbrăcată cu un loden verzui, cu umerii acoperiți de o broboadă neagră, scămoșată. Palma dreaptă era băgată într-un manșon enorm, în mâna stângă ținea o pungă albă de plastic, prin care se zăreau câteva pachete de țigări *Mărășești*.

Căpitanul se posomorî.

„Totuși... Pachetele de țigări nu pot să conțină faimoasele timbre. A observat oare că este urmărită?”

Își consultă ceasul-brățară, comparându-l cu orologiul de deasupra ușii. Mai rămâneau douăsprezece minute până la sosirea trenului.

„Ce dracu' mai așteaptă? Ar fi un dezastru dacă...”

O văzu în fine urnindu-se cu regret de lângă sobă, îndreptându-se cu mers șovăielnic spre ghișeul de bagaje. Vreo jumătate de minut păru nehotărâtă, cercetă călătorii din preajmă, apoi se încadră în șirul celor ce așteptau să predea sau să preia bagaje. În spatele ei se strecură tăcut și prompt plutonierul Vârlan, un bărbat voinic, fălcos, îmbrăcat cu un hanorac fistichiu și cu niște pantaloni ridicol de largi la manșete. Când verișoara lui Rențea ajunsese înaintea ghișeului, căpitanul aruncă țigara din care uitase să mai tragă și se apropie de balustrada ce proteja biroul.

Sosise clipa hotărâtoare, clipa la care se gândise când părăsise spitalul.

Cocoșată bâigui ceva, înmânând o recipisă ceferistului dinapoia ghișeului. Vlădoianu scoase cătușele din buzunar, prinse una din brățări de mâna sa dreaptă, iar cealaltă brățară o ținu pregătită în palmă. Ridică apoi brațul stâng, o bătu pe umăr pe verișoara lui Rențea și i se adresă politicoș:

— Erlauben Sie, Herr „Otter“...⁵

Cocoșata împinse cu cotul geamantanul jerpelit oferit de ceferist și se întoarse fulgerător. În aceeași secundă, căpitanul îi agăță brățara liberă a cătușei de încheietura mâinii stângi; simultan, plutonierul izbi cu putere manșonul, din care se rostogoli pe ciment un revolver; se aplecă să-l ridice și se depărtă.

Un minut mai târziu, Vlădoianu pășea alături de cocoșată, ținând-o de braț grijuliu, prevenitor. Când trecu pe lângă colonel, zâmbi și șopti:

— Nu uitați geamantanul depus la biroul de bagaje, în el se află colecțiile filatelice...

Epilog

Dacia se așternea lin pe asfaltul neted, înghițea cu lăcomie kilometru după kilometru, condusă cu mână dibace de Felicia Opriș, care arunca uneori o privire rapidă în oglinda de deasupra volanului, vrând parcă să se încredințeze că maiorul Coliban și căpitanul Vlădoianu n-au dispărut de pe bancheta din spate.

De o parte și de alta a șoselei defilau pâlcuri de brazi, strălucitori din pricina umezelii, în depărtare se profila Muntele Palanga, cu piscurile ascunse în vălmășagul norilor cenușii,

— Nu regret plecarea din Ghințurești, spuse Vlădoianu aprinzându-și o țigară. Va ploua zilnic, săptămâni de-a rândul...

— Nu te cred, replică maiorul Coliban. Imposibil să nu regreți popasul turistic „Pui de urs”.

Oftă, aranjându-și într-o poziție mai comodă piciorul stâng, îngroșat caraghios de ghipsul ce-l înfășura de la

⁵ — Permiteți-mi, domnule „Viperă”.....

gleznă până sub genunchi și reluă:

— Te poți lăuda cu arestarea unuia din cei mai periculoși infractori.

Felicia depăși cu măiestrie două camioane de mare tonaj și exclamă:

— Domnul „Otter” are un *curriculum vitae* de ți se face părul măciucă!

— Da, încuviință Vlădoianu. Era căutat de majoritatea polițiilor din țările europene... Jacob Niebuhr, cunoscut mai degrabă ca Herr „Otter”, domnul „Viperă”, poreclit astfel încă din tinerețe, când a participat la răpirea unui copil în Suedia, răpire rămasă celebră în analele criminalisticii. Poseda un cazier foarte bogat. A inițiat o escrocherie de proporții uriașe la Nisa, a comis o spargere faimoasă la Londra. În ultimii ani se specializase în sustragerea obiectelor de artă. Se strecura pretutindeni, tăcut și agil ca un șarpe veninos, apărând și dispărând cu iuțeala fulgerului. Rențea luase legătura cu *gangul* internațional pentru care lucra Niebuhr, iar acesta a fost trimis în România cu sarcina de a-l trece peste graniță pe Rențea, împreună cu colecțiile de timbre.

Maiorul Coliban râse.

— Niebuhr a avut ghinionul să încrucișeze spada cu căpitanul Vlădoianu.

— Probabil ar fi reușit s-o șteargă cu timbrele, dacă nu m-ar fi frapat unele amănunte. Deținea o acoperire solidă, totul fusese minuțios pus la cale. Verișoara cocoșată și senilă nu era o invenție, exista în carne și oase, dar a fost suprimată pentru a fi înlocuită cu „Otter”, îndată ce acesta a intrat în România, având identitatea unui oarecare turist italian. Deci Jacob Niebuhr s-a transformat peste noapte în verișoara lui Rențea. Astfel, nimeni nu putea bănui intențiile și adevărata lui identitate...

Aruncă chiștocul țigării pe fereastră și spuse fără nicio legătură cu cele de mai înainte, întorcându-se către maior:

— Tovarășul colonel o să ia foc când va auzi că v-am scos

din spital.

— Nu-ți face griji, mă voi strădui să-l domolesc. Mă așteaptă o mulțime de hârtoage la birou... Termină-ți povestea! Ce te-a frapat în legătură cu verișoara lui Rențea?

— Mai întâi faptul că în timpul descinderii i-ați găsit în casă numai pe Rențea și pe verișoară-sa. Felicia m-a asigurat că locuința fusese cu grijă supravegheată. Descriindu-i-l la spital pe temnicer, am rostit involuntar cuvântul *reptilă*. Da, individul acela scund, slab, sinistru, se mișca aidoma unei reptile... Apoi discursul infatuat al lui Rențea a fost întrerupt de un sâsâit asemănător cu cel emis de un șarpe. Mi-am amintit că Brătilă o numise „năpârcă” pe verișoara lui Rențea în ziua când a cotrobăit prin sertarele scrinului din dormitor. Înlăturând mintal peruca verișoarei senile, ghebul, machiajul, unele gesturi sacadate, am obținut înfățișarea temnicerului meu. Restul a fost un fleac... Niebuhr era maestru în arta deghezării, o întrebuința cu succes în fiecare acțiune și tocmai de aceea Interpolul avea greutate în...

Se întrerupse, ciocnindu-se ușor de maior. Felicia virase brusc, evitând un biciclist, probabil beat, care făcea opturi pe șosea. De deasupra banchetei din spate se rostogoli o mapă înțesată cu desene în cărbune și acuarele, peisaje din preajma popasului „Pui de urs”, portretele destul de izbutite ale câtorva turiști: Moldovan, Dimitriu, Silvia Vlăsceanu, Apostolescu... Unul din desene îl nedumeri pe căpitan. Îl întoarse în toate felurile, fără a-l înțelege: un bărbat cu aspect de pasăre fantastică, cu ochii în locul urechilor, cu nasul în locul gurii, cu ciocul în mijlocul frunții.

Întrebă derutat:

— Ce fel de pasăre e asta?

Felicia răspunse cu oarecare întârziere:

— În ziua când am făcut-o cochetam cu abstracționismul. E un huhurez!

Maiorul îl înghionti pe Vlădoianu, chicoti, apoi se prefăcu subit interesat de colinele pe lângă care treceau, învăluite în lumina difuză a înserării.

SFÂRȘIT

C U P R I N S

Prolog.....	3
Capitolul 1.....	13
Capitolul 2.....	28
Capitolul 3.....	40
Capitolul 4.....	54
Capitolul 5.....	71
Capitolul 6.....	88
Capitolul 7.....	106
Capitolul 8.....	120
Capitolul 9.....	131
Capitolul 10.....	148
Capitolul 11.....	161
Capitolul 12.....	177
Capitolul 13.....	195
Capitolul 14.....	212
Capitolul 15.....	231
Capitolul 16.....	241
Epilog.....	262

Redactor: Mariana Avanu
Tennoredactor: GH. CUCOȘ

*Bun de tipar 18.03.1984. Apărut 1984.
Coli tipar 14. B 266.*

Comanda nr. 30 613
Combinatul poligrafic „Casa Scânteii”
Piața Scânteii nr. 1, București,
Republica Socialistă România